

E. VAIT

KRISTAUS KALNO PAMOKSLAS

Amžinoji Uola

UDK. 22
Vh-05

Versta is leidinio:
E l l e n G W h i t e

"Thoughts From The Mount
of Blessing"
Pacific Press Publishing Association,
Litho in United States of America

KRISTAUS
KALNO PAMOKSLAS
Ši nedidelė
knygelė skiriama
Kristaus sekėjams,
kuriuos
Jis kviečia pasirinkti
ne žemiškąją,
o dvasinę karalystę.
Tikimės,
kad jos puslapiai
aiškiau atskleis
nematomųjų dalykų
šlovę.

ISBN 9986-495-22-9

Leidėjai ir E. Vait leidinių patikėtiniai nuoširdžiai trokšta, kad Mokytojo pamokos ir toliau šviestų, drąsintų bei laimintų žmoniją.

Vašingtonas, 1955 m. liepos 22 d.

PRATARMĖ

Kalno pamokslas yra Dangaus palaima, skirta pasauliui, balsas nuo Dievo sosto. Jis buvo duotas žmonijai kaip būtinas Įstatymas, kaip Dangaus šviesa, teikianti viltį ir paguodą, džiaugsmą ir padaršinimą klaidžiojantiems visuose gyvenimo vingiuose. Pamokslininkų Pamokslininkas, Vyriausiasis Mokytojas ištaria žodžius, kuriuos Tėvas liepė Jam pasakyti.

Palaiminimai yra Kristaus sveikinimas ne tik tiems, kurie tiki, bet visai žmonijai.

Atrodo, kad Jis akimirkai užmiršo, jog yra žemėje, o ne danguje. Jis vartoja žodžius, žinomus ir suprantamus tik šviesos pasauliui. Palaiminimai iš Jo lūpų liejasi kaip srauni srovė iš kadaise užanspauduoto gyvenimo šaltinio.

Kristus kreipia mūsų dėmesį į tuos charakterio bruožus, kuriuos Jis visada pripažins ir laimins. Jis nusisuka nuo ambicingų pasaulio mylėtojų ir atsigręžia į tuos, kurių atsisako pasaulis. Visus, kurie priima Jo šviesą ir gyvenimą, Jis paskelbia palaimintaisiais. Jis apglėbia vargdienius, romiuosius, liūdinčius, niekinamus, persekiojamus ir suteikia jiems prieglobstį. Jėzus sako: "Atėkite pas Mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti: Aš jus atgaivinsiu!" (Mato 11, 28 K).

Žvelgdamas į šio pasaulio vargus, Kristus nesigaili, kad sukūrė žmogų. Žmonių širdyse Jis mato ne tik nuodėmę ir vargus. Be galo išmintingas ir mylintis Kristus įžvelgia žmogaus galimybes, Jis žino, kad ir žmogus

gali pakilti į tobulumo aukštumas. Kristus tiki, kad, nors žmonės piktnaudžiauja malone ir doko nenyks-tančiojo Dievo šlovę, Kūrėjas bus pašlovintas jų atpir-kimu.

Nuo Palaiminimų kalno Kristaus išsakyti žodžiai reikšmingi visiems laikams. Kiekvienas posakis yra tie-sos lobyno brangakmenis. Nurodyti principai skirti vi-siems žmonėms, nepriklausomai nuo amžiaus ir luomo. Turėdamas Dieviškąją galią, Kristus bėrė palaiminimą po palaiminimo. Jis išreiškė viltį ir tikėjimą, kad žmo-gus gali tapti teisingi ir turėti tobulą charakterį. Tikėjimu galima pasiekti Jo nurodytą dvasingumo lygį, gyventi gyvybės Davėjo gyvenimą.

..i

Elena Vait

KALNO ATŠLAITĖJE

Beveik penkiolika amžių prieš gimstant Jėzui Bet-liejuje Izraelio vaikai susirinko gražiam Sicho slė-nyje. Nuo priešpriešais dunksančių kalnų skambėjo kunigų balsai, išsakantys palaiminimus ir prakeikimus: "Žiūrėkite! Šiandien padėu prieš jus palaiminimą ir prakeikimą. Palaiminimą, jei paklusite VIEŠPATIES, jūsų Dievo, įsakymams, [...] ir prakeikimą, jei nepa-klusite VIEŠPATIES, jūsų Dievo įsakymams [...]" (Pa-kartoto Įstatymo 11, 26-28 R). Todėl Garizimo kalnas, nuo kurio girdėjosi palaiminimų žodžiai, gavo Palai-minimų kalno pavadinimą. Tačiau ne nuo Garizimo kaimo Kristus tarė žodžius, kurie pasiekė nusidėjusį ir sielvartaujančią pasaulį. Izraelis nepasiekė aukštų jam parodytų idealų. Ne Jozuė, Mozės įpėdinis, turėjo vesti Jo tautą į tikrąją tikėjimo ramybę. Garizimo kalnas dau-giau nebebuvo vadinamas Palaiminimų kalnu. Juo ta-po bevadis kalnas netoli Genezareto ežero, nuo kurio Jėzus ištare palaiminimų žodžius Savo mokiniams ir miniai.

Mintimis persikelkime į tą vietą ir įsivaizduokime, kad sėdime su mokiniais kalno atšlaitėje, įsigilinkime į mintis ir jausmus, apėmusius jų širdis. Supratę, ką Jė-zaus žodžiai reiškė Jį klausiusiems, įžiūrėsime juose naują gyvybingą jėgą ir grožį, galėsime pritaikyti sau akivaizdžias jų pamokas.

Kai Išgelbėtojas pradėjo Savo tarnystę, populiarius Mesijo ir Jo misijos supratimas trukdė žmonėms Jį priimti. Tikrąją pasišventimo dvasią nustelbė apeigos ir išstūmė tradicija, pranašystės buvo aiškinamos pagal išdidžių, pasaulį mylinčių širdžių nurodymus. Žydai laukė Jo ne kaip Išgelbėtojo iš nuodėmių, bet kaip galingo valdovo, *Liūto iš Judo giminės*, kuris pajungtų sau visas tautas. Veltui Jonas Krikštytojas senųjų pranašų galia, triuškinusia širdis, kvietė juos atgailauti. Veltui jis rodė ant Jordano kranto stovintį Jėzų kaip Dievo Avinėlį, prisiėmusį pasaulio nuodėmes. Dievas siekė nukreipti žmonių mintis į pranašo Izaijo pranašystę apie kenčiantį Išgelbėtoją, tačiau žmonės nesiklausė.

Jei Izraelio mokytojai ir vyresnieji būtų pasidavę Jo keičiančiai malonei, Jėzus būtų padaręs juos Savo atstovais tarp žmonių. Pirmą kartą Judėjoje buvo paskelbta apie ateinančią Karalystę ir pakviesta atgailauti. Išvarydamas iš Jeruzalės šventyklos prekeivius, Jėzus paskelbė, kad Jis yra Mesijas, Tas, Kuris išvalys sielą nuo nuodėmės ir padarys Savo tautą Viešpaties šventove. Tačiau žydų vadai nenorėjo nusižeminti prieš paprastą Mokytoją iš Nazareto. Antrą kartą apsilankęs Jeruzalėje Jėzus buvo apkaltintas Sinedriono, ir tik žmonių baimė neleido šiems aukštiems pareigūnams Jį nužudyti. Tada, palikęs Judėją, Jis pradėjo Savo tarnystę Galilėjoje.

Po kelių mėnesių Jis pasakė Kalno pamokslą. Jo paskelbtoji Geroji naujiena, kad *prisiartino Dangaus Karalystė* (Mato 4, 17 K), patraukė visų luomų dėmesį ir dar labiau įžiebė jų ambicingų vilčių ugnį. Garsas apie naująjį Mokytoją pasklido už Palestinos ribų. Nepaisant aukštųjų kunigų nusistatymo, plačiai paplito

nuostata, kad Jis gali būti seniai lauktasis Išgelbėtojas. Didelės žmonių minios sekė paskui Jėzų, daugybės žmonių susižavėjimas vis didėjo.

Atėjo metas glaudžiai bendraujantiems su Kristumi mokiniams įsijungti į Jo darbą, kad šios didelės minios neliktų kaip avys be piemens. Pačioje Jo tarnystės pradžioje keli mokiniai prisijungė prie Jo. Beveik visi dvylika dirbo kartu kaip Jėzaus šeimos nariai. Tačiau jie taip pat buvo suklaidinti rabinų ir laukė žemiškosios karalystės. Jie negalėjo suprasti Jėzaus veiksmų. Juos trikdė ir jaudino tai, jog Jis nesiekė kunigų ir rabinų paramos, kad palaikytų Savo veiklą, nedarė nieko, kad padidintų Savo kaip žemiškojo karaliaus autoritetą. Mokiniai turėjo daug nuveikti, kad pasirengtų dirbti šventą darbą, kai Jėzus ižengs į dangų. Jie atsiliepė į Kristaus meilę, ir Jėzus pamatė, kad galėtų pamažu juos išmokyti ir išlavinti Savo didžiajam darbui. Kai mokiniai bendravo su Juo pakankamai ilgai ir patikėjo Jo Dieviškąja misija, kai žmonės taip pat gavo Jo galios įrodymų, kuriais negalėjo abejoti, buvo paruoštas kelias pripažinti Jo Karalystės principus.

Ant kalno, netoli Galilėjos ežero, Jėzus praleido visą naktį melsdamasis už Savo išrinktuosius. Išaušus Jis pasikvietė juos pas Save, melsdamasis uždėjo rankas ant jų galvų, palaimino ir davė nurodymus skelbti Evangeliją. Po to Jis nuėjo sujais prie ežero kranto, kur nuo ankstyvo ryto jau pradėjo rinktis didelė minia.

Be įprastinių Jėzaus sekėjų iš Galilėjos, atvyko daugybė žmonių iš Judėjos ir net pačios Jeruzalės, taip pat iš Persijos ir pusiau pagoniškojo Dekapolio, iš Idumėjos, esančios į pietus nuo Judėjos, iš Tyro ir Sidono, Finikijos miestų, įsikūrusių prie Viduržemio jūros.

Išgirdę apie Jo darbus, jie *susirinko Jo pasiklaudyti ir pagyti iš savo ligų [...], nes iš Jo ėjo galia ir visus gydė* (Morkaus 3, 8; Luko 6, 17-19 K).

Siauroje pakrantėje visiems norintiems Jį išgirsti pritrūko vietos, todėl Jėzus nuvedė juos prie kalno atšlaitės. Radęs tinkamą vietą, kurioje visi tilpo, Jis atsėdo ant žolės, o mokiniai ir minia pasekė Jo pavyzdžiu.

Mokiniai jautė, kad gali įvykti kažkas nepaprasta, todėl susibūrė prie Savo Mokytojo. Ryto įvykiai įtikino juos, kad bus paskelbta apie karalystę, kurią, kaip jie tikėjosi, Jis greitai įkurs. To tikėjosi ir minia, todėl atidūs žmonių veidai buvo labai susidomėję.

Besėdint ant žalio šlaito ir laukiant Dieviškojo Mokytojo žodžių, juos užplūdo mintys apie būsimąją šlovę. Ten buvo Rašto žinovai ir fariziejai, kurie laukė dienos, kada galės valdyti neapkenčiamus romėnus ir įgyti didžiosios pasaulio imperijos turtus. Neturtingi valstiečiai ir žvejai tikėjosi, kad jų apgailėtinas lūšnas, menką maistą, sunkų darbą ir skurdo baimę pakeis gausa ir lengvas gyvenimas. Jie tikėjosi, kad prastą drabužį, kurį jie vilkėjo dieną ir kuriuo užsiklodavo naktį, Kristus pakeis prabangiais nugalėtojų rūbais.

Visų širdys viltingai virpėjo, kad greitai Izraelio tauta bus pagerbta tarp tautų kaip Viešpaties išrinktoji, o Jeruzalė bus išaukštinta kaip pasaulio karalysčių sostinė.

PALAIMINIMAI

Atvėręs lūpas Jis mokė: 'Palaiminti turintys vargdienio dvasią: jų yra Dangaus Karalystė' (Mato 5, 2.3).

Šie žodžiai susirinkusios minios ausyse skambėjo kaip kažkas keista ir nauja. Toks mokslas prieštaravo viskam, ką žmonės kada nors buvo girdėję iš kunigų ir rabinų. Jie neišgirdo nieko, kas galėtų patenkinti jų išdidumą ar ambicingas širdis. Tačiau šis naujasis Mokytojas turėjo galią. Jis sugebėjo prikaustyti jų dėmesį. Malonus Dieviškosios meilės kvapas sklido iš Jo lūpų kaip gėlės aromatas. Jo žodžiai buvo kaip *lietus jaunam atolui, lyg laistantys žemę lietaus gūsiai* (Psalmių 72,6 R*). Visijautė, kad čia yra Tas, Kuris skaito sielos paslaptis, tačiau švelniai juos atjaučia. Jų širdys atsivėrė Jam, o besiklausant Šventojo Dvasia atskleidė prasmę pamokos, kuri skirta visų laikų žmonėms.

Kristaus laikais religiniai tautos vadai manė, kad yra dvasiškai turtingi. Fariziejaus malda: "Dėkoju tau, Dieve, kad nesu toks, kaip kiti žmonės" (Luko 18,11 K) išreiškė ne tik bendruomenės, bet ir beveik visos tautos

* Raidės prie Šventojo Rašto citatų nurodo, kurio vertėjo Biblija buvo naudotasi. Pavyzdžiui: R — A. Rubšio, V — A. Vėliaus, S — J. Skvirecko, K — Č. Kavaliausko, J — A. Jurėno.

jausmus. Tačiau susirinkusioje prie Jėzaus minioje buvo ir tokių, kurie jautė dvasios skurdą. Kai žvejų tinklai stebuklingai prisipildė žuvies, atsiskleidė Dieviškoji Kristaus galia, Petras puolė prie Išgelbėtojo kojų sakydamas: "Pasitrauk nuo manęs, Viešpatie, nes aš — nusidėjėlis" (Luko 5, 8 K). Susirinkusioje prie kalno minioje buvo sielų, kurios Jo tyrumo artybėje jautėsi *skurdžios, apgailėtinos, beturtės, aklos ir plikos* (Apreiškimo 3,17 K). Todėl jos troško *išganingosios Dievo malonės* (Titui 2, 11 K). Tokių žmonių širdyse Kristaus žodžiai įžiebė viltį, žmonės jautė, kad juos laimina Dievas.

Jėzus pasiūlė palaimos taurę ir tiems, kurie manė esą *turtingi ir pralobę*, kuriems *nieko nebereikėjo* (Apreiškimo 3, 17 K), tačiau jie su panieka nosisuko nuo maloningosios dovanos. Tas, kuris mano, kad yra geras, sveikas, kuri patenkinajo būseną, tas nesiekia tapti Kristaus malonės ir teisumo dalininku. Išdidžiam nieko nereikia, todėl žmogus uždaro savo širdį Kristui ir netenka Jo be saiko teikiamos palaimos. Tokioje širdyje nelieka vietos Kristui. Tie, kurie mano esą garbingi ar turtingi ir neprašo tikėdami, negaus Dievo palaiminimo. Jie mano, kad viską turi, todėl lieka tuščiomis. Tik tie, kurie supranta, kad negali patys išsigelbėti ir daryti teisių darbų, įvertina pagalbą, kurią teikia Kristus. Šiuos žmones Jėzus vadina turinčiais vargdienio dvasią ir laimina juos.

Prieš atleisdamas Kristus skatina žmogų atgailauti, o Šventoji Dvasia parodo nuodėmes. Tie, kurių širdis sujaudino baranti Dievo Dvasia, mato, kad jie neturi nieko gero. Jie pajunta, kad visa, ką iki šiol darė, suteršta nuodėmės ir savanaudiškumo. Kaip vargšas muitinin-

kas jie stovi atokiau, nedrįsdami pakelti akių į dangų ir maldauja: "Dieve, būk gailestingas man nusidėjėliui!" (Luko 18, 13 K) Tokie yra laiminami. Atgailaujančiam nusidėjėliui atleidžiama, nes Kristus yra *Dievo Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmę* (Jono 1, 29 K). Dievas žada: "Esate paraudę nuo nuodėmių, Aš jus išbaltinsiu kaip sniegą. Nors jūsų nuodėmės ir yra raudonos it kraujas, jos gali tapti baltos kaip vilna. Duosiu jums naują širdį [...]. Duosiu jums Savo Dvasią" (žr. Izaijo 1,18; Ezechielio 36, 26.27 R).

Apie turinčius vargdienio dvasią Kristus sako: "Jų yra Danguos Karalystė". Ši karalystė, kaip tikėjosi Kristaus klausytojai, nėra laikinos, žemiškos valdos. Kristus atvėrė klausytojams Savo meilės, gailestingumo ir teisumo karalystę. Tai, kad mumyse viešpatauja Mesijas, nusako mūsų panašumas į Žmogaus Sūnų. Jo valdiniai turi vargdienio dvasią, yra nuolankūs, juos persekioja dėl teisybės. Jiems skirta Danguos Karalystė. Nors ši Karalystė dar galutinai neįtvirtinta, bet darbas jau pradėtas, jie taps *tinkami paveldėti šventųjų dalį šviesoje* (Kolosiečiams 1, 12 K).

Visi, kurie pajaučia didelį savo dvasios skurdą, supranta, kad neturi nieko gero savyje, gali įgyti stiprybę ir teisumą tik pažvelgę į Jėzų. Jis sako: "Ateikite pas Mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti [...]" (Mato 11,28 K). Jis kviečia mus pakeisti skurdą Jo malonės turtais. Nors mes nesame verti Dievo meilės, bet Kristus laiduoja už mus, o Jis yra vertas meilės ir gali išgelbėti visus, kurie ateis pas Jį. Nesvarbu, kokia jūsų praeitis ir slegianti dabartis, jei ateisite pas Jėzų tokie, kokie esate: silpni, bejėgiai ir nusivylę,— užjaučiantis Išgelbėtojas pasitiks jus, apglėbs meilingomis rankomis ir

apvilks Savo teisumo drabužiu. Jis papuoš jus baltu Savo drabužiu, atves pas Tėvą ir prašys Dievą už jus: "Aš užėmiau šio nusidėjėlio vietą. Nežiūrėk į šį paklydusį vaiką, žiūrėk į Mane". Jei šėtonas atkakliai reikalauja mūsų sielų tam, kad apkaltintų mus nuodėme, ir pretenduoja į mus kaip į savo grobį, tai Kristaus kraujas yra galingesnis.

Tik per VIEŠPATĮ rasime pergalę ir jėgą [...]. Tik per VIEŠPATĮ visi Izraelio palikuonys ras teisumą ir šlovę (Izaijo 45, 24.25 R).

Palaiminti liūdintys: jie bus paguosti
(Mato 5, 4).

Čia minimi liūdintys, kurie sielojasi ir liūdi, kad nusidėjo. Jėzus sako: "O Aš, kai būsiu pakeltas nuo žemės, visus trauksiu prie Savęs" (Jono 12, 32 K). Kai žmogus žvelgia į Jėzų, iškeltą ant kryžiaus, jis aiškiai suvokia savo nuodėmingumą ir supranta, kad šlovės Viešpats buvo nubaustas ir nukryžiuotas už žmonių nuodėmes. Žmogus supranta, kad Kristus neapsakomai švelniai myli jį, bet jo gyvenimas kupinas nedėkingumo ir nuolatinio maišto. Jis suvokia, kad atsisakė savo geriausio Bičiulio ir paniekino brangiausią Danguos Dovaną, jis nukryžiavo Dievo Sūnų ir perdūrė Jo kraujuojančią, sužeistą širdį. Žmogus mato, kad nuo Dievo jį skiria nuodėmės praraja, plati, juoda ir gili, todėl sielojasi ir liūdi.

Tokie liūdintys *bus paguosti*. Dievas parodo mūsų kaltę, kad skubėtume pas Kristų, Kuris išlaisvins mus iš nuodėmės vergijos, kad galėtume džiaugtis Dievo

vaikų laisve. Nuoširdžiai atgailaudami mes galime ateiti prie kryžiaus ir palikti čia savo naštą.

Išgelbėtojo žodžiai paguodžia sielvartaujančius ir liūdinčius. Širdgėla nebūna be priežasties. Dievas *žmogaus tyčia nei plaka, nei liūdina* (Raudų 3, 33 R). Kai Jis bando žmones dideliais vargais, tai daro *mūsų labui, kad taptume Jo šventumo dalininkais* (Žydams 12, 10 K). Jei išbandymas, kuris atrodo nepakeliamas, bus sutiktas su tikėjimu, jis taps palaima. Žiaurus smūgis, kuris atima žemiškus džiaugsmus, padės mums nukreipti akis į dangų. Daugybė žmonių niekada nepažintų Jėzaus, jei širdgėla nebūtų atvedusi pas Jį ieškoti paguodos.

Gyvenimo išbandymai yra Dievo įrankiai, kurie naikina charakterio netyrumą ir šiurkštumą. Tąsymas, lyginimas, apdailinimas ir poliravimas yra skausmingas procesas: sunku, kai esi spaudžiamas prie tekinimo rato. Tačiau tik apdorotas akmuo patenka į savo vietą dangiškoje šventovėje. Su jokia nenaudinga medžiaga Dievas nedarba taip rūpestingai ir kruopščiai. Tik Jo brangūs akmenys šlifuojami, kad tiktų dangaus rūmams.

Viešpats noriai padeda visiems, kurie pasitiki Juo, todėl jie tikrai nugalės, išmoks naudingų pamokų, įgys vertingą patirtį.

Mūsų Dangiškasis Tėvas visada atidus tiems, kuriuos užgriuvo sielvartas. Kai Dovydas kopė į Alyvų kalną *verkdamas, uždengta galva ir basomis kojomis* (2 Samuelio 15, 30 V), Viešpats užjautė jį. Dovydas vilkėjo ašutinę, jį graužė sąžinė. Išorinis nusižeminimas rodė jo atgailą. Sielvartingai ašarodamas jis viską papasakojo Dievui, ir Viešpats nepaliko Savo tarno nelaimėje. Niekada Dovydas nebuvo toks brangus Be-

galinės Meilės širdžiai kaip tada, kai sąžinės graužiamas bėgo gelbėtis nuo savo priešų, kuriuos sukurstė maištauti jo sūnus. Viešpats sako: "Aš baru ir ugdaus tuos, kuriuos myliu; tad būk uolus ir atsiversk" (Apieškimų 3, 19 K). Kristus sustiprina atgailaujančią širdį. Jis taurina liūdinčią sielą tol, kol ji tampa Jo buveine.

Tačiau, kai mus užgriūna sunkūs išmėginimai, daugelis panašėja į Jokubą. Mes galvojame, kad tai prieš ranka, akiai grumiamės tamsoje tol, kol jėgos išsenka. Negauname paramos ir nerandame išeities. Auštant Jokubui Dieviškasis prisilietimas atskleidė Tą, su kuriuo jis kovojo — Sandoros Angelą. Verkiantis ir bejėgis jis prigludo prie Begalinės Meilės krūtinės, kad gautų palaiminimą, kurio taip troško siela. Išbandymus mes turime laikyti palaima, *neniekinti Viešpaties drausmės ir nenusiminti, Jo barami.*

Laimingas žmogus, kurį Dievas pataiso! [...] Juk Jis sužeidžia, bet ir aptvarsto; Jis nuplaka, bet ir pagydo Jo rankos. Šešis kartus iš bėdos Jis tave išgelbės, o septintą kartą nelaimė tavęs nebepalies (Jobo 5, 17-19 R). Jėzus ateina pas kiekvieną palaužtąjį, tarnauja jam ir išgydo. Kupiną skausmo, liūdesio ir kančių gyvenimą gali nuskaidrinti brangus Jo artumas.

Dievas neleis, kad mes liktume prislėgti liūdesio, o mūsų širdys plyštų iš skausmo. Jis nori, kad pakeltume akis aukštyn ir pamatytume meilę švytinčią Jo veidą. Laiminantis Išgelbėtojas stovi šalia daugelio tų, kurių akis taip aptemdė ašaros, jog jie nepastebi Jo. Dievas trokšta imti už rankų ir vadovauti mums, jei nuoširdžiai tikėdami žvelgsime į Jį. Jis užjaučia mus, kai sielvartaujame, liūdime ir esame išmėginami. Jis myli mus

amžina meile, švelniai rūpinasi ir užjaučia mus. Jis nuramina mūsų širdis, dieną naktį galime mąstyti apie Jo meilę ir gerumą. Jis pakilėja sielą virš kasdienių rūpesčių ir sunkumų ir veda ją į ramybės Karalystę.

Pagalvokite apie tai, kenčiantys ir liūdintys vaikai, ir džiaukitės vildamiesi. *Štai pergalė, nugalinti pasaulį: mūsų tikėjimas!* (1 Jono 5, 4 K)

Palaiminti yra ir tie, kurie verkia su Jėzumi, užjausdami pasaulį ir budėdami dėl jo nuodėmių. Taip budėdami jūs visiškai negalvojate apie savąjį "aš". Jėzus — Sielvartų Vyras — patyrė žodžiais nenusakomą širdies skausmą. Jo dvasią draskė ir žeidė žmonių nusižengimai. Jis dirbo išsižadėdamas Savęs, kad palengvintų žmonijos vargus, Jo širdį slėgė sielvartas, kai dauguma atsisakydavo ateiti pas Jį, kad gautų amžinąjį gyvenimą. Kristaus sekėjai dalinsis Jo dalia. Priėmę Jo meilę, jie įsijungs į sunkų kitų gelbėjimo darbą. Šie žmonės bus Kristaus kentėjimų ir būsimosios šlovės dalininkai. Dirbdami kartu su Juo ir gerdami iš sielvarto taurės, jie taip pat bus ir Jo džiaugsmo dalininkai.

Jėzus patyrė kančias, todėl gali paguosti žmones. Jį vargino visi žmonijos vargai, *Pats iškentęs gundymus, Jis gali padėti tiems, kurie yra bandomi* (žr. Izaijo 63, 9; Žydams 2, 18 K). Kiekvienas Jo kentėjimų dalininkas gali tikėtis Jo pagalbos. *Kaip mums gausiai tenka Kristaus kentėjimų, taip per Kristų mes kupini ir paguodos* (2 Korintiečiams 1, 5 K). Viešpats suteikia budinčiajam ypatingą malonę, ji gali suminkštinti širdis ir laimėti sielas. Jo meilė atveria Jam kelią į sužeistą sielą ir tampa gydomuoju balzamu sielvartaujantiems. *Tebūna pašlovintas Dievas, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvas, gailestingumo Tėvas ir visokiospaguo-*

dos Dievas, Kuris guodžia mus kiekviename sielvarte, kad ir mes galėtume paguosti bet kokio sielvarto iš-tiktuosius ta paguoda, kurią gauname iš Dievo (2 Ko-rintiečiams 1, 3. 4 K).

Palaiminti romieji (Mato 5, 5).

Palaimų dėka didėja krikščionio patirtis. Tie, kurie pajautė Kristaus poreikį, kurie liūdėjo dėl padarytų nuodėmių, mokėsi su Kristumi sielvartų mokykloje, tie iš Dieviškojo Mokytojo išmoks romumo.

Nei žydai, nei pagonys nevertino kantrumo ir gerumo, kuris rodomas patyrus blogį. Įkvėptas Šventosios Dvasios Mozė rašė apie save, kad jis buvo romiausias žmogus žemėje, bet to meto žmonės jam nepritarė. Ši savybė daugeliui tik kėlė gailestį ar panieką. Jėzus nurodo, kad romumas yra vienas svarbiausių bruožų tų, kurie paveldės Jo Karalystę. Kristaus gyvenimas ir charakteris parodo šios savybės Dieviškąjį grožį.

Jėzus, Tėvo šlovės atšvaitas, *godžiai nesilaikė savo lygybės su Dievu, bet apiplėšė Pats Save, priimdamas tarno išvaizdą* (Filipiečiams 2,6.7 K). Visą Savo žemos padėties gyvenimo kelią, kuriuo Jis sutiko eiti, Jėzus vaikščiojo tarp žmogaus sūnų ne kaip karalius, reikalau-damas pagarbos, bet kaip Tas, Kurio misija buvo tarnauti kitiems. Jo elgesys nebuvo fanatiškas ar griežtas. Pasaulio Atpirkėjas buvo aukštesnės prigimties nei angelai, tačiau Jo Dieviškasis didingumas derinosi su romu-mu ir nusižeminimu. Šie bruožai visus traukė prie Jo.

Jėzus apiplėšė Save. Jis neiškėlė Savojo "aš", tik vykdė Tėvo valią. Baigdamas Savo misiją žemėje, Jis

galėjo pasakyti: "Aš Tave pašlovinau žemėje, atlik-damas darbą, kurį buvai Man davęs nuveikti" (Jono 17, 4 K). Todėl Jis sako mums: "Mokykitės iš Manės, nes Aš romus ir nuolankios širdies. Jei kas nori eiti paskui Mane, teišsižada pats savęs" (Mato 11, 29; 16, 24 K). Kitaip tariant, nuvainikuokite savąjį "aš", kad jis dau-giau neviešpatautų jūsų sieloje!

Tas, kuris žvelgia į pasiaukojantį Kristų, į Jo širdies kuklumą, bus priverstas pasakyti tai, ką pamatęs Jį, pa-sakė pranašas Danielius: "Aš netekaujėgų, mirtinai iš-blyškau ir buvau visiškai bejėgis" (Danieliaus 10, 8 R). Nepriklausomybė ir savarankiškumas, kuriais mes taip didžiuojamės, pasireišk kaip vergovės šėtonui požymiai. Žmogaus prigimtis visada nori išreikšti save, ji pasi-rengusi kovoti, tačiau tas, kuris pažino Kristų, nugali savąjį "aš", palenkia jį Šventosios Dvasios veikimui, palenkia savo išdidumą, pranašumo jausmą, jo siela nu-rimsta. Mes nesieksime aukštesnės vietos, nesisteng-sime patraukti kitų dėmesį, jausime, kad mūsų aukš-čiausia vieta yra prie Išgelbėtojo kojų. Mes žvelgsime į Jėzų ir paklusime Jo įsakymams, klausysime Jo balso. Tai patyrė apaštalas Paulius, jis sakė: "Esu nukryžiuo-tas kartu su Kristumi. Aš gyvenu, tačiau nebe aš, o gy-vena manyje Kristus. Dabar, gyvendamas kūne, gyvenu tikėjimu į Dievo Sūnų, Kuris pamilo mane ir paaukojo Save už mane" (Galatams 2, 19.20 K).

Kai Kristus apsigyvena mumyse, Dievo ramybė užvaldo mūsų širdis ir protus. Išgelbėtojo gyvenimas žemėje nors ir buvo nuolatinė kova, bet buvo ramybės gyvenimas. Kai pikti priešai nuolat persekiojo Jį, Jėzus sakė: "Mano Siuntėjas yra su Manimi; Jis nepaliko Ma-nės vieno, nes visada darau, kas Jam patinka" (Jono 8,

29 K). Jokia žmogiškojo ar šėtoniškojo pykėio audra negalėjo sudrumsti bendravimo su Dievu ramybės. Todėl Jis sako mums: "Aš jums palieku ramybę, duodu jums Savo ramybę. Imkite ant savo pečių Mano jungą ir mokykitės iš Manęs, nes Aš romus ir nuolankios širdies, ir jūs rasite savo sieloms atgaivą" (Jono 14, 27; Mato 11, 29 K). Kitaip tariant, traukite su Manimi tarnystės jungą, kad pašlovintumėte Dievą ir pakeltumėte žmoniją, tuomet pajusite, kad tai visai nesunku, kad ši našta labai lengva.

Pataikavimas savajam "aš" drumsčia mūsų ramybę. Kol jis gyvuoja, mes pasiruošę gintis nuo skriaudų ir įžeidimų, tačiau kai mūsų "aš" miršta, mūsų gyvenimas su Kristumi paslepiamas Dieve. Tuomet visai nepaisome, kai kiti mus ignoruoja arba užgaulioja. Mes pasidarome "kurti" ir "akli" priekaištams, įžeidimams ir pajuokai. *Meilė kantri, meilė maloninga, ji nepavydi; meilė nesididžiuoja ir neišpuiksta. Ji nesielgia netinkamai, neieško sau naudos, nepasiduoda piktumui, pamiršta, kas buvo bloga, nesidžiaugia neteisybe, su džiaugsmu pritaria tiesai. Ji visa pakelia, visa tiki, viskuo viliasi ir visa ištvėria. Meilė niekada nesibaigia* (1 Korintiečiams 13,4-8 K).

Žemiškųjų šaltinių teikiama laimė nepastovi, nes ji priklauso nuo įvairių aplinkybių, tačiau Kristaus ramybė yra nuolatinė. Ji nepriklauso nuo pasaulio gėrybių gausos ar žemiškųjų draugų skaičiaus. Kristus yra gyvojo vandens šaltinis, todėl Jo teikiama laimė neišsenka.

Namai, kuriuose puoselėjamas Kristaus romumas, taps laimingi, juose bus užkirstas kelias pykčiui, piktiems žodžiams, nekils susierzinimas, jie skleis gerumą,

kurį pajus visi aplinkiniai. Žemiškoji šeima, kurioje puoselėjamas romumas, taps vienos didelės aukštybių šeimos dalimi.

Pakęskite neteisingus kaltinimus ir nesistenkite atkeršyti savo priešams. Neapykantos ir keršto dvasią perduoda šėtonas, todėl ji gali atnešti tik nelaimes. Širdies kuklumas, nuolankumas — tokie yra atsidaavimo Kristui vaisiai ir tikrojo pamaldumo paslaptis. *VIEŠPATS [...] kukliuosius papuošia pergale* (Psalmių 149, 4 R).

Romieji paveldės žemę. Nuodėmė atėjo į pasaulį, nes žmonės stengėsi iškelti save, todėl mūsų protėviai prarado savo valdas, savo karalystę. Pasiaukodamas Kristus atpirko tai, kas buvo pražuvę. Jis sako, kad mes turime nugalėti, kaip Jis nugalėjo (Apreiškimo 3, 21). Jei nusižeminsime ir pasiaukosime, būsime Kristaus bendraiėdiniai, kai *romieji paveldės žemę ir gėrėsis gausia geroje* (Psalmių 37, 11 R).

Romiesiems Pažadėtoji žemė nebus panaši į šią — aptemdytą mirties šešėlio ir prakeikimo. *Pagal Jo pažadą mes laukiame naujo dangaus ir naujos žemės, kuriuose gyvena teisybė. Nieko prakeiktino nebus. Mieste stovės Dievo ir Avinėlio sostas, ir Dievo tarnai garbins Jį* (2 Petro 3, 13; Apreiškimo 22, 3 K).

Pažadėtoje žemėje nebebus nusivylimų, kančių, nuodėmės, nebebus nė vieno, kuris pasakytų: "Aš sergu". Tenai nebebus liūdesio, mirties, laidotuvių procesijų, išsiskyrimų, sudaužytų širdžių, ten bus Jėzus ir ramybė. Tenai atpirtieji *nekės nei alkio, nei troškulio, nekenks jiems nei dykumų vėjas, nei saulė, nes gailėstingasis juos veda ir nuveda prie čiurlenančių šaltinių* (Izaijo 49, 10 R).

Palaiminti alkstantys ir trokštantys teisybės*: jie bus pasotinti (Mato 5, 6).

Teisumas yra šventumas, panašumas į Dievą, o *Dievas yra meilė* (1 Jono 4, 16 K). Tai Dievo Įstatymo laikymasis, nes *teisūs visi Jo įsakymai* (Psalmių 119, 172 R), o *meilė — Įstatymo įvykdymas* (Romiečiams 13, 10 K). Teisumas yra meilė, o meilė — Dievo šviesa ir gyvenimas. Dievo teisumą įkūnija Kristus. Primdami Jį, mes gauname teisumą.

Teisumas įgyjamas ne skausminga kova ar varginančiu darbu, ne dovanomis ar aukomis. Jį pasiekia kiekviena alkstanti ir trokšianti siela. *'Visi, kurie trokštate, ateikite prie vandens! Net jei ir pinigų neturite, ateikite, pirkite duonos ir valgykite! [...] Mano rankoje jų pergalė',— sako Viešpats. [...] Jis bus vadinamas: 'VIEŠPATSmūsų teisumas' (Izaijo 55, 1; 54, 17; Jeremijo 23, 6 R).*

Joks žmogus nenumalšins sielos alkio ir troškulio. Tačiau Jėzus sako: "Štai Aš stoviu prie durų ir beldžiu: jei kas išgirs Mano balsą ir atvers duris, Aš pas jį užeisiu ir vakarieniausiu su juo, o jis su Manimi. Aš esu gyvybės duona! Kas ateina pas Mane, niekuomet nebealks, ir kas tiki Mane, niekuomet nebetroks" (Apreiškimo 3, 20; Jono 6, 35 K).

* Graikiškas žodis *dikaiošyne*. Mato 5, 6 išverstas kaip *teisybė*, gali reikšti ir teisumą; lietuviškuose Biblijos vertimuose šis žodis verčiamas įvairiai. Pavyzdžiui: Mato 3, 15 — *teisumas* (C. Kavaliausko), *teisybė* (A. Jurėno, A. Vėliaus). Romiečiams 1, 17 — *teisingumas* (Č. Kavaliausko), *teisumas* (A. Jurėno), *teisybė* (A. Vėliaus). Žydams/Hebrajams 1,9 — *teisingumas* (C. Kavaliausko, A. Vėliaus), *teisybė* (A. Jurėno) (red. past).

Mums reikia ne tik maisto, kad galėtume palaikyti fizines jėgas, mums reikia Kristaus — dangiškosios Duonos, kad galėtume palaikyti savo dvasinį gyvenimą ir turėtume jėgų dirbti Dievo darbą. Kaip kūnas nuolat gauna maisto, kuris palaiko gyvybę ir jėgas, taip ir siela turi nuolat bendrauti su Kristumi, atsiduoti Jam ir visiškai priklausyti nuo Jo.

Pavargęs keliautojas dykumoje ieško šaltinio, radęs jį, numalšina deginantį troškulį. Ištroskęs krikščionis gaus tyro gyvybės vandens, kurio šaltinis yra Kristus.

Kai pamatysime, koks tobulas mūsų Išgelbėtojo charakteris, norėsime visiškai pasikeisti ir atsinaujinti pagal Jo tyrumo pavyzdį. Juo daugiau pažinsime Dievą, juo tobulesnis bus mūsų siekiamas charakterio idealas, juo nuoširdesnis bus mūsų troškimas panašėti į Jį. Dieviškoji galia padeda žmogui, kai jo siela siekia Dievo, o širdis gali pasakyti: "Tikrai ramiai lauk Dievo, mano siela, nes iš Jo ateina man viltis" (Psalmių 62, 6 R).

Jei jūsų sielai stinga teismo, jei trokštate ir alkstate, reiškia Kristus paveikė jūsų širdį ir yra pasiruošęs jums padėti. Šventosios Dvasios galia padarys tai, ko negalite padaryti patys. Neverta malšinti troškulį sekliame upelyje, nes didysis šaltinis yra prieš mus, gali—me godžiai atsigerti jo gausių vandenų, reikia tik truputį pakilti tikėjimo keliu aukštin.

Dievo Žodis yra gyvybės šaltinis. Jei ieškosite šio gyvojo šaltinio, Šventoji Dvasia padės jums bendrauti su Kristumi. Žinomos tiesos atsivers jums nauja šviesa. Šventojo Rašto tekstai kaip šviesos blyksnis nušvis jums nauja prasme, jūs suprasite ryšį tarp skirtingų tiesų ir atpirkimo darbo, sužinosite, kad Kristus vadovauja jums, Dieviškasis Mokytojas yra šalia jūsų.

Jėzus sakė: "[...] vanduo, kurį jam duosiu, taps jame versme vandens, trykštančio į amžinąjį gyvenimą" (Jono 4, 14 K). Kai Šventoji Dvasia atvers jums tiesą, jūs patirsite nuostabių dalykų ir norėsite su kitais pasidalinti ta paguoda, kuri buvo jums atskleista. Su kitais jūs dalinsitės naujomis mintimis apie Kristaus charakterį ir darbą. Jūs naujai parodysite Jo užjaučiančią meilę ne tik tiems, kurie Jį myli, bet ir tiems, kurie Jo nemyli.

Duokite ir jums bus duota (Luko 6, 38 K), nes Dievo Žodis yra kaip *sodo šaltinis, gyvojo vandens versmė iš Libano tekančios srovės!* (Giesmių giesmė 4, 15 R) Širdis, paragavusi Kristaus meilės, trokš naujų palaimų, kai jūs duosite, gausite dar daugiau. Kiekvienas Dievo apreiškimas didina sielos meilę ir žinių kraitį. Juo daugiau širdis trokš Dieviškųjų dalykų, juo daugiau suteiks jų Dvasia (žr. Romiečiams 5, 9.10). Mūsų Dievui malonu daryti *nepalyginti daugiau, negu mes prašome ar išmanome* (Efeziečiams 3, 20 K). Jėzui, Kuris apiplėšė Save, kad išgelbėtų puolusiąją žmoniją, Šventosios Dvasios buvo duota be saiko. Taigi Dvasios gaus kiekvienas Kristaus sekėjas, jei leis Jėzui apsigyventi savo širdyje. Pats mūsų Viešpats įsakė: "Būkite pilni Dvasios" (Efeziečiams 5, 18 K); šis įsakymas pažada, jog būsime Jos kupini. Dievui Tėvui patiko Kristuje *apgyvendinti visą pilnatvę*, todėl ir *mes esame pripildyti Jame* (Kolosiečiams 1, 19; 2, 10 K).

Dievas išliejo Savo meilę be saiko kaip gaivinantį lietų žemei. Jis sako: "Rasokite, dangūs, iš aukštybių ir, debesys, išlykite teisumą. Žemė teprasiveria, tedygsta išganymas, drauge tegu išželdo teisumą. Aš, VIEŠ-PATS, tai padariau. Užguitieji ir vargšai ieško vandens, o jo nėra, liežuvis džiūsta jiems nuo troškulio. Aš, VIEŠ-

PATS, juos išgirsiu, Aš, Izraelio Dievas, jų neapleisiu. Ant plikų kalvų atversiu upes ir šaltinius slėniuose. Dykumą paversiu tvenkiniais ir išdžiūvusią žemę — versmėmis vandens" (Izaijo 45, 8; 41, 17.18 R).

Tikrai, iš Jo pilnatvės visi mes esame gavę malonę po malonės (Jono 1,16 K).

Palaiminti gailestingieji: jie susilauks gailestingumo (Mato 5, 7).

Iš prigimties žmogaus širdis yra šalta, savimeilė ir savanaudiška. Niekas negali parodyti gailestingumo ar atlaidumo dvasios, jei jo širdies nepaveikia Dievo Dvasia. *Mes mylime, nes Dievas mus pirmas pamilo* (1 Jono 4, 19 K).

Pats Dievas yra gailestingumo šaltinis. Jis *gailestingas ir maloningas* (Išėjimo 34, 6 R). Jis nesielgia su mumis taip, kaip esame nusipelnę. Jis neklausia, ar esame verti Jo meilės, bet atveria mums Savo meilės lobyną, kad taptume tokie, kokius Jis nori mus matyti. Jis nėra kerštingas. Dievas trokšta išgelbėti, o ne pražudyti. Net Jo griežtumas gelbsti nepaklusniousius. Jis siekia palengvinti žmonių vargus ir išlieti Savo balzamą jų žaizdoms. Iš tiesų Dievas *nepalieka kaltųjų be bausmės* (Išėjimo 34, 7 R), tačiau Jis nori pašalinti mūsų kaltes.

Gailestingieji yra *Dieviškosios prigimties dalininkai*, jie išreiškia užjaučiančią Dievo meilę. Visi, kurių širdys pritaria Begalinės Meilės širdžiai, sieks taisyti, o ne smerkti. Sieloje gyvenantis Kristus yra niekada neišsenkantis šaltinis. Kur Jis gyvena, ten liejasi geradarystė.

Kai pagalbos šaukiasi paklydusi, sugundyta, nelaimingoji nuodėmės ir vargo auka, krikščionis neklausia, ar ji verta, bet stengiasi padėti. Apgailėtinas nelaimėlis jam yra siela, už kurią mirė Kristus, kad ją išgelbėtų, nes Savo vaikams Dievas davė sutaikinimo tarnystę.

Gailestingieji yra tie, kurie užjaučia neturtingus, kenčiančius ir prislėgtus. Patriarchas Jobas sakė: "Gelbėjau vargdienį, kuris šaukėsi pagalbos, ir našlaitį, neturintį kas jam padėtų. Mirdami žmonės mane laimino, džiuginau našlės širdį. Teisumu gaubiausi lyg drabužiu, teisingumas buvo mano skraistė ir turbanas. Buvau akys aklam, kojos luošam. Tėvas buvau beturčiui, teisme nepažįstamo žmogaus teisės gyniau" (Jobo 29, 12-16 R).

Yra daugelis tokių, kuriems gyvenimas — skausminga kova. Jie jaučia savo ydas, kankinasi ir netiki. Jie mano neturį nieko, už ką turėtų būti dėkingi. Švelnūs žodžiai, užjaučiantys, supratingi žvilgsniai daugeliui kovojančių ir vienišų būtų tarsi šalto vandens puodelis ištroškusiai sielai. Užuojauta ir, jautri pagalba palengvintų našta, sunkiai slegiančią pavargusius pečius. Kiekvienas paguodos žodis ir nesavanaudiškas poelgis išreiškia Kristaus meilę puolusiai žmonijai.

Gailestingieji *susilauks gailestingumo. Dosnus žmogus praturtinamas, o kas pagirdo kitus, bus pats pagirdytas* (Patarlių 11, 25 R). Gailestingasis jaučia palaimingą ramybę. Tas, kuris atsižada savęs ir tarnauja kitų gerovei, patiria palaimingą pasitenkinimą. Šventoji Dvasia, gyvenanti sieloje ir pasireiškianti gyvenime, sušvelnina užkietėjusias širdis ir sužadina jų gailestingumą bei švelnumą. Ką pasėsi, tai ir pjausi. *Laimingas, kas rūpinasi vargšais [...]. VIEŠPATS jį saugos ir stiprins, padarys jį laimingą žemėje ir nepa-*

liks jo priešų rankose. VIEŠPATS padės jam ligos patale,— ligoje išgydys jo negalias (Psalmių 41, 2-4 R).

Žmogus, kuris paskiria savo gyvenimą Dievui ir tarnauja Jo vaikams, yra susijęs su Tuo, Kuriam priklauso visi Visatos šaltiniai. Tokio žmogaus gyvenimas sujungtas su Dievu auksine nekintančių pažadų grandine. Viešpats neapleis jo kančių ir nelaimės valandą. *O mano Dievas iš Savo turtų gausos Kristuje Jėzuje šlovingai patenkins visas jūsų reikmes* (Filipiečiams 4, 19 K). Paskutiniąją valandą gailestingasis atras maloningą prieglobstį pas užjaučiantį Išgelbėtoją ir bus priimtas į amžinąsias buveines.

Palaiminti tyraširdžiai: jie regės Dievą (Mato 5, 8).

Žydai labai tiksliai laikėsi ceremonijų, todėl jų reikalavimai buvo labai sunkūs. Jų mintis užėmė taisyklės, apribojimai ir išorinio susiteršimo baimė, tačiau jie nematė dėmės, kurią sieloje palikdavo savanaudiškumas ir pyktis.

Jėzus paminėjo, kad ne apeigų, o širdies tyrumas leidžia patekti į Jo Karalystę. *Iš aukštybių kilusi išmintis pirmiausia yra tyra* (Jokūbo 3, 17 K). Į Dievo miestą nepateks, kas netyra. Visi, kurie ten gyvens, privalo jau čia turėti tyrą širdį. Pažinęs Kristų, žmogus ims vis labiau neapkęsti lengvabūdiškumo, vulgarių kalbų, nepadorių minčių. Kai širdyje apsigyvena Kristus, mintys ir poelgiai pasidaro tyri ir taurūs.

Tačiau Jėzaus žodžiai: *Palaiminti tyraširdžiai* turi gilesnę prasmę. Tyrumas suprantamas kitaip, nei įprasta

pasaulyje. Jie ne tik laisvi nuo viso to, kas kūniška, tyri nuo aistrų, bet teisingi ir jų širdies ketinimai, tikslai bei motyvai, jie nesididžiuoja ir nėra savanaudiški, o nuolankūs ir panašūs į vaikus.

Tik panašūs žmonės gali suprasti vienas kitą. Jei jūsų gyvenime nepasireiškia pasiaukojanti meilė, kuri yra Dievo charakterio pagrindas, jūs nepažinote Viešpaties. Šėtono apgauta širdis žiūri į Dievą kaip į tironišką ir negailestingą Esybę; savanaudiški žmogaus, ir net paties šėtono bruožai priskiriami mylinčiam Kūrėjui. "Tu manei, kad Aš esu panašus į tave?" — klausia Jis (Psalmių 49, 21 S). Dievo išvalgumas dažnai aiškinamas kaip despotiškos, kerštingos prigimties išraiška. Taip pat žiūrima ir į Bibliją, Jo malonės turtų lobyną. Nepaisoma Šventojo Rašto tiesų šlovės, nors ji ir siekia dangų ir pasieks amžinybę. Didelei žmonijos daliai Kristus yra kaip *atžala, kaip šaknis iš sausos žemės*, jie nemato *Jame nei patrauklumo, nei grožio*: mato Jį, bet nepamėgsta (Izaijo 53, 2 R). Kai Jėzus, Dievo apreiškimas žmonijai, gyveno tarp žmonių, fariziejai ir Rašto aiškintojai sakė Jam: "Tu samarietis ir velnio apsestas" (Jono 8, 48 K). Netgi Jo mokinius taip apakino širdžių savanaudiškumas, kad jie ilgai negalėjo suprasti, jog Jis atėjo atskleisti Tėvo meilę. Todėl Jėzus vaikščiojo tarp žmonių vienas. Tik Dangus Jį suprato.

Kai Kristus ateis su šlove, nedorėliai negalės į Jį žiūrėti. Jo artumo šviesa, kuri yra gyvybė Jį mylintiems, bus mirtis nusidėjėliams. Kaltųjų gyvenimas tarsi *kazkoks baisus laukimas teismo ir naikinančios ugnies* (Žydams 10,27 K). Kai Jis pasirodys, jie maldaus, kad juos paslėptų nuo Jo akių, nors Jis mirė, kad atpirktų juos.

Tačiau tos širdys, kurias apvalėjose gyvenanti Šventoji Dvasia, pasikeičia. Jos pažino Dievą. Mozė buvo pasislėpęs uolos plyšyje, kai jam apsireiškė Viešpats. Tik tuomet, kai esame pasislėpę Kristuje, galime pamatyti Dievo meilę.

Kas myli tyra širdimi ir maloniai kalba, tas bičiulių turės karalių (Patarlių 22,11 R). Tikėjimu matome Jėzų čia, dabar. Kasdieniuose išgyvenimuose, kai Jis globoja mus, patiriame Jo gerumą ir meilę. Sūnaus charakteris atskleidžia mums Dievą. Šventoji Dvasia parodo mūsų protui ir širdžiai tiesą apie Dievą ir Tą, Kurį Jis siuntė. Tyraširdžiai pradeda naujai bendrauti su Dievu kaip savo Atpirkėju, jie pažįsta Jo charakterio tyrumą ir žavumą, trokšta atspindėti Jo atvaizdą. Jie mato Tėvą, Kuris nori apkabinti atgailaujantį sūnų, jų širdis pripildo neapsakomas džiaugsmas ir šlovinimas.

Tyraširdžiams Kūrėją atskleidžia Jo galingos rankos darbai ir Visatos grožis. Jo rašytiniame Žodyje jie atranda malonės apreiškimą, gerumą ir gailestingumą. Tiesos, paslėptos nuo išmintingųjų ir gudriųjų, apreiškiamos mažutėliams. Tiesų, kurių nepripažįsta šio pasaulio išmintingieji, grožis ir vertė nuolat atsiveria tiems, kurie pasitiki ir kaip vaikai nori sužinoti Dievo valią ir vykdyti ją. Atradę tiesą, tampame Dieviškosios prigimties dalininkai.

Tyraširdžiai jau šiame pasaulyje tarsi jis priklausytų jiems gyvena aiškiai regėdami Dievą. Amžinajame gyvenime, kai taps nemirtingi, jie iš tikrųjų regės Jį, kaip matė Adomas, kai vaikščiojo ir kalbėjosi su Dievu Rojuje. *Dabar mes regime lyg veidrodyje, mislingu pavidalu, o tuomet regėsime akis į akį* (1 Korintiečiams 13, 12 K).

Palaiminti taikdariai: jie bus vadinami Dievo vaikais (Mato 5, 9).

Kristus yra *Ramybės Kunigaikštis* (Izaijo 9, 5 R), Jo misija — sugrąžinti žemei ir dangui taiką, kurią sutrikdė nuodėmė. *Nuteisinti tikėjimu, gyvename taikoje su Dievu per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų* (Romiečiams 5, 1 K). Kas išsižada nuodėmės ir atveria savo širdį Kristaus meilei, tampa šios dangiškosios ramybės dalininku.

Neįmanoma pasiekti taikos be Kristaus. Širdies priimta Kristaus malonė nugali priešišumą, pašalina rūpesčius ir pripildo sielą meilės. Gyvenantis taikoje su Dievu žmogus ir jo artimieji nebūna nelaimingi. Širdyje nelieta vietos pavydai, blogiems įtarinėjimams, neapykantai. Sutarianti su Dievu širdis bus dangiškosios ramybės dalininkė ir skleis palaimingą įtaką. Ramybės dvasia kaip rasa pasieks neramias ir nuvargusias nuo žemiškųjų rūpesčių širdis.

Kristaus sekėjai siunčiami į pasaulį su taikos žinia. Tas, kuris tylia, nepastebima švento gyvenimo įtaka atskleidžia Kristaus meilę, žodžiais ir darbais padeda kitiems atsisakyti nuodėmės ir atiduoti širdį Dievui, yra taikdarys.

Palaiminti taikdariai: jie bus vadinami Dievo vaikais. Taikos dvasia įrodo jų ryšį su Dangumi. Taikdariai skleidžia švelnų Kristaus aukos kvapą. Gyvenimo aromatas, malonus charakteris rodo pasauliui, kad jie yra Dievo vaikai. Jų gyvenimas rodo žmonėms, kad jie bendrauja su Jėzumi. *Kiekvienas, kuris myli, yra gimęs iš Dievo ir pažįsta Dievą. O kas neturi Kristaus Dvasios, tas nėra Jo, tačiau visi, vedami Dievo Dvasios, yra Dievo vaikai* (1 Jono 4, 7; Romiečiams 8, 9.14 K).

Jokūbo likutis tuomet bus daugelio tautų tarpe kaip VIEŠPATIES siunčiama rasa ir tarsi žolepalaistantis lietus, nelaukiantis nieko iš žmogaus ir nededantis vilčių į mariusius (Michėjo 5, 6 R).

Palaiminti persekiojami dėl teisybės: jų yra Dangaus Karalystė (Mato 5, 10).

Jėzus nesuteikia Savo sekėjams vilties gauti žemiškąją šlovę bei turtus ar ramiai, be išbandymų gyventi, tačiau Jis suteikia jiems privilegiją eiti kartu su Mokytoju pasiaukojimo ir paniekinimo keliu, nes pasaulis nepažino jų.

Tam, Kuris atėjo, kad atpirktų puolusį pasaulį, trukdė susivienijusios Dievo ir žmonių priešojėgos. Nedori žmonės ir puolę angelai surengė negailestingą sąmokslą prieš Ramybės Kunigaikštį. Nors kiekvienas Jo žodis ir poelgis dvelkė Dieviškuoju gailestingumu, bet Jo nepanašumas į pasaulį sukėlė didelį priešišumą. Jis neuolaidžiavo nedoroms žmogiškos prigimties aistroms, todėl į Jį buvo žiūrima labai priešišškai ir su neapykanta. Taip bus žiūrima į visus, kurie dievobaimingai gyvens su Jėzumi Kristumi. Tarp teismo ir nuodėmės, meilės ir neapykantos, tiesos ir melo vyksta nuolatinė kova. Kai žmogus rodo Kristaus meilę ir šventumo grožį, iš šėtono karalystės jis išveda jo pavaldinius, todėl blogio kunigaikštis priešinasi. Visų, kurie kupini Kristaus Dvasios, laukia persekiojimai ir paniekinimas. Slenkant amžiams, persekiojimai keičiasi, tačiau nesikeičia dvasia, kuri juos skatino: ji žudo Viešpaties išrinktuosius dar nuo Abelio laikų.

Kai žmonės susitaiko su Dievu, jie pamato, kad kryžiaus kančios dar nepasibaigė. Tamsybių jėgos ir piktosios dvasios vienijasi prieš tuos, kurie paklūsta Dangaus Įstatymui. Kristaus mokiniams persekiojimai teikia džiaugsmą, o ne sielvartą, nes jie įrodo, kad tikintieji seka Mokytojo pėdomis.

Nors Dievas nepažadėjo Savo vaikams, kad jie išvengs išbandymų, bet pažadėjo jiems šį tą geresnio. Jis sakė: "[...] būk saugus visas savo dienas! Gana tau Mano malonės, nes Mano galybė geriausiai pasireiškia silpnume" (Pakartoto Įstatymo 33, 25 R; 2 Korintiečiams 12, 9 K). Jeigu jums teks ugnies išmėginimai, Jėzus bus šalia jūsų, kaip Jis buvo šalia trijų ištikimų jaunuolių Babilone. Tie, kurie myli savo Atpirkėją, džiaugsis kiekviena proga galėdami pasidalyti Jo pažeminimu ir paniekinimu. Meilė Viešpačiui padaro jų kančias už Jį malonias ir lengvas.

Visais laikais šėtonas persekiojo Dievo vaikus. Jis kankino ir žudė juos, tačiau mirdami jie liko nugalėtojai. Jų tvirtas tikėjimas atskleidė Tą, Kuris yra stipresnis už šėtoną. Šėtonas gali kankinti ir žudyti kūną, tačiau jis negali paliesti gyvybės, kuri su Kristumi slypi Dieve. Piktasis gali įkalinti juos kalėjimuose, bet negali supančioti sielos. Tas, kuris už dabartinės tamsos mato būsimąją šlovę, kaip ir apaštalas Paulius gali pasakyti: "Aš manau, jog šio laiko kentėjimai negali lygintis su būsimąja garbe, kuri mumyse bus apreikšta. O lengvas dabartinis mūsų vargas ruošia mums neapsakomą, viską pranokstančią amžinąją garbę" (Romiečiams 8, 18; 2 Korintiečiams 4, 17 K).

Išbandomi ir persekiojami Jo išrinktieji atskleidžia Dievo šlovę. Dievo Bažnyčia, kurios neapkenčia ir per-

sekiuoja pasaulis, mokosi Kristaus mokykloje. Eidami siaurais žemės takais, Dievo vaikai yra apvalomi vargų krosnyje. Kovotojai seka Kristumi, aukojasi, nusivilia, tačiau skausmingi patyrimai atveria jiems nuodėmės kartėlį, jie pajunta savo kaltę, todėl žiūri į nuodėmę bjaurėdamiesi. Būdami Kristaus kančių dalininkai, Dievo vaikai taps ir Jo šlovės dalininkai. Didingame regėjime pranašas matė Dievo vaikų triumfą: "Aš išvydau tarsi stiklo jūrą, sumaišytą su ugnimi, ir žmonės, kurie buvo pergalėje [...], stovėjo su Dievo arfomis ant stiklo jūros. Jie giedojo Dievo tarno Mozės giesmę ir Avinėlio giesmę: 'Didingi ir nuostabūs Tavo darbai, Viešpatie, visagali Dieve! Teisingi ir tikri Tavių keliai, tautų Valdove!' Jie atėjo iš didžio sielvarto. Jie išplovė savo apsiaustus ir juos išbaltino Avinėlio krauju. Todėl jie stovi prieš Dievo sostą ir tarnauja Jam dieną naktį Jo šventovėje, o Sėdintysis soste išskleis virš jų padangtę" (žr. Apreiškimo 15, 2.3; 7, 14.15 K).

***Palaiminti jūs, kai dėl Manęs jus niekina
(Mato 5, 11).***

Po nuopuolio šėtonas visą laiką stengiasi apgau-dinėti. Iš pradžių jis neteisingai vaizdavo Dievą, o dabar jo tarnai šmeižia Dievo vaikus. Išgelbėtojas sako: "[...] Tau metami užgauliojimai krinta ant Manęs" (Psalmių 69, 10 R). Taip šmeižtas krinta ant Jo mokinių.

Nė vienas žmogus nebuvo taip bjauriai šmeižiamas kaip Žmogaus Sūnus. Jį šmeižė ir niekino, nes Jis tvirtai laikėsi ir pakluso šventiems Dievo Įstatymo principams. Žmonės *nekenė Jo be priežasties*. Tačiau Jis ramiai

stovėjo prieš Savo priešus. Kristus teigė, kad paniekimas yra krikščionio dalia, Jis mokė Savo sekėjus apsisaugoti nuo piktojo strėlių ir nebijoti persekiojimų.

Nors šmeižtas gali apjuodinti, bet jis negali suteršti žmogaus charakterio, nes nuo to saugo Dievas. Kol mes patys nepritarsime nuodėmei, nėra tokios žmogiškosios ar šėtoniškos galios, kuri galėtų suteršti sielą. Žmogaus, kurio širdis yra su Dievu, nepakeičia nei sunkiausi išbandymai, nei nepalanki aplinka, jis išlieka toks pat, koks buvo tuomet, kai jį lydėjo Dievo šviesa ir malonė. Jo motyvai, žodžiai ir poelgiai gali būti iškraipomi ir perteikiami klaidingai, tačiau jis nekreipia į tai dėmesio, nes jam rūpi svarbesni dalykai. Kaip Mozė jis lieka *nepajudinamas, tarsi regėtų Neregimąjį* (Žydams 11,27 K), ir žiūri ne į tai, *kas regima, bet kas neregima* (2 Korintiečiams 4, 18 K).

Kristus žino, kad žmonės linkę neteisingai suprasti ir neteisingai perteikti kitų žodžius. Todėl Jo vaikai gali būti ramūs, kantrūs ir pasitikėti, nors juos ir šmeižtų, ir niekintų, nes *nieko nėra slapta, kas neturėtų būti atidengta*. Tie, kurie gerbia Dievą, bus pagerbti Jo, žmonių ir angelų akivaizdoje.

"Kai dėl Manęs jus niekina ir persekioja bei meluodami visaip šmeižia,— sakė Jėzus,— būkite linksmi ir džiaukitės". Jis nurodė Savo klausytojams pranašus, kurie kalbėjo Viešpaties vardu, kaip *vargų pakentimo ir kantrybės pavyzdį* (Jokūbo 5, 10 K). Abelis, pirmasis krikščionis iš Adomo vaikų, mirė kankinio mirtimi. Henochas vaikščiojo su Dievu, tačiau pasaulis jo nesuprato. Iš Nojaus šaipėsi kaip iš fanatiko ir panikos skleidėjo. *Dar kiti turėjo iškęsti patyčias ir plakimus, taip pat pančius ir kalėjimą. Kiti leidosi kankinami ir atsi-*

sakė laisvės, kad laimėtų prakilnesnį prisikėlimą (Žydams 11, 36.35 K).

Visais amžiais Dievo išrinktieji pasiuntiniai buvo niekinami ir persekiojami, tačiau tai padėjo plačiai paplisti Dievo pažinimui. Kiekvienas Kristaus mokinys turi įsijungti; į jų gretas ir dirbti tą patį darbą, nes jo priešai negali pakenkti tiesai. Dievas nori, kad tiesa, nors ir niekinama, būtų išaukštinta ir taptų tyrinėjimų ir plataus svarstymo objektu. Žmonių protai turi būti pažadinti. Kiekvienas tiesos puolimas, kiekvienas niekinimas, kiekviena pastanga apriboti sąžinės laisvę yra Dievo pastanga pažadinti protus, kurie priešingu atveju miegotų.

Dažnai šie faktai pasikartoja Dievo pasiuntinių gyvenime! Kai kilnysis ir iškalbingasis Steponas Sinedrionui sukursčius buvo užmuštas akmenimis, Evangelijos darbas nesužlugo. Stepono veidas, spindintis dangaus šviesa, ir Dieviškasis gailestingumas, ištartas priešmirtine malda, buvo tarsi aštri strėlė, įtikinusi ten stovėjusius fanatikus Sinedriono vyresniusius, o Saulių, persekiotoją fariziejų, padarė *rinktiniu įrankiu, kuris nešė Kristaus vardą tautoms, karaliams ir Izraelio vaikams* (Apaštalų darbų 9, 15 K). Praėjus ilgam laikui, įkalintas Romoje apaštalas Paulius rašė: "Kai kurie skelbia Kristų iš pavydo ir rungtyniaudami [...] ne iš gryno nusistatymo, bet iš savanaudiškumo, tardamiesi pasunkinsią mano pančius. [...] visokiais būdais, dėl akių ar iš tiesų, yra skelbiamas Kristus" (Filipiečiams 1,15-17 K). Įkalinus apaštalą Paulių Evangelija toliau plito, sielos atsigręždavo į Kristų net pačiuose ciesaoriaus rūmuose. Nors šėtonas stengėsi sunaikinti *nenykstančią* Dievo Žodžio sėklą, kuri *išlieka per amžius* (1 Petro 1, 23),

bet ji buvo pasėta žmonių širdyse. Kai Dievo vaikai yra niekinami ir persekiojami, Kristaus vardas išaukštinamas, o sielos išgelbėjamos.

Gausus atlygis danguje laukia tų, kurie niekinami ir persekiojami liudija Kristų. Žmonės ieško žemiškųjų gėrybių, bet Jėzus nurodo jiems dangiškąjį atlygį. Jis tai žada ne tik būsimajame gyvenime, bet jau čia, žemėje. Viešpats pasirodė Abraomui ir pasakė: "[...] Aš esu tavo skydas. Tavo atpildas bus labai didelis" (Pradžios 15, 1 R). Toks atlygis laukia visų Kristaus sekėjų. Pažinti Jėhovą, Emanuelį, *Kuriame slypi visi išminties ir pažinimo lobiai*, Kuriame gyvena visa Dievystės pilnatvė (Kolosiečiams 2, 3.9 K), kartu su Juo užjausti, atverti Jam savo širdį ir leisti gyventi joje, panašėti į Jį, jausti Jo meilę ir galią, turėti *nesuvokiamus Kristaus turtus*, vis geriau suprasti, *koks yra plotis, ilgis, aukštis bei gylis ir pažinti Kristaus meilę, kuri pranaoksta bet kokią žinojamą, kad būtume pripildyti visos Dievo pilnybės* (Efeziečiams 3, 18.19 K) — *toks yra Viešpaties tarnų paveldas, Jo rankoje jų pergalė* (Izaijo 54, 17 R).

Didis džiaugsmas pripildė apaštalo Pauliaus ir jo bendradarbio Silo širdis, kai vidurnaktį Filipų požeminiame kalėjime jie meldėsi ir giedojo garbės giesmes Dievui. Kristus buvo šalia jų, ir Jo artybės šviesa nušvietė tamsą aukštybių rūmų šlove. Būdamas Romoje ir matydamas, kaip plinta Evangelija, apaštalas Paulius, nepaisydamas savo pančių, rašė: "[...] džiaugiuosi! Bet aš ir toliau džiaugsiuosi" (Filipiečiams 1, 18 K). Persekiojamai Filipų bendruomenei aidu atsikartoja ant kalno Kristaus pasakyti žodžiai: "Visuomet džiaukitės Viešpatyje! Ir vėl kartoju: džiaukitės!" (Filipiečiams 4, 4 K)

Jus žemės druska (Mato 5, 13).

Druska vertinama dėl jos apsauginių savybių. Vadinamas Savo vaikus druska, Dievas teigia, darąs juos Savo valios nutarimu malonės paveldėtojais, galinčiais padėti kitiems. Dievas išsirinko Sau tautą iš visų tautų ne tik tam, kad pavadintų juos sūnumis ir dukromis, būtent jie teikia pasauliui išganingąją malonę (Titui 2, 11). Viešpats išsirinko Abraomą ne tik Savo bičiuliu, bet ir paskyrė jį palaimų, kurias Dievas norėjo suteikti tautoms, tarpininku. Prieš nukryžiovimą būdamas su Savo mokiniiais Jėzus meldėsi: "Dėl jų Aš pašventinu Save, kad ir jie būtų pašventinti tiesa" (Jono 17, 19 K). Taip pat ir krikščionys, kurie apvalyti tiesa, įgys gelbstinčių savybių, kurios neleis pasauliui visiška sugesti.

Druska turi susimaišyti su maistu, į kurią beriama: Tik įsiskverbusi ir įsigėrusi į maistą, ji pakeičia skonį. Taip ir išganingoji Evangelija pasiekia žmones tik asmeniškai bendraujant. Gelbstima ne masiškai, o pavieniui. Asmeninė įtaka yra stipri, todėl turime suartėti su tais, kuriuos norime išgelbėti.

Druskos sūrumas simbolizuoja gyvybingą krikščionio jėgą — Jėzaus meilę širdyje ir Kristaus teisumą gyvenime. Kristaus meilė yra galinga ir visa apimanti. Jei meilė pasilieka mumyse, galėsime rodyti ją kitiems. Kai mes artėsime prie jų, tuomet širdis sušildys mūsų meilę ir nesavanaudiški siekiai. Tikri tikintieji skleidžia gyvybingą jėgą, kuri prasiskverbia į vargstančias sielas ir teikia joms naujų moralinių jėgų. Žinoma, paliesti širdį gali ne žmogaus, o Šventosios Dvasios galia.

Perspėdamas Jėzus pridūrė: "Jei druska netektų sūrumo, kuo gi ją reiktų pasūdyti? Ji niekam netinka, ir belieka ją išberti žmonėms sumindžioti" (Mato, 5,13 K).

Klausydamiesi Kristaus žodžių, žmonės galėjo įsivaizduoti baltą, blizgančią, išmestą ant takų druską, kuri prarado sūrumą ir tapo netinkama. Tokia druska simbolizavo fariziejų būseną, jų religijos poveikį visuomenei. Ji parodo sielos gyvenimą be Kristaus — apleista Dievo malonės galios ji tapo šalta. Nesvarbu, kas jis, į tokį žmogų tiek aplinkiniai, tiek angelai žiūri kaip į praradusį "sūrumą" ir netinkamą. Tokiam Kristus sako: "Žinau tavo darbus, jog nesi nei šaltas, nei karštas. O, kad būtum arba karštas, arba šaltas! Bet kadangi esi drungnas ir nei karštas, nei šaltas, Aš išspjausiu tave iš Savo burnos" (Apreiškimo 3, 15.16 K).

Jei patys netikime Kristumi kaip asmeniniu Išgelbėtoju, neįmanoma padaryti įtaką skeptiškam pasauliui, nes neįmanoma duoti kitiems to, ko patys neturime. Kiek mes patys pasišventę ir atsidavę Kristui, tiek galime paveikti pasaulį, kad jis būtų palaimintas ir pakeltas. Jei netarnaujame kitiems, nerodome tikrosios meilės, neturime religinių išgyvenimų, tai negalime padėti, neturime jokio ryšio su dangumi ir Kristaus galios gyvenime. Jei Šventoji Dvasia negali panaudoti mūsų kaip tarpininkų, kurie perduotų pasauliui tiesą, esame kaip praradusi sūrumą ir visiškai netinkama druska. Jei neturime Kristaus malonės, tai parodome pasauliui, kad tiesa, kuria tvirtiname tikį, neturi pašventinančios galios. Todėl negalėsime veiksmingai skelbti Dievo Žodžio. *Jei kalbėčiau žmonių ir angelų kalbomis, bet neturėčiau meilės, aš būčiau žvangantis varis ir skambantys cimbolai. Ir jei turėčiau pranašystės dovaną ir pažin-*

čiau visas paslaptis ir visą mokslą; jei turėčiau visą tikėjimą, kad galėčiau net kalnus kilnoti, tačiau neturėčiau meilės, aš būčiau niekas. Ir jei išdalychiau vargšams visa, ką turiu, jeigu atiduočiau savo kūną sudeginti, bet neturėčiau meilės,— nieko nelaimėčiau (1 Korintiečiams 13, 1-3 K).

Kai širdis kupina meilės, ją galėsime išlieti ir kitiems. Tai bus nesavanaudiškas kilnumas, nes jį skatins mylinti širdis. Meilė pakeičia charakterį, įkvepia, nugali priešiškumą ir taurina polinkius. Meilė yra kaip beribė Visata ir dera su angelų darbu. Puoselėjama širdyje ji palengvina gyvenimą ir yra palaima visiems aplinkiniams. Tik ji gali padaryti mus žemės druska.

Jūs pasaulio šviesa (Mato 5, 14).

Mokydamas žmones Jėzus stengėsi, kad Jo pamokos būtų įdomios ir žadintų klausytojų susidomėjimą, todėl dažnai rėmėsi gamtos pavyzdžiais. Ir dabar žmonės susirinko iš ankstauro ryto. Didinga saulė vis aukščiau ir aukščiau kilo į melsvą dangų. Slėniuose ir siauruose kalnų tarpekliuose nyko paskutiniai šešėliai. Dar matėsi rytinio dangaus grožis. Saulės šviesa užliejo žemę savo puikumu; ramus ežero paviršius atspindėjo auksaspalvius saulės spindulius ir lyg veidrodyje matėsi rausvi ryto debesys. Kiekvienas pumpuras, gėlė ir lapas žibėjo rasos lašeliais. Palaiminta gamta šypsojosi naujai dienai, o paukščiai švelniai čiulbėjo medžiuose. Išgelbėtojas pasižiūrėjo į susirinkusius žmones, į kylančią saulę ir tarė Savo mokiniams: "Jūs pasaulio šviesa". Saulė kyla, skleisdama meilę, išsklaidydama

nakties šešėlius ir žadindama pasaulį gyvenimui, taip ir Kristaus sekėjai turi žengti pirmyn, vykdyti savo misiją, skleisti Dangaus šviesą tiems, kuriuos gaubia paklydimų ir nuodėmės tamsa.

Ryškioje ryto šviesoje ant aplinkinių kalnų išryškėjo miesteliai ir kaimai, todėl klausytojų akims atsivėrė patrauklus vaizdas. Rodydamas į gyvenvietes, Jėzus pasakė: "Neįmanoma nuslėpti miesto, kuris pastatytas ant kalno". Ir pridūrė: "Ir niekas nevažia indu degančio žiburio, bet jį stato į žibintuvą, kad šviestų visiems, kurie yra namuose" (Mato 5, 14.15 K). Jėzaus žodžių klausėsi daugiausia žvejai ir valstiečiai, kurių vargingos lūšnėlės teturėjo vieną kambarį ir tik vienas žiburys švietė namuose. Jėzus pasakė: "Taip tešviečia ir jūsų šviesa žmonių akivaizdoje, kad jie matytų gerus jūsų darbus ir šlovintų jūsų Tėvą danguje" (Mato 5, 16 K).

Jokia kita šviesa niekada neapšvietė ir niekada neapšvies puolusio žmogaus, išskyrus tą, kuri sklinda iš Kristaus. Jėzus, Išgelbėtojas, yra vienintelė šviesa, galinti išsklaidyti nuodėmėje paskendusio pasaulio tamsą. Apie Jį parašyta: *Jame buvo gyvybė, ir ta gyvybė buvo žmonių šviesa* (Jono 1, 4 K). Tik priėmę Jo gyvybę mokiniai galėjo tapti šviesos nešėjais. Sieloje gyvenantis Kristus, žmonių charakteriuose atsiskleidusi Jo meilė padarys juos pasaulio šviesa.

Pati savaime žmonija negali šviesti. Be Kristaus mes esame kaip neuždegta žvakė, kaip nuo saulės užtemdytas mėnulis; mes nepajėgiame skleisti nė vieno ryškaus spindulėlio, kuriuo galėtume išsklaidyti šio pasaulio tamsą. Kai pasisukame į Teisingumo Saulę, pradedame bendrauti su Kristumi, visa siela nušvinta nuo Dieviškojo artumo skaistybės.

Kristaus sekėjai turi būti ne tik žiburiai, bet ir pasaulio šviesa. Jėzus sako visiems, kurie šaukiasi Jo vardo: "Jūs atsidavėte Man, o Aš pasiunčiau jus į pasaulį kaip Savo atstovus. Kaip Tėvas Mane atsiuntė į pasaulį, taip ir Aš jus pasiunčiau į pasaulį" (žr. Jono 17, 18 K). Kaip Kristus atskleidė pasauliui Tėvą, taip ir mes turime atskleisti pasauliui Kristų. Mūsų Išgelbėtojas yra vienintelis šviesos šaltinis, todėl neužmiršk, krikščioni, kad Jį atskleidžia žmonės. Dievo palaimos perteikiamos žmonėms tarpininkaujant. Pats Kristus atėjo į pasaulį kaip Žmogaus Sūnus. Kai žmogus susivienija su Dievu, jis gali pasiekti kitų žmonių širdis. Kristaus Bažnyčia, kiekvienas Jo mokinys asmeniškai yra Dangaus skirtas indas, apreiškiantis Dievą žmonėms. Šlovingieji angelai laukia, kada per žmones galės perduoti Dangaus šviesą ir galią žūstančioms sieloms. Ar žmogus vykdys jam numatytą darbą? Jei ne, pasaulis negaus pažadėtosios Šventosios Dvasios!

Jėzus neliepė mokiniams: "Stenkitės šviesti", bet mokė: "Tešviečia jūsų šviesa". Jei Kristus gyvena širdyje, neįmanoma paslėpti Jo buvimo šviesos. Tariamieji Kristaus sekėjai nėra pasaulio šviesa, nes juos apleido gyvybinga jėga. Jei jie neskleidžia šviesos, vadinasi, neturi ryšio su šviesos Šaltiniu.

Visais amžiais tikruosiuose Dievo vaikuose veikianti Kristaus Dvasia (1 Petro 1, 11 K) paversdavo juos savo meto žmonių šviesa. Juozapas buvo šviesos nešėjas Egipte. Savo tyrumu, gero linkėjimu ir sūnaus meile jis atstovavo Kristui tarp pagonių. Kai izraelitai keliavo iš Egipto į Pažadėtąją žemę, tarp jų buvę ištikimieji žmonės švietė aplinkinėms tautoms. Jie apreiškė pasauliui Dievą. Danielius ir jo bičiuliai Babilone,

Mordekajus Persijoje skleidė ryškius Dangaus šviesos spindulius karaliaus rūmų tamsoje. Kristaus sekėjai taip pat turi būti šviesos nešėjai pakeliui į dangų. Jie turi atskleisti Dangiškojo Tėvo gerumą ir gailestingumą pasauliui, kuris skendi tamsoje ir nepažįsta arba klaidingai suvokia Dievą. Matydami gerus Kristaus sekėjų darbus, žmonės pradės šlovinti Dangiškąjį Tėvą, nes aiškiai suvoks, kad Visatą valdo Dievas, Kuris vertas šlovinimo ir Kuriuo reikia sekti. Širdyje švytinti Dieviškoji meilė pasireikš gyvenime, kuris bus panašus į Kristaus harmoningą gyvenimą; tokia Dieviškoji meilė padės suvokti pasauliui dangiškąją būtį, kad jie galėtų įvertinti jos pranašumą.

Taip žmonės pradeda tikėti *meile, kuria Dievas mus myli* (Jono 4,16 K). Nuodėmingos ir pagedusios širdys pakeičiamos ir tampa tyros, kad Kristaus *šlovės aki-vaizdon pastatytų nesuteptas ir džiaugsmingas* (žr. Judo 24 K).

Išgelbėtojo žodžiai: *Jūs pasaulio šviesa* nurodo, kad Jis pavedė Savo sekėjams pasaulinio masto misiją. Kristaus laikais išdidumas, savanaudiškumas ir išankstinis nusistatymas pastatė tvirtą, aukštą sieną tarp Šventojo Raštų saugotojų ir visų kitų žemės rutulio gyventojų. Tačiau Išgelbėtojas atėjo, kad viską pakeistų. Žodžiai, kuriuos išgirdo žmonės iš Jo lūpų, buvo visiškai nepanašūs į tuos, kuriuos sakė kunigai ar rabinai. Kristus nugriauna tą savimeilės ir išankstinio nusistatymo sieną, kuri skiria tautas, ir moko mylėti visus žmones. Jis iškelia žmones virš siauro savanaudiškumo rato, panaikina visas teritorines ribas ir dirbtinius visuomenės skirtumus. Jėzus nedaro skirtumo tarp artimo ir tolumo, draugų ir priešų. Jis moko mus

žiūrėti į kiekvieną vargstančią sielą kaip į artimą, o į pasaulį — kaip į mūsų veiklos lauką.

Kaip saulės spinduliai pasiekia tolimiausius žemės rutulio kampelius, taip Dievas daro viską, kad Evangelijos šviesa pasiektų kiekvieną sielą žemėje. Jei Kristaus Bažnyčia vykdytų mūsų Viešpaties valią, šviesa pasiektų visus, *tūnančius tamsoje ir mirties ūksmėje* (Luko 1, 79 K). Užuoat atsiskyre nuo kitų, vengę atsakomybės ir kryžiaus, Bažnyčios nariai turėtų pasklisti po visas šalis, kad skleistų Kristaus šviesą. Jie turėtų dirbti taip, kaip dirbo Jis, kad gelbėtų sielas, tada ši *Karalystės Evangelija* greitai pasieks visą pasaulį.

Taip turi išsipildyti Dievo ketinimai Savo tautai nuo Abraomo, gyvenusio Mesopotamijos lygumose, iki mūsų, gyvenančių šiais laikais. Jis sako: "[...] tave palaiminsiu [...] ir tu būsi palaiminimas" (Pradžios 12, 2 R). Kristaus žodžiai, kuriuos perdavė Evangelijos pranašas: "Kelkis, nusišvieski! Tavoji šviesa atėjo, VIEŠPATIES šlovė virš tavęs sušvito" (Izaijo 60,1 R), aidu atsikartojo Jėzaus Kalno pamoksle, jie skirti ir mums. Jei tau užtekėjo Viešpaties šlovė, jei tu pamatei grožį To, Kuris išsiskiria iš dešimties tūkstančių ir visas Jis — *malonumas* (Giesmių giesmė 5, 10.16 R), jei tavo siela pradeda spinduliuoti Jo šlove, tau skirti šie Jo žodžiai. Ar tu stovėjai su Kristumi ant Atsimainymo kalno? Žemai, lygumoje, yra šėtono pavergtos sielos; jos laukia tikėjimo žodžio ir maldos, kuri juos išlaisvintų.

Mes turime ne tik mąstyti apie Kristaus šlovę, bet taip pat kalbėti apie Jo didybę. Pranašas Izaijas ne tik matė Kristaus šlovę, bet ir kalbėjo apie Jį. Kai prislėgtas Dovydas dūsavo, jo širdyje užsidegė ugnis ir jis prabilo (žr. Psalmių 39,4 J). Kai jis mąstė apie stebuklingą

Dievo meilę, galėjo kalbėti apie tai, ką matė ir jautė. Ar galima tikėjimo akimis pamačius nuostabų Atpirkimo Planą, viengimio Dievo Sūnaus šlovę, nekalbėti apie ją? Ar įmanoma nerasti žodžių, kurie išreikštų šlovę ir gyrių Išgelbėtoji? Pamąstykite apie niekada neišsenkančią meilę, kurią parodė Kristus mirdamas ant Golgotos kryžiaus, kad mes nepražūtume, bet turėtume amžinąjį gyvenimą.

Jo šventykloje visi šaukia: 'Šlovė!' (Psalmių 29,9 R). Izraelio psalmių giedotojas garbino Jį pritardamas arfa: "Apie Tavo didybės garbingą spindesį ir apie Tavo nuostabius darbus aš mąstysiu. Žmonės garsins Tavo pagarbą baimę keliančius darbus, ir aš skelbsiu Tavo didybę" (Psalmių 145, 5.6 R).

Golgotos kryžius turi būti aukštai iškeltas, kad būtų matomas visiems žmonėms. Jie turi mąstyti apie jį ir sutelkti į tai savo dėmesį. Tada visas dvasios jėgas atgaivins Dieviškoji galia. Tada visos jėgos bus nukreiptos Viešpaties darbui. Tokie darbininkai skleis pasauliui gyvybingus šviesos spindulius ir apšvies žemę.

Kristus su džiaugsmu priima kiekvieną Jam atsi-duodantį žmogų. Jis sujungia žmogiškumą su Dieviškumu, kad perduotų pasauliui įsikūnijusios meilės paslaptį. Kalbėkite ir giedokite apie tai, melskitės už tai, visur skelbkite Jo šlovę ir vis eikite pirmyn!

Kantriai iškęsti bandymai, dėkingai priimti palai-minimai, ištvermingai atlaikyti gundymai, romumas, gerumas, gailestingumas ir niekada neišsenkanti meilė — tai šviesos spinduliai, visiškai priešingi savanau-diškos širdies tamsai, kurioje niekada nešvietė gyvenimo šviesa.

ĮSTATYMO DVASIA

Ne panaikinti f...J atėjau, bet įvykdyti (Mato 5, 17).

Griaudžiant griaustiniui ir blykčiojant ugniniams žaibams ant Sinajaus kalno Kristus paskelbė žmonėms Dievo Įstatymą. Dievo šlovė buvo ant kalno viršūnės kaip viską *ryjanti ugnis*, o visas kalnas drebėjo nuo Viešpaties buvimo. Parpuolusi kniūbsčia ant žemės Izraelio tauta su pagarbą baimę klausėsi šventų Įstatymo nurodymų. Koks kontrastas, kai palygini su vaizdu ant Palai-minimų kalno! Gražią vasaros dieną, kurios tylą trikdė tik paukščių čiulbėjimas, Jėzus atskleidė Savo Karalystės principus. Tas, Kuris tą dieną žmonėms pabrėžė meilę, atskleidė jiems ant Sinajaus kalno paskelbto Įstatymo principus.

Ilgai vergaudami Egipte izraelitai morališkai smuko, todėl paskelbęs Įstatymą Dievas parodė ne tik Savo galybę ir didingumą, bet atskleidė Save kaip meilės Dievą.

*VIEŠPATS atėjo nuo Sinajaus,
užtekėjo jiems nuo Seiro;
Jis pasirodė nuo Parano kalno,
dėl jų atkeliavo nuo Rebibot Kadešo
žaibams tryksint iš Jo dešinės.
Iš tikrųjų Jis myli Savo tautą!*

*Tavo šventieji visi Tavo rankose,—
žygiavo jie paskui Tave, sekdami
Tavo nurodymus.
[...] Mozė ipareigojo mus Įstatymu
kaip paveldu Jokūbo bendrijai
(žr. Pakartoto Įstatymo 33, 2-4 R).*

Dievas atskleidė Mozei Savo šlovę nuostabiais žodžiais, kurie per amžius išliko kaip brangus palikimas: *VIEŠPATS, VIEŠPATS, esu gailestingas ir maloningas Dievas, lėtas pykti, gausus gerumo ir ištikimybės, lydintis gerumu lig tūkstantosios kartos, atleidžiantis kaltę, nusižengimą ir nuodėmę* (Išėjimo 34, 6.7 R).

Ant Sinajaus kalno paskelbtasis Įstatymas buvo meilės ir Dangaus Įstatymas žemei. Jis buvo perduotas per Tarpininką, Kurio galia žmonių širdys galėjo susiderinti su Įstatymo principais. Sakydamas Izraeliui: "Jūs būsite Man pašvęsti žmonės [...]" (Išėjimo 22, 31 R), Dievas atskleidė Įstatymo tikslą.

Tačiau Izraelis nesuvokė Įstatymo dvasios; pernelyg dažnai tariamai paklusdami jie tik formaliai laikėsi apeigų, bet neatidavė širdžių visa valdančiai meilei. Jėzus ir charakteriu, ir darbais rodė žmonėms Dievo šventumą, didžiadvasiškumą, tėvišką rūpinimąsi, Jis paneigė formalų apeigų laikymąsi, todėl žydų vyresnieji nesuprato ir nepriėmė šių žodžių. Jie manė, kad Jėzus per daug nerūpestingai žiūri į Įstatymo reikalavimus. Kai Jis išaiškino jiems tikrąsias tiesas, kurios atskleidė Dievo tarnystės esmę, vyresnieji, paviršutiniškai sprendami apie Jo žodžius, apkaltino Jėzų, kad Jis stengiasi panaikinti Įstatymą.

Ramiai ištarti Kristaus žodžiai buvo tokie įtaigūs ir galingi, kad giliai paveikė žmonių širdis. Mat, jie manė,

kad bus kartojami nereikalingi rabinų priesakai ir aiškinami pasenę rabinų papročiai, tačiau nustebo, išgirdę Jo mokslą, *nes Jis mokė ne kaip jų Rašto aiškintojai, bet kaip turintis galią* (Mato 7, 29 K). Net fariziejai pastebėjo didelį skirtumą tarp savo ir Kristaus mokslo. Jie matė, kad tiesos didingumas, tyrumas ir grožis švelniai, galingai ir tvirtai užvaldė daugelį protų. Dieviškoji Išgelbėtojo meilė ir švelnumas traukė žmones pas Jį. Rabinai pamatė, kad Jo mokslas pavertė niekais visus ankstesnius nurodymus. Jėzus griovė tą sieną, kuri teikė fariziejams tokį didelį pasitenkinimą savo išdidumu ir privilegijuotumu. Rabinai išsigando, kad Jėzus visiškai atitrauks nuo jų žmones. Todėl šie priešiški žmonės sekė Jį, vildamiesi rasti progą užtraukti Jam žmonių nemalonę ir įgalinti Sinedrioną pasmerkti Jį ir nuteisti mirti.

Ant Kalno Jėzų atidžiai sekė šnipai. Kai Jis atskleidė teisumo principus, fariziejai paskleidė gandus, kad Jo mokslas priešingas Dievo nurodymams, duotiems ant Sinajaus kalno. Tačiau Išgelbėtojas Kalno pamoksle nepasakė nieko, kas verstų abejoti pamaldumo principais ir nurodymais, perduotais per Mozę. Kiekvienas Dieviškosios šviesos, kurią didysis Izraelio vadas paskelbė tautai, spindulys buvo gautas iš Kristaus. Nors daugelis savo širdyse sakė, kad Jėzus atėjo panaikinti Įstatymą, bet Jis aiškiai atskleidė Savo požiūrį į Dievo įsakymus: "Nemanykite, jog Aš atėjau panaikinti Įstatymo ar Pranašų".

Žmonių Kūrėjas, Įstatymo Davėjas skelbia, kad Jis nesiekia panaikinti įsakymus, kuriuos jie kadaise gavo. Gamtoje viskas — nuo dulkelės, kurią apšviečia saulės spinduliai, iki pasaulių aukštybėse — pavaldų Dievo

nustatytiems gamtos dėsniams. Nuo jų priklauso gamtos pasaulio harmonija. Taip pat didieji teismo principai kontroliuoja visų protingų būtybių gyvenimą, nuo to, kaip laikomasi tų principų, priklauso Visatos gyventojų gerovė. Dievo Įstatymas galioja dar prieš sukuriant mūsų Žemę. Angelai taip pat privalo paklusti jo principams. Jeigu norima, kad tarp žemės ir dangaus vyrautų darna, žmogus taip pat turi paklusti Dievo nurodymams. Kristus išdėstė Įstatymo priesakus žmogui Edeno sode, *kai drauge giedojų rytmetinės žvaigždės ir viso dangaus būtybės šaukė iš džiaugsmo* (Jobo 38, 7 R). Kristaus misija žemėje buvo ne panaikinti Įstatymą, o Savo malone veikti taip, kad žmogus vėl taptų jam pavaldus.

Mylimasis Jėzaus mokinyš, kuris klausėsi Jo žodžių ant Palaiminimų kalno, Šventosios Dvasios įkvėptas rašo apie Įstatymo nekintamumą: *Nuodėmė — tai Įstatymo laužymas ir kiekvienas, kuris daro nuodėmę, laužo Įstatymą* (1 Jono 3, 4 K). Jis aiškiai sako, kad kalba apie žinomus dalykus, nes tai yra *senas įsakymas, kurį nuo pradžios esate gavę* (1 Jono 2,7 K). Apaštalas kalba apie Įstatymą, kuris buvo duotas kuriant žemę, ir ant Sinajaus kalno tik pakartotas.

Kalbėdamas apie Savo misiją, Jėzus sakė: "Ne panaikinti Įstatymo atėjau, bet įvykdyti". Čia Jis pavartojo žodį *įvykdyti* ta pačia prasme, kaip ir tada, kai Jonui Krikštytojui paaiškino Savo tikslą: "Įvykdyti visa, kas reikalinga teisumui" (Mato 3, 15 K), tai yra, įvykdyti Įstatymo reikalavimus ir parodyti visiško susiderinimo su Dievo valia pavyzdį.

Jo misija buvo *Savąjį Įstatymą padaryti didingu ir šlovingu* (Izaijo 42, 21 R). Jis turėjo parodyti dvasinę Įstatymo prigimtį, jo didžiuosius principus ir pastovumą.

Kilniausi ir romiausi žmonės yra tik menkiausias Kristaus Dieviškojo charakterio grožio atspindys. Apie Jį Dvasios įkvėptas Saliamonas rašė, kad *Jis išsiskiria iš dešimties tūkstančių, Jis — malonumas* (Giesmių giesmė 5, 10.16 R); Dovydas, regėdamas Jį pranašo akimis, sakė: "Tu viršiji visus vyrus Savo grožiu" (Psalmių 45, 2 R). Jėzus, tikslus Tėvo paveikslas, Jo šlovės atšvaitas, pasiaukojantis Atpirkėjas Savo žemišku kupinu meilės gyvenimu gyvai įkūnijo Dievo Įstatymą. Jo gyvenimas įrodė, kad amžinojo Moralinio Įstatymo pagrindas yra dangiškoji meilė ir krikščioniški principai.

Jėzus sakė: "Kol dangus ir žemė nepraeis, nė viena raidelė ir nė vienas brūkšnelis neišnyks iš Įstatymo, viskas išsipildys". Paklusdamas Įstatymui, Kristus atskleidė jo pastovumą ir įrodė, kad Jo malonės padedami Įstatymo gali laikytis visi Adomo vaikai. Ant Palaiminimų kalno Jis paskelbė, kad nė mažiausia raidelė neišnyks iš Įstatymo, kol viskas, kas susiję su žmonija ir Atpirkimo Planu, neišsipildys. Jėzus neleidžia manyti, kad Įstatymas kada nors gali būti panaikintas. Jis tik atkreipia dėmesį į tai, kad Įstatymas galios tol, kol žmogaus supratimu egzistuos žemė. Tuo Jis patikina mus. Todėl niekas neturi galvoti, kad Jo misija buvo panaikinti Įstatymo priesakus. *Kol dangus ir žemė nepraeis, išliks šventieji Dievo Įstatymo principai. Jo teisumas — kaip Dievo kalnai* (Psalmių 36,7 R), jo principai nesikeis ir bus palaimų šaltinis, liejantis upelius žemei atgaivinti.

Kadangi Viešpaties Įstatymas yra tobulas ir nekeitamas, nusidėję žmonės patys negali patenkinti jo reikalavimų. Todėl Jėzus atėjo kaip mūsų Atpirkėjas. Jo misija buvo padaryti žmones Dieviškosios prigimties dalininkais ir sutaisyti su dangaus Įstatymo principais.

Kai atsižadame savo nuodėmių ir priimame Kristų kaip savo Išgelbėtoją, Įstatymas yra išaukštinamas. Apaštalas Paulius klausia: "O gal tikėjimu mes panaikiname Įstatymą? Jokiu būdu! Priešingai, mes Įstatymą patvirtiname" (Romiečiams 3, 31 K).

Naujosios Sandoros pažadas teigia: "Aš duosiu Savo įstatymus jų širdims ir juos įrašysiu jų mintyse [...]" (Žydams 10, 16 K). Nors aukų, nurodančių Kristų kaip Dievo Avinėlį, Kuris panaikins pasaulio nuodėmę, sistema turėjo išnykti Jam mirus ant kryžiaus, Dešimt Dievo įsakymų — įkūnyti teisumo principai — yra nekintami kaip ir amžinasis sostas. Nė vienas įsakymas nebuvo panaikintas, nė viena raidelė, nė vienas brūkšnelis nebuvo pakeisti. Tie principai, kurie žmogui buvo paskelbti Rojuje kaip didysis gyvenimo Įstatymas, egzistuos nepakitę naujajame Rojuje. Kai žemėje vėl sužydės Edeno sodas, Dievo meilės Įstatymo laikysis visi gyvenantieji po saule.

Tavo Žodis, VIEŠPATIE, tveria amžinai,— tvirtai jis stovi danguje. Tvirti Jo įsakai. Patikimi amžių amžiais, duoti tiesa ir teisumu. Seniai apie Tavo įsakus patyriau, kad Tu juos skyrei būti per amžius (Psalmių 119, 89; 111, 7.8; 119, 152 R).

Kas pažeistų bent vieną iš mažiausių paliepimų ir taip elgtis mokytų žmones, tas bus vadinamas mažiausiu Dangaus Karalystėje (Mato 5, 19).

Tai reiškia, tokiam ten nebus vietos. Nes tas, kuris sąmoningai nusižengia vienam įsakymui, iš tikrųjų nesi-laiko nė vieno. *Kas laikosi viso Įstatymo, bet nusižengia vienu dalyku, tas lieka kaltas ir dėl visų* (Jokūbo 2,10 K).

Nuodėmė yra ne tik didelis nepaklusnumas, bet ir mažiausias nukrypimas nuo Dievo valios, nes jis įrodo, kad sielos ir nuodėmės ryšys dar nenutrauktas. Širdis sudvejinta. Ji priešinasi Dievui ir maištauja prieš Jo valdymo principus.

Jei žmonėms būtų leista nesilaikyti Viešpaties reikalavimų ir patiems nustatyti savo pareigas, atsirastų tiek elgesio taisyklių, kiek yra žmonių nuomonių. Valdžia būtų išplėsta iš Dievo rankų. Žmogaus valia taptų didžiausias autoritetas, o aukščiausia ir šventa Dievo valia, Jo meilės ketinimai būtų niekinami ir negerbiami.

Kai tik žmonės pasirenka savo kelią, pradeda prieštarauti Dievo valiai. Jiems nebus vietos Dangaus Karalystėje, nes jų veiksmai neatitinka Dangaus principų. Ignoruodami Dievo valią, jie stoja į šėtono — Dievo ir žmogaus priešo — pusę. Žmogus turi sekti ne vienu, ne daugeliu, o kiekvienu Dievo Žodžiu. Mes negalime būti saugūs, jei nepaisome net vieno žodžio, kuris atrodo mums visai nereikšmingas. Visi Įstatymo įsakymai duoti žmonių gerovei ir laimei tiek šiame, tiek būsimajame gyvenime. Laikydamasis Dievo Įstatymo, žmogus apsupamas tarsi tvirtove ir saugomas nuo blogio. Tas, kuris nors vienoje vietoje pralaužia šį Dievo aptvarą, sunaikina galią apsisaugoti, nes atveria kelią priešui ir pražūčiai.

Kartą išdrįsę nepaklusti Dievo valiai, mūsų protėviai atvėrė vartus, o pro juos į pasaulį prasiskverbė vargai. Todėl kiekvienas, kuris seka jų pavyzdžiu, patirs tokias pačias pasekmes. Dievo meile pagrįstas kiekvienas Jo Įstatymo priesakas; tas, kuris nesilaiko Jo įsakymų, žengia nelaimių ir pražūties keliu.

Jeigu teisumu neviršysite Rašto aiškintojų ir fariziejų — neįeisite į Danguos Karalystę (Mato 5, 20).

Rašto aiškintojai ir fariziejai apkaltino ne tik Kristų, bet ir Jo mokinius. Jie teigė, kad pastarieji nesilaiko rabinų įvestų apeigų ir papročių. Dažnai mokiniai būdavo apstulbę ir sunerimę, kai Kristus smerkė ir kaltino tuos, kuriuos jie buvo įpratę gerbti kaip Įstatymo mokytojus. Jėzus atskleidė fariziejų apgavystę. Jis pasakė, kad jų teisumas yra bevertis. Žydai laikė save ypatinga, ištikima ir Dievo išrinkta tauta. Tačiau Kristus nurodė, kad jų religijai trūko gelbstinčio tikėjimo. Tariamasis jų pamaldumas, išgalvoti priesakai ir papročiai, didžiavimasis Įstatymo raidės vykdymu nedarė jų šventais. Jų širdys nebuvo tyros, kilnios, jų charakteris nebuvo panašus į Kristaus.

Neužtenka išpažinti tikrąjį tikėjimą, kad siela būtų sutaikyta su Dievu. Griežtas, varginantis fariziejų mokslas stokojo atgailos, švelnumo ir meilės nusidėjėliams, todėl virto suklupimo akmeniu. Fariziejai buvo kaip praradusi sūrumą druska, nes negalėjo apsaugoti pasaulio nuo sugedimo. Vienintelis tikrasis tikėjimas, galintis apvalyti sielą, yra tas, kuris *veikia meile* (Galatams 5, 6 K). Jis veikia kaip raugas, pakeičiantis charakterį.

Visa tai žydai turėjo žinoti iš pranašų knygų. Prieš daugelį amžių nuteisinimo trokštančios sielos šauksmas rado atsakymą pranašo Michėjo žodžiuose: *Kuo nežinas ateisiu į VIEŠPATIES artumą ir nusilenksiu aukštybių Dievui? Ar ateisiu su deginamomis aukomis, su mituliais veršiais? Argi VIEŠPATS bus patenkintas tūkstančiais avinų, nesuskaitomomis srovėmis aliejaus? f...]* Marusis,

Jis tau pasakė, kas yra gera, ir ko iš tavęs VIEŠPATS reikalauja: tik daryti, kas teisinga, mylėti ištikima meile ir eiti nuolankiai su savo Dievu (Michėjo 6, 6-8 R).

Pranašas Ozėjas nurodė fariziejiškumo esmę: "Izraelis yra vešlus vynmedis, jo vaisiai kaip ir jis pats" (Ozėjo 10, 1 R). Žydai dėjosį tarnaują Dievui, o iš tikrųjų tarnavo sau. Jie stengėsi laikytis Įstatymo taip, kaip jį patys suvokė. Jų teisumas buvo jų savanaudiškumo vaisius. Taigi jie negalėjo tapti geresni nei buvo. Siekdami tapti šventieji mėgino iš netyro padaryti tyrą. Dievo Įstatymas yra tiek šventas, kiek šventas yra Dievas, tiek tobulas, kiek tobulas yra Dievas. Įstatymas parodo žmonėms Dievo teisumą. Pats žmogus nepajėgia laikytis Įstatymo, nes yra sugadintas, išsigimęs ir visiškai nebepanašus į Dievą. Savanaudiškos širdies darbai yra netyri, *mūsų teisūs darbai tarsi suteršti skudurai* (Izaėjo 64, 5 R).

Kadangi Įstatymas yra šventas, žydai negalėjo pasiekti teisumo patys stengdamiesi laikytis Įstatymo. Jei Kristaus mokiniai nori patekti į Danguos Karalystę, jie turi įgyti kitokį teisumą negu fariziejų. Šį tobulą teisumą jiems pasiūlė Dievo Sūnus. Jei jie visiškai atvers savo širdis ir priims Kristų, tada gyvens tikrą, Dievo gyvenimą, juos lydės Jo meilė, kuri padarys juos panašius į Jį. Taigi Dievo dovanos dėka Kristaus sekėjai įgis teisumą, kurio reikalauja Įstatymas. Tačiau fariziejai atstūmė Kristų. *Nesuprasdami Dievo teisumo, jie bandė nusistatyti savą ir todėl nepakluso Dievo teisumui* (Romiečiams 10, 3 K).

Jėzus Savo klausytojams toliau aiškino: jei laikomės Dievo įsakymų, mes atkuriami pagal Dievo charakterį. Viešpats turi atsiskleisti mumyse kasdien taip, kaip Jį atskleidė Kristus.

Jei kas pyksta ant savo brolio, turi atsakyti teisme (Mato 5, 22).

Mozės lūpomis Viešpats kalbėjo: "Nenešiosi širdyje neapykantos savo artimui [...]. Nekeršysi ir nebūsi nusistatęs prieš savo tautiečius, bet mylėsi savo artimą kaip save patį [...]" (Kunigų 19, 17.18 R). Kristaus pateiktos tiesos buvo tos pačios, kurių mokė pranašai, tačiau žmonės nesuprato šių žodžių, nes jų užkietėjusiose širdyse klestėjo nuodėmė.

Išgelbėtojo žodžiai atskleidė klausytojams, kad jie, smerkdami kitus kaip Įstatymo laužytojus, patys buvo kalti, nes puoselėjo pyktį ir neapykantą.

Kitoje ežero pusėje buvo Basanas, nuošali sritis, kurios siaurus tarpeklius ir miškingas kalvas savo slėptuve buvo pavertę įvairūs nusikaltėliai. Žmonės dar nepamiršo ten įvykdytų žmogžudysčių ir apiplėšimų, todėl daugelis troško pasmerkti ten gyvenančius nusikaltėlius. Tačiau tuo pat metu jie patys buvo vaidingi ir kupini pagiežos. Jie puoselėjo didžiulę neapykantą savo engėjams romėnams ir galvojo, kad gali neapkęsti ir niekinti kitas tautas, taip pat savo tautiečius, kurie nepritarė jų mintims. Taigi jie pažeidė įsakymą, kuris skelbia: "Nežudyk".

Neapykantos bei keršto dvasia atsirado kartu su šėtonu. Šėtoniškos neapykantos apakinti žmonės nužudė Dievo Sūnų. Kas puoselėja pyktį ir linki blogo, turi tą pačią dvasią, o jos vaisiai nuves į mirtį. Iš kerštingų minčių kyla blogi poelgiai kaip augalas iš sėklos. *Kuris nekenčia savo brolio, tas žmogžudys, o jūs žinote, kad joks žmogžudys neturi amžinojo gyvenimo* (1 Jono 3, 15 K).

Kas sako savo broliui: 'Pusgalvi!', turės stoti prieš aukščiausiojo teismo tarybą (Mato 5,22 K). Atiduodamas Savo Sūnų, kad būtume išgelbėti, Dievas parodė, kaip didžiai Jis vertina kiekvieno žmogaus sielą, todėl niekam neleidžiama paniekinti kitus. Mes matome šalia mūsų esančių žmonių ydas ir silpnybes, tačiau Dievas laiko kiekvieną sielą Savo nuosavybe. Juk Jis ją sukūrė, be to, dar ją atpirko brangiu Kristaus krauju. Žmonės buvo sukurti pagal Jo paveikslą, tačiau net visiškai morališkai smukę reikalauja pagarbos ir švelnumo. Mes būsime atsakingi prieš Dievą už kiekvieną paniekos žodį sielai, už kurią Kristus atidavė gyvybę.

Kas gi tave išskiria iš kitų? Ir ką gi turi, ko nebūtum gavęs? O jei esi gavęs, tai ko didžiuojiesi, lyg nebūtum gavęs? Kas tu toks, kad drįsti teisti svetimą tarną?! Juk ar jis stovi, ar puola — tai savajam Viešpačiui (1 Korintiečiams 4, 7; Romiečiams 14, 4 K).

O kas sako: 'Beproti!', tas smerktinas į pragaro ugnį (Mato 5,22 K). Senajame Testamente žodis *beprotis* vartojamas nurodyti atsimetėlį arba nedorėlį. Jėzus sako, kad tas, kuris smerkia savo brolį kaip atsimetėlį ar Dievo niekintoją, parodo, jog pats vertas tokio pat pasmerkimo.

Pats Kristus kovodamas su šėtonu dėl Mozės kūno *neišdrįso mestipiktžodiškopasmerkimo* (Judo 9 K). Jei būtų taip padaręs, būtų lygus šėtonui, nes smerkti — piktojo ginklas. Šventajame Rašte šėtonas vadinamas *brolių kaltintoju* (Apreiškimo 12,10 K). Jėzus nesinaudoja šėtono ginklais. Jis pasitiko jų žodžiais: "Tesudraudžia tave Viešpats" (Judo 9 K).

Sis pavyzdys yra skirtas mums. Kai susiduriame su Kristaus priešais, neturime kalbėti su jais keršto dva-

sia, mūsų žodžiuose neturi būti net lengvos užuominos į piktą kaltinimą. Dievo valios skelbėjas neturi tarti žodžių, kurių net dangaus Valdovas nevartojo, kai kovojo su šėtonu. Teisę teisti ir kaltinti turime palikti Dievui.

Eik pirmiau susitaikinti su broliu (Mato 5, 24).

Dievo meilė yra daugiau nei blogio neigimas. Ji yra teigiamos ir aktyvios veiklos principas, gyvas šaltinis, nuolatos tekantis kitų palaimai. Jei mumyse gyvena Kristaus meilė, mes ne tik nejausime neapykantos savo broliams, bet ir visaip stengsimės rodyti jiems meilę.

Jėzus sakė: "Jei neši dovaną prie aukuro ir ten prisimeni, jog tavo brolis turi šį tą prieš tave, palik savo atnašą tenai prie aukuro, eik pirmiau susitaikinti su broliu, ir tik tada sugrįžęs aukok savo dovaną" (Mato 5, 23.24 K). Aukos išreiškė tikėjimą, kad per Kristų aukotojas tampa Dievo meilės ir malonės dalininku. Ar galima išreikšti tikėjimą viską atleidžiančia Dievo meile, jei pats turi neapykantos dvasią? Tai būtų pasityčiojimas iš meilės,

Kai žmogus apsimeta tarnaujantis Dievui, bet įžeidžia, įskaudina brolių, jis klaidingai nušviečia Dievo charakterį. Kad susitaikytumėte su Dievu, reikia prisipažinti blogai pasielgus, pripažinti, kad nusidėjote. Galbūt jūsų brolis pasielgė su jumis labai blogai, tačiau tai nesumažina jūsų atsakomybės. Jei atėję Dievo akivaizdon prisiminate, kad esate kažką įskaudinę, turite pakilti nuo maldos, atidėti auką ar padėką, eiti pas tą brolių, nusižeminę išpažinti savo nuodėmę ir prašyti atleidimo.

Jei apgavote savo brolių ar pakenkėte jam, privalote atlyginti skriaudą. Jei neteisingai liudijote, klaidingai perdavėte žodžius ar bet kaip pakenkėte geram vardui kito žmogaus, turite nueiti pas tuos, su kuriais kalbėjotės, ir viską paneigti.

Kiek blogio būtų išvengta, jei nesutarimai tarp brolių nebūtų atskleidžiami kitiems, o su krikščioniškos meilės dvasia būtų atvirai išsiaiškinami tarpusavyje! Kiek pykčio šaknų būtų išrauta, kaip artimai ir švelniai Kristaus sekėjus galėtų suvienyti Jo meilė!

Kiekvienas, kuris geidulingai žvelgia į moterį, jau svetimauja savo širdimi (Mato 5, 28).

Žydai didžiavosi savo dorovingumu ir su siaubu žvelgė į palaidą pagonių gyvenimą. Romos valdininkai, kuriuos valdyti Palestiną paskirdavo imperatorius, nuolat žeidė žydus, nes šie svetimšaliai atnešė pagoniškus papročius, ištvirkavimą ir lengvabūdišką linksminimąsi. Kafarnaume Romos pareigūnai su linksmomis meilėmis lankydavosi viešose vietose. Jie dažnai puotaudavo ir linksmindavosi. Plaukiodavo valtimis ir trikdė ežero tylą. Žmonės tikėjosi, kad Jėzus griežtai pasmerks romėnų elgesį. Todėl labai nustebė, kai išgirdo žodžius, atskleidusius jų širdžių blogį!

Jėzus mokė: jei ugdoma ir puoselėjama nedora mintis, tai rodo, kad nuodėmė tebeviešpatauja širdyje, siela dar pilna tulžies ir vergauja blogiui. Tas, kuris jaučia malonumą matydamas netyrus vaizdus, nuolaidžiauja blogoms mintims ar *akių geismui*, tepamato nuodėmės esmę ir su ja susijusią gėdą, tepajunta širdį veriančio

liūdesio naštą, tesuvokia tikrąją blogio prigimtį, slypinčią sielos gelmėje. Gundomas žmogus gali sunkiai nusidėti, tačiau išmėginimas nepagimdo nuodėmės, o tik atskleidžia, kas buvo paslėpta širdyje. *Juk kaip plaukas gerklėje, taip ir jis! 'Valgyk ir gerki!'—jis tau sako, nors jo širdis nėra su tavimi. Atsidėjęs saugok savo širdį, nes iš jos teka gyvenimo šaltiniai* (Patarlių 23, 7; 4, 23 R).

Jeigu tavo dešinioji ranka gundo tave nusidėti, nukirsk ją ir mesk šalin (Mato 5, 30).

Norėdamas sustabdyti gangreną, kad liga nesukeltų mirties, kiekvienas sutiks nukirsti net dešinę ranką. Juo labiau žmogus turėtų atsisakyti to, kas stato į pavojų sielą.

Evangelijos dėka puolusios ir šėtono pavergtos sielos turi būti išgelbėtos, kad taptų šlovingos Dievo sūnų laisvės dalininkai. Dievo tikslas išvaduoti ne tik iš kančių, kurios yra neišvengiama nuodėmės pasekmė, bet ir iš pačios nuodėmės vergijos. Sugedusi ir morališkai smukusi siela turi būti išvalyta, atnaujinta, kad *Viešpaties, mūsų Dievo, gerumas* pasiektų ją, kad ji *taptų panaši į Jo Sūnaus atvaizdą. Ko akis neregėjo, ko ausis negirdėjo, kas žmogui į mintį neatėjo, tai paruošė Dievas tiems, kurie Jį myli* (Psalmių 89, 17 S; Romiečiams 8, 29; 1 Korintiečiams 2, 9 K). Tik amžinybė atskleis garbingo paveldo turą, kurį gali paveldėti atnaujintas pagal Dievo paveikslą žmogus.

Kad galėtume pasiekti šį aukštą idealą, reikia paaukoti viską, kas priverčia sielą suklypti. Nuodėmė laiko mus savo gniaužtuose tik todėl, kad mes nenorime išsi-

vaduoti. Atsispyrimą pagundai pavaizduoja akies išplėšimas ir rankos nukirtimas. Dažnai mums atrodo, jog atsiduoti Dievo valiai reiškia sutikti gyventi luošam. Tačiau Kristus sako, kad geriau suluošinti ir numarinti savąjį "aš", jei tik taip galima įgyti amžinąjį gyvenimą. Tai, kas mums atrodo kaip nelaimė, yra durys į didžiausią palaimą.

Dievas yra gyvybės šaltinis. Mes galime gerti šio šaltinio vandenį, jei bendraujame su Dievu. Atsispyrę nuo Dievo, kurį laiką tik egzistuosime, nes tai jau nebus tikrasis gyvenimas. *Bet našlė malonumų ieškotoja, dar gyva būdama, yra mirusi* (1 Timotiejui 5, 6 K). Tik atsidavę Dievo valiai galime gauti iš Jo gyvybę. Pasak Jėzaus, tik gavę iš Jo gyvybės galią, galime nugalėti Jo nurodytas slaptąsias nuodėmes. Jūs galite palaidoti jas savo širdyje ir paslėpti nuo žmonių akių, tačiau kaip galėsite ištverti Dievo akivaizdoje?

Jei laikotės įsikibę savojo "aš", atsisakote atsiduoti Dievo valiai, tai pasirenkate mirtį. Nuodėmei, kur ji bepasireikštų, Dievas yra ryjanti ugnis. Jei pasirenkate nuodėmę ir nesutinkate skirtis su ja, tai nuodėmę ryjanti ugnis sunaikins ir jus.

Atsidavę Dievui turime pasiaukoti, tačiau aukojame niekingus dalykus kilnių dalykų labui, žemiškus — dvasiškus, mirtingus — amžinųjų. Viešpats nesiekia palaužti mūsų valią, nes be valios pastangų negalėsime įvykdyti tai, ko Jis nori. Savo valią turime pavesti Jam, kad galėtume tarnauti tyriems ir kilniems tikslams, kad tarp mūsų ir Dievo būtų visiškas tarpusavio supratimas, kad galėtume skleisti Jo meilės ir galios žinią. Užgaidžiai ir savanaudiškai širdžiai šis atsidavimas atrodo sunkus ir skausmingas, tačiau, anot Jėzaus, *taip tau bus geriau*.

Kai sužeistas ir bejėgis Jokūbas prigludo prie Sandoros angelo krūtinės, jis pasijuto nugalėtojas. Jokūbas nugalėjo tikėjimu ir gavo *Kovotojo su Dievu (Izraelio)* vardą. Ginkluotas Ezavo būrys nuščiuvo prieš šlubuojantį Jokūbą (Pradžios 32, 31), o vėliau karališkosios giminės įpėdinis, išdidusis faraonas nusilenkė prašydamas jo palaiminimo. Taip ir mūsų išgelbėjimo Vadovas buvo *ištobulintas kentėjimais* (Žydams 2, 10 K); tikėjimo didvyriai *atsigavo iš silpnumo ir tapo galiūnais, privertė bėgti svetimųjų pulkus* (Žydams 11,34 K). Taip *raišieji gaus dalį* (Izaijo 33, 23), o *silpniausias jų tarpe tą dieną bus kaip Dovydas, o Dovydo namai f..j lyg VIEŠPATIES angelas jupriekyje* (Zacharijo 12,8 R).

Ar galima vyrui dėl kokios nors priežasties atleisti žmoną (Mato 19, 3).

Žydų paprotys leido skirtis su žmona dėl menkiausios priežasties. Po to moteris galėjo vėl ištekti. Tokia praktika vedė į nuodėmę. Kalno pamoksle Jėzus aiškiai paskelbė, kad negalima nutraukti santuokos ryšių, išskyrus tuos atvejus, kai neištikimybe sulaužoma vedybinių priesaikų. "Kas atleidžia žmoną,— sakė Jis,—jei ne dėl ištvirkavimo,— ir veda kitą, svetimąja" (Mato 19, 9 K).

Kai fariziejai klausinėjo Jį apie skyrybų teisėtumą, Jėzus nurodė Savo klausytojams santuokos institutą, kuris buvo įvestas sukūrus žmogų. Jis sakė: "Mozė leido jums atleisti savo žmonas dėl jūsų širdies kietumo. Bet pradžioje taip nebuvo" (Mato 19, 8 K). Jėzus kalbėjo apie tas palaimingas Edeno sodo dienas, kai viskas

buvo *labai gera*. Čia buvo įvesta santuoka ir sabata — du panašūs institutai, skirti Dievo šlovei ir žmogaus labui. Kūrėjas sujungė šventos poros rankas ir pasakė: "Todėl vyras palieka savo tėvą ir motiną, glaudžiasi prie savo žmonos, ir jie tampa vienu kūnu" (Pradžios 2,24 R). Jis paskelbė santuokos įstatymą, kuris galioja visiems Adomo vaikams iki laikų pabaigos. Tai, ką Amžinasis Tėvas pats pavadino geru dalyku, buvo didžiausio palaiminimo ir žmonijos augimo įstatymas.

Kaip ir visas geras dovanas Dievo dovanotas žmonijai, santuoką iškreipė nuodėmė, todėl Evangelijos tikslas yra atkurti jos tyrumą ir grožį. Tiek Senajame, tiek Naujajame Testamente santuokos ryšys vaizduoja švelnią, šventą sąjungą tarp Kristaus ir Jo vaikų, kuriuos Jis atpirko Golgotos kaina. Jis sako: "Nebijok [...], nes tavasis vyras — tavo Kūrėjas. 'Galybių VIEŠPATS' Jo vardas. Tavo Atpirkėjas — Izraelio Šventasis,— vadinasi Jis 'Dievas visos žemės'. 'Sugrįžkite, atsimetėliai vaikai,— sako VIEŠPATS,— nes Aš esu jūsų VIEŠPATS'" (Izaijo 54,4.5; Jeremijo 3,14 R). Giesmių giesmėje mes girdime nuotakos balsą: "Manasis mylimasis — mano, o aš — Jo". O Tas, Kuris yra jai parinktas *iš dešimties tūkstančių*, taip kalba Savo išrinktajai: "Visa tu graži, mano meile, nėra tavyje dėmės" (2, 16; 5, 10; 4, 7 R).

Vėlesniais laikais apaštalas Paulius Efezo krikščionims rašė, jog Viešpats paskyrė vyrą žmonos galva, kad jis būtų jos gynėjas, namų raištis, surišantis šeimos narius, kaip Kristus yra Bažnyčios galva ir dvasinio kūno Išgelbėtojas. Jis sako: "Ir kaip Bažnyčia klauso Kristaus, taip ir moterys visur kur klauso vyrų. Jūs, vyrai, mylėkite žmonas, kaip ir Kristus mylėjo Bažnyčią

ir atidavė už ją Save, kad ją pašventintų, apvalydamas vandens nuplovimu ir žodžiu, kad padarytų Sau garbingą Bažnyčią, neturinčią jokios dėmės, nei raukšlės, nei nieko tokio, bet šventą ir nesuteptą. Taip ir vyrai turi mylėti savo žmonas [...]" (5, 24-28 K).

Kristaus malonė, tik ji, gali padaryti santuoką tokią, kokios nori Dievas. Santuoka skirta žmonijai laiminti ir taurinti. Vieningos, taikios ir mylinčios šeimos gali būti dangaus šeimos atstovės žemėje.

Dabar, kaip ir Kristaus laikais, santuoka yra liūdna šio dangiškojo idealo liekana. Tačiau net tiems, kurie kenčia ir nusivylė, neradę draugystės ir džiaugsmo, Kristaus Evangelija siūlo paguodą. Kantrybė ir švelnumas, kuriuos gali suteikti Viešpaties Dvasia, palengvins jūsų dalia. Širdis, kurioje gyvena Kristus, bus kupina Jo meilės, bus patenkinta ir nesieks dėmesio, nereikalaus užuojautos. Žmogus, atsidavęs Dievui visa širdimi, rodys Jo išmintį ir padarys tai, ko negali padaryti žmogiškoji išmintis. Jei abejingoms ir susvetimėjusioms širdims apsireikš Dievo malonė, jos susijungs tvirtesniais ir pastovesniais ryšiais nei žemiškieji — auksiniais meilės ryšiais, kurie padės įveikti išbandymus.

Išvis neprisiekinkite (Mato 5, 34).

Kristus iškart paaiškina šį reikalavimą: "Išvis neprisiekinkite nei dangumi, nes jis — Dievo sostas, nei žeme, nes ji — Jo pakojis, nei Jeruzale, nes ji — didžiojo Karaliaus miestas. Neprisiek nei savo galva, nes negali nė vieno plauko padaryti balto ar juodo" (Mato 5, 34-36 K).

Viskas nužengia nuo Dievo. Viską, ką mes turime, gavome iš Dievo, už viską buvo sumokėta Kristaus krauju. Viskas, ką turime, turi kryžiaus atspaudą ir nupirktą krauju, kuris brangesnis už viską, nes tai Dievo gyvybė. Norėdami patvirtinti savo žodį, neturime nuosavybės, kurią galėtume užstatyti.

Žydai gerai žinojo trečiąjį įsakymą, kuris draudžia piktnaudžiauti Dievo vardu, tačiau manė, kad gali nevaržomai prisiekinėti kuo kitu. Tuo metu prisiekinėti buvo įprasta. Dievas per Mozę uždraudė prisiekinėti neteisingai, tačiau žydai, norėdami išvengti išpaigojimo, turėjo daugybę priemonių nesilaikyti priesaikos. Jų negąsdino netgi šventvagystė, jie nevengė laužyti priesaikos, jei pasisėkdavo ką nors nusiimti ar apeiti įstatymą.

Jėzus pasmerkė jų elgesį. Jis teigė, kad įprotis prisiekinėti laužo Dievo įsakymą. Tačiau Išgelbėtojas neuždraudė prisiekti teisme, kur Dievas iškilmingai kviečiamas būti Liudininku, kad tai, kas bus pasakyta, yra tiesa. Pats Jėzus Savo teisme prieš Sinedrioną neatsisakė liudyti prisaiškintas. Vyriausiasis kunigas tarė: "Prisaikdinu Tave gyvuoju Dievu, kad mums pasakytum, ar Tu Mesijas, Dievo Sūnus?!" Jėzus atsakė: "Taip yra, kaip sakai" (Mato 26, 63.64 K). Jei manytume, kad Kristus Kalno pamoksle pasmerkė priesaiką teisme, tai Savo teisme būtų papriekaištavęs vyriausiajam kunigui ir Savo sekėjų labui tai būtų patvirtinęs.

Daugelis nebijo apgaudinėti artimo, nors buvo mokeri ir Dievo Dvasia įteigė, kad negalima meluoti Kūrėjui. Priesaika priversdavo juos pajusti, kad liudija ne vien prieš žmones, bet ir prieš Dievą. Jei liudys netei-

singai, Tas, Kuris skaito žmonių širdis, žino visą tiesą. Taigi bijodami Dievo bausmės už šią nuodėmę, jie vengdavo apgaudinėti.

Jeigu kas nors ir gali atvirai liudyti prisiekdamas, tai krikščionis. Jis gyvena nuolat jausdamas Dievo artumą ir žino, kad visos mintys Viešpačiui žinomos. Kai reikalaujama prisiekti teisme, jis teisėtai kreipiasi į Dievą kaip Liudininką, kad sako vien tiesą.

Toliau Jėzus pateikia argumentų, kurie padaro priešai ką nereikalinga. Jis mokė, kad visų mūsų pokalbių taisyklė turi būti tiesa: "Verčiau jūs sakykite: 'Taip', jei taip, 'Ne', jei ne, o kas viršaus, tai iš piktojo" (Mato 5, 37 K).

Šie žodžiai pasmerkia visus nereikšmingus posakius ir įterptinius žodžius, kurie ribojasi su šventvagyste. Jie pasmerkia apgaulingus pagyrimus, tiesos vengimą, neįtaigius posakius, perdėjimus ir iškraipymus, kurie dažni visuomenėje ir verslo pasaulyje. Jie moko, kad nė vienas žmogus, kuris stengiasi pasirodyti esąs tuo, kuo jis iš tikrųjų nėra, kurio žodžiai slepia tikruosius jausmus, negali būti vadinamas sąžiningu.

Jei būtų kreipiamas dėmesys į šiuos Kristaus žodžius, tai nebūtų išsakoma neigiama nuomonė ir piktos kritikos žodžiai, nes niekas negali būti tikras, kad sako tiesą, kai komentuoja kito poelgius ir motyvus. Juk dažnai išdidumas, pykčio prasiveržimas ir asmeninė neapykanta užgožia tikrovę! Žvilgsnis, žodis, net balso intonacija gali padidinti melą. Be to, faktai gali būti perteikiami taip, kad sudarytų klaidingą įspūdį. *O kas viršaus tiesai, tai iš piktojo.*

Viskas, ką daro krikščionys, turėtų būti šviesu kaip saulės šviesa. Tiesa yra iš Dievo, o apgaulė visomis

savo nesuskaičiuojamomis formomis kyla iš šėtono. Kas bent šiek tiek nukrypsta nuo tiesaus kelio, pasiduoda piktojo galiai. Tačiau nelengva pasakyti tiesą. Negalime pasakyti tiesos, jei jos nežinome. Dažnai išankstinė nuomonė, šališkumas, informacijos trūkumas ir klaidingas vertinimas neleidžia teisingai suprasti reikalą. Negalime sakyti tiesos, jei mūsų mintims nevadovauja Tas, Kuris yra Tiesa.

Per apaštalą Paulių Kristus mums liepia: "Jūsų kalba visuomet tebūna maloni. Joks bjaurus žodis teneišina iš jūsų lūpų; kalbėkite vien kas gera, kas tinka pamokyti ir duoda naudą klausytojams" (žr. Kolosiečiams 4,6; Efeziečiams 4,29 K). Atsižvelgdami į šiuos Šventojo Rašto teiginius, matome, kad Kristus Kalno pamokslu smerkia juokavimą, menkaverčius žodžius ir netyrus pokalbius. Jis reikalauja, kad mūsų žodžiai būtų ne tik teisingi, bet ir tyri.

Tie, kurie klauso Kristaus, *neprisidės prie nevaisingų tamsos darbų* (Efeziečiams 5, 11 K). Ir savo kalba, ir gyvenimu jie bus paprasti, sąžiningi ir teisingi, nes ruošiasi bendrauti su šventaisiais, kurių *lūpose nerasta melo* (Apreiškimo 14, 5 K).

Nesipriešink piktam [žmogui], bet, jei kas tave užgautų per dešinę skruostą, atsuk jam ir kitą (Mato 5, 39).

Žydus dažnai piktindavo romėnų karių elgesys. Kariuomenės dalys buvo išdėstytos įvairiose Judėjos ir Galilėjos vietose, jų buvimas primindavo žmonėms apie jų tautos nusmukimą. Su širdgėla jie klausydavosi gar-

sių trimitų garsų, matydavo karius, besirikiuojančius po savo vėliava ir atiduodančius pagarbą Romos galiai. Žmonių ir kareivių susidūrimai buvo dažni ir skatino tautos neapykantą. Dažnai koks nors romėnų pareigūnas, lydimas kareivių, vykdavo iš vienos vietos į kitą ir, pamatęs laukuose dirbančius žydų valstiečius, priversdavo juos užnešti į kalną nešulius ar atlikti kokį nors kitą darbą. Tai atitiko Romos įstatymus ir romėnų papročius. Jeigu žmogus bandydavo atsisakyti, susilaukdavo pasityčiojimų ir žiaurumo. Kiekvieną dieną žmonių širdyse augo noras nusimesti Romos jungą. Ypač maištinga dvasia pasižymėjo narsūs Galilėjos žmonės. Pasienio mieste Kafarnaume buvo išdėstytas Romos garnizonas. Klausydami Jėzaus pamokymų, žmonės pamatė Romos kareivius. Jo klausytojai skausmingai prisiminė Izraelio pažeminimą. Žmonės nekantariai žiūrėjo į Kristų tikėdamiesi, kad Jis yra Tas, Kuris turi pažeminti Romos išdidumą.

Jėzus liūdnam žiūrėjo į žmonių veidus. Jis pastebėjo juose keršto, palikusio blogio atspaudą, dvasią ir suprato, kaip stipriai šie žmonės trokštą jėgos, kuri sutriuškintųjų engėjus. Jis liūdnam pasakė jiems: "Nesipriešink piktam [žmogui], bet, jei kas tave užgautų per dešinį skruostą, atsuk jam ir kitą".

Šie žodžiai buvo tik Senojo Testamento mokslo pakartojimas. Iš tikrųjų Įstatyme, duotame per Mozę, buvo sąvoka: *Akis už akį, dantis už dantį* (Kunigų 24, 20 R), tačiau tai buvo civilinis įstatymas. Niekas nebuvo įteisinamas keršydamas pats, nes Viešpats buvo pasakęs: "Nesakyk: 'Aš atsilyginsiu už pikta!' Pasitikėk VIEŠPAČIU, ir Jis tau padės. Nesakyk: 'Jam darysiu, ką jis man darė. Atmokėsiu tam žmogui už jo darbus!' Nedžiū-

gauk, kai krinta tavo priešas. Jei tavo priešas yra alkanas, pavalgydink jį duona; jei jis yra ištroškęs, pagirdyk jį vandeniu" (Patarlių 20, 22; 24, 29.17; 25, 21 R).

Visą gyvenimą žemėje Jėzus laikėsi šio principo. Mūsų Išgelbėtojas paliko Savo namus danguje, kad atneštų gyvybės duoną priešams. Nors nuo lopšio iki kapo Jis buvo šmeižiamas ir persekiojamas, bet atsakė į tai tik atlaidžia meile. Per pranašą Izaiją Jis sakė: "Atsukau nugarą Mane plakantiems, atkišau žandus raunantiems Man barzdą, nuo užgauliojimo ir spjūvių veido neslėpiau. Nors ir buvo žiauriai kankinamas, bet pakluso,— burnos nepravėrė. Kaip tyli ėriukas, vedamas pjauti, kaip tyli avis kerpama, taip Jis nepratarė žodžio" (Izaijo 50, 6; 53, 7 R). Nuo Golgotos kryžiaus per amžius sklinda Jo malda už žudikus ir viltingi žodžiai mirštančiam plėšikui.

Tėvo artumas supo Kristų ir Jam atsitiko vien tai, ką leido begalinė meilė, kad pasaulis būtų palaimintas. Dievo artumas buvo Jo padaršinio šaltinis. Tai turi darsinti ir mus. Tas, kuris yra kupinas Kristaus Dvasios, gyvena Kristuje. Mums skirtas smūgis krinta ant Išgelbėtojo, Kuris supa mus Savo artumu. Visa, ką mes gauname, gauname iš Kristaus. Mums netenka priešintis piktam, nes Kristus yra mūsų apsauga. Niekas negali paliesti mūsų be Viešpaties leidimo, o *visi dalykai, kuriems leidžiama nutikti mūsų gyvenime, išeina iš gera mylintiems Dievą* (Romiečiams 8, 28 K).

Jei kas nori su tavimi bylinėtis ir paimti tavo marškinius, atiduok jam ir apsiaustą. Jei kas verstų tave nueiti mylią, nueik su juo dvi (Mato 5, 40.41 K).

Jėzus mokė Savo mokinius, kad, užuot priešinęsi vyresnybės reikalavimams, jie darytų daugiau nei rei-

kalaujama. Bet kuriuo atveju reikia vykdyti savo pareigas ir daryti net daugiau nei liepia valstybės įstatymas. Per Mozę duotas Įstatymas reikalavo švelnaus dėmesio varguoliams. Jei neturtingas žmogus duodavo savo rūbą kaip užstatą, skolintojui nebuvo leidžiama eiti į jo namus, o liepiama laukti lauke, kol bus atneštas užstatas. Nepaisant aplinkybių, užstatą reikėjo grąžinti savininkui iki saulės laidos (žr. Pakartoto Įstatymo 24,10-13). Kristaus laikais šių gailestingų taisyklių buvo mažai paisyta, bet Jėzus mokė Savo mokinius paklusti teismo nuosprendžiui, nors jis reikalautų daugiau nei Mozės Įstatymas. Net jei jis reikalautų dalies rūbų, jie turėjo paklusti. Jie turėjo atiduoti skolintojui tai, ko jis reikalauja net tuo atveju, jei reikalaujama daugiau nei nustatė teismas. "Jei kas nori su tavimi bylinėtis ir paimiti tavo marškinius, atiduok jam ir apsiaustą", — sakė Jis. O jei pasiuntiniai reikalautų nueiti su jais mylią, reikia eiti dvi.

Jėzus pridūrė: "Prašančiam duok ir nuo norinčio iš tavęs pasiskolinti nenusigręžk" (Mato 5,42 K). Tokia pati pamoka buvo duota ir per Mozę: "[...] nebūk kietaširdis ar šykštus savo beturčiui artimui. Verčiau ištiesk ranką ir noriai jam skolink, ko tik jis stokoja" (Pakartoto Įstatymo 15,7.8 R). Ši Šventojo Rašto vieta paaiškina Išgelbėtojo žodžių reikšmę. Kristus nemoکو mūsų duoti bet kam, kas tik prašo. Jis sako: "Bet tu turi jį remti ir jam skolinti, ko tik jam reikia". Mes turime ne tik skolinti, bet ir dovanoti *nieko nesitikėdami* (Luko 6, 35 K).

*Kas dovanos su išmalda save,
Maitins net tris: save, išalkusį kaimyną ir Mane.*

Mylėkite savo priešus (Mato 5, 44).

Išgelbėtojo pamoka: "Nesipriešink piktam" buvo sunki kerštingiems žydams, todėl jie murmėjo tarpusavyje. Bet Jėzus pridūrė:

Jūs esate girdėję, jog buvo pasakyta: 'Mylėk savo artimą ir nekėsk priešo'. O Aš jums sakau: Mylėkite savo priešus ir melskitės už savo persekiotojus, kad būtumėte savo Dangiškojo Tėvo vaikai (Mato 5, 43-45 K).

Tokia buvo tikroji Įstatymo, kurį rabinai aiškino klaidingai, dvasia. Įstatymą jie pavertė atstumiančiu griežtų reikalavimų kodeksu. Rabinai priklausė Izraelio tautai, todėl laikė save geresniais už kitus žmones, turinčiais teisę į ypatingą Dievo malonę. Tačiau Jėzus atkreipė jų dėmesį į viską atleidžiančią meilę, kuri įrodys, kad juos skatina aukštesni motyvai nei jų niekinamų muitininkų ir nusidėjėlių.

Jis nurodė Savo klausytojams Visatos Valdovą, naujai pavadindamas Jį *mūsų Tėvu*. Jis norėjo, kad jie suprastų, jog Dievas švelniai jais rūpinasi. Jis mokė, kad Dievas rūpinasi kiekviena žūstančia siela, kad *kaip tėvas gailisi vaikų, taip VIEŠPATS gailisi Jo pagarbiai bijančiųjų* (Psalmių 103, 13 R). Jokia religija, išskyrus Bibliją, neatskleidė Dievo taip išsamiai. Pagonybė mokė žmones žiūrėti į Aukščiausiąją Esybę kaip į baimės, o ne meilės objektą. Piktą dievybę buvo bandoma sušvelninti aukomis, bet į ją niekada nebuvo kreiptasi kaip į Tėvą, išliejantį Savo vaikams meilės dovaną. Net izraelitai nesuvokė pranašų mokymo apie Dievą, todėl šis Jo tėviškos meilės atskleidimas buvo naujas dalykas, nauja dovana pasauliui.

Žydai manė, kad Dievas myli tuos, kurie Jam tar- nauja,— pasak jų, tuos, kurie vykdo rabinų nurody- mus,— o į kitus žmones Jis žiūri piktai ir juos prakeikia. Anaip tol! Jėzus moko, kad visam pasauliui,— ir ge- riesiems, ir blogiesiems — šviečia Jo meilė. Šią tiesą patvirtina pati gamta, nes Dievas *juk leidžia Savo saulei tekėti blogiesiems ir geriesiems, siunčia lietų ant tei- siųjų ir neteisiųjų* (Mato 5, 45 K).

Ne pati Žemė metai iš metų duoda savo dovanas ir skrieja aplink Saulę, Dievo ranka vadovauja planetoms jų kelyje per dangų. Tik Jis padaro taip, kad vasara ir žiema, sodinimas ir derliaus nuėmimas, diena ir naktis sektų vieni po kitų savo įprastine seka. Jis taria — ir veši augalija, Jis įsako — ir pasirodo lapai, žydi gėlės. Kiekvienas geras davinys, kiekvienas saulės spindulys ir lietaus lašas, kiekvienas maisto kąsnis, kiekviena gy- venimo akimirka yra meilės dovana.

Nors mes kitados buvome nemeilūs ir pavydūs, *buvome patys verti neapykantos ir vieni kitų nekenėme*, bet Dangiškasis Tėvas pasigailėjo mūsų. *Kai pasirodė mūsų Gelbėtojo Dievo gerumas ir meilė žmonėms, Jis išgelbėjo mus [...] ne dėl mūsų atliktų teisumo darbų, bet iš Savo gailėstingumo* (Titui 3,3-5 K). Jei priimsime Jo meilę, ji mus padarys gerus ir švelnius ne tik tiems, kurie mums malonūs, bet ir daugybei tų, kurie turi trū- kumų, klysta ir yra nusidėję.

Dievo vaikai yra tie, kurie tapo Jo prigimties dali- ninkai. Nei užimamos pareigos, nei kilmė, nei tautybė, nei religijos pranašumai neįrodo, kad mes esame Dievo vaikai, o tik visa apimanti meilė. Net nusidėjėliai, kurių širdys nėra visiškai užvertos Dievo Dvasiai, atsilieps į gerumą. Nors jie gali atsimokėti neapykanta už nea-

pykantą, bet atsilieps meile į meilę. Tačiau tik Dievo Dvasia atsako meile į neapykantą. Būti gerais nedė- kingiesiems ir piktiesiems, daryti gera nieko nesitikint, yra dangiškojo didingumo požymis, tikrasis Aukš- čiausiojo vaikų kilnios padėties ženklas.

Taigi būkite tokie tobuli, kaip jūs Dangiška- sis Tėvas yra tobulas (Mato 5, 48).

Žodis *taigi* nurodo, kad seks išvada. Jėzus klausy- tojams pavaizdavo neišsenkamą Dievo meilę ir gai- lestingumą, Jis liepė jiems būti tobulais. Taigi, pasak Jėzaus, gal it s pasidaryti panašūs į Jį savo charakteriu ir stoti be kaltės prieš žmones bei angelus, nes mūsų Dan- giškasis Tėvas yra *maloningas ir nedėkingiesiems, ir piktiesiems* (Luko 6,35 K), nes Jis pasilenkė, kad galėtų jus pakelti.

Sąlygos gauti amžinąjį gyvenimą išlieka tokios pa- čios, kokios buvo Rojuje, Edeno sode,— tai tešumas, santaika su Dievu, t. y. visiškas Jo Įstatymo principų laikymasis. Tiek Senajame, tiek Naujajame Testamen- tuose pateiktas tas pats charakterio pavyzdys, kuris nėra nepasiekiamas. Kiekvienas Dievo įsakymas arba palie- pimas grindžiamas neabejotinu pažadu, kad galime jų laikytis. Dievas pasirūpino, kad mes galėtume tapti pa- našūs į Jį ir yra pasiruošęs ištesėti Savo pažadus, jei mes nebūsime užsispyrę ir neatmesime Jo malonės.

Dievas myli mus neapsakoma meile. Mūsų meilė Jam nubunda, kai suprantame, koks yra plotis, ilgis, aukštis ir gylis Jo meilės, kuri pranoksta bet kokį žino- jimą. Patrauklaus Kristaus žavimo, Jo meilės mums,

nusidėjėliams, pažinimas priverčia suminkštėti ir sušvelnėti užsispyrusią širdį. Nusidėjėlis pasikeičia, tampa Dievo vaiku. Viešpats nenaudoja prievartos. Jis veikia meile, kad išrautų nuodėmę iš žmogaus širdies. Tik ja išdidumą Jis pakeičia nuolankumu, priešiškumą ir netikėjimą — meile ir tikėjimu.

Žydai labai stengėsi patys būti tobuli, tačiau jie nepasiekė tikslo. Kristus sakė, kad jų teisumas nepadės patekti į Dangaus Karalystę. Kalno pamoksle Jis nurodo teisų charakterį, kokį turės visi, patekę į dangų. Jis išvardijo teisumo vaisius, o dabar vienu sakiniu nurodo jo šaltinį ir prigimtį: "Būkite tokie tobuli, kaip jūsų Dangiškasis Tėvas yra tobulas". Įstatymas yra Dievo charakterio atspindys. Kitaip tariant, pamatykite savo Dangiškojo Tėvo charakteryje tobulus principus, kurie yra Jo valdymo pagrindas.

Dievas yra meilė. Meilė, šviesa ir džiaugsmas kaip saulės spinduliai liejasi iš Jo visai kūrinijai. Jam yra būdinga duoti. Jo gyvenimas yra nesavanaudiškos meilės išliejimas.

*Viešpaties šlovė — tai Jo vaikų gerovė.
Tėviškai Jis myli žemės šios vaikus.
Džiaugsis, iš širdžių kai blogi bus išroves,
Kai matys mus tobulus, šventus.*

Dievas kviečia mus būti tokiais tobulais kaip Jis. Mes turime būti šviesa ir palaima savo mažoje aplinkoje, kaip Jis yra neapbrėpiamoje Visatoje. Mes neturime nieko savo, Jo meilės šviesa šviečia mums, bet mes turime atspindėti jos skaistumą. Jo suteiktas gerumas padės mums tobulėti, nes Dievas yra tobulas visur ir visame.

Jėzus sakė: "Būkite tokie tobuli, kaip jūsų Dangiškasis Tėvas yra tobulas". Jei esame Dievo vaikai, esame Jo prigimties dalininkai, todėl negalime būti nepanašūs į Jį. Kiekvienas vaikas gyvena iš tėvų malonės. Jei esame Dievo vaikai, gimę iš Dvasios, gyvename per Dievą Tėvą. Kristuje gyvena visa Dievystės pilnatvė (Kolosiečiams 2, 9 K), o Jėzaus gyvenimas pasirodo mūsų mirtingame kūne (2 Korintiečiams 4, 11 K). Jo gyvenimas padarys mūsų charakterį panašų į Jo, mes darysime tokius darbus, kokius darė Jis. Taigi vykdysime visus Dievo Įstatymo reikalavimus, nes *tobulas yra VIEŠPATIES Įstatymas,— atnaujina gyvastį* (Psalmių 19, 8 R). *Įstatymo reikalavimai išsipildys mumyse, gyvenančiuose ne pagal kūną, bet pagal dvasią* (Romiečiams 8, 4 K), nes jie remsis meile.

TIKRIEJI TARNAVIMO DIEVUI MOTYVAI

Venkite daryti savo teisumo darbus žmonių akyse, kad būtumėte jų matomi (Mato 6, 1).

Kristaus Kalno pamokslo žodžiai išreiškė tiesas, pagal kurias Jis gyveno, bet žmonės jų nesuprato. Jie negalėjo suvokti, kodėl Jis, turėdamas tokią galią, nepanauodojo jos, kad siektų tai, kas, jų manymu, buvo gerovė. Jo dvasia, motyvai ir darbo metodai visiškai skyrėsi nuo žmonių dvasios, motyvų ir darbo metodų. Nors žydai teigė, kad uoliai laikosi Įstatymo ir ginajo garbę, tačiau iš tikrųjų siekė šlovės sau. Kristus parodė, kad savimeilė pažeidžia Įstatymą.

Fariziejų puoselėjami principai būdingi visų laikų žmonėms. Fariziejiškumo dvasia yra artima kiekvienam žmogui. Išgelbėtojas parodė, kokia skirtinga yra Jo ir rabinų dvasia bei veiklos būdas. Šią Jo pamoką galima pritaikyti visų amžių žmonėms.

Kristaus laikais fariziejai nuolat stengėsi užsitarnauti Danguis palankumą, kad išsaugotų pasaulietinę garbę ir gerovę; tai jie laikė atlygiu už dorą gyvenimą. Antra vertus, jie puikavosi prieš žmones savo geradaryste, kad atkreiptų dėmesį ir įgytų šventų žmonių vardą.

Jėzus supeikė jų apsimestinį pamaldumą. Jis kalbėjo, kad Dievas nepriima tokio tarnavimo, vienintelis jų atlygis — tai žmonių meilė ir pasigerėjimas.

"Kai tu daliji išmalda, — sako Jis, — tenežino tavo kairė, ką daro dešinė, kad tavo išmalda liktų slaptoje, o tavo Tėvas, regintis slaptoje, tau atlygins".

Iš šių Jėzaus žodžių negalima daryti išvados, kad geri darbai turi būti daromi slapta. Apaštalas Paulius, įkvėptas Šventosios Dvasios, savo Laiške romiečiams neslėpė kilnaus Makedonijos krikščionių pasiaukojimo, bet pasakojo apie Kristaus malonę, veikiančią juose, kuri įkvėpė ir kitus taip elgtis. Korinto bendruomenei jis rašė: "Jūsų uolumas yra daugelį paskatinęs" (2 Korintiečiams 9, 2 K).

Iš Kristaus žodžių aišku, ką Jis norėjo pasakyti: darrant gerus darbus, nereikia laukti žmonių pagyrimo ir pagarbos. Tikrai pamaldus žmogus niekada nesigirs savo poelgiais. Tas, kuris trokšta pagyrimo ir meilėkaujančių žodžių, kuris jaučia pasitenkinimą, kai aplinkiniai liaupsina jį, tas tik vadinasi krikščioniu.

Savo gerais darbais Kristaus sekėjai šlovina ne save, bet Tą, Kurio malone ir galia juos daro. Kiekvienas geras darbas atliekamas, kai skatina Šventoji Dvasia, o Dvasia duodama, kad būtų šlovinamas ne gavėjas, bet Davėjas. Kai Kristaus šviesa prasiskverbia į sielą, lūpos taria gyriaus ir padėkos žodžius Dievui. Tada ne mūsų maldos, atliktos pareigos, geradarystė ar pasiaukojimas bus mūsų minčių ir pokalbių tema, mes šlovinsime Jėzų, o savasis "aš" nepasireikš. Kristus bus *viskas visame kame*.

Šelpti turime nuoširdžiai, nesigirdami savo gerais darbais. Gerumą turėtų skatinti užuojauta ir meilė kėntiantiems. Dangus vertina nuoširdumą ir tikrąjį širdies gerumą. Nuoširdžiai mylinti ir pasiaukojančiai atsidadusi siela Dievui vertesnė už Ofyro auksą.

Mes turime galvoti ne apie atlygį, o apie tai, kaip padėti. Vis dėlto už parodytą dvasios gerumą bus atlyginta. *Tavo Tėvas, regintis slaptoje, tau atlygins.* Iš tiesų pats Dievas yra didysis atlygis, kurį gali gauti kiekvienas, bet priimti Jį ir džiaugtis Juo žmogus gali tik tada, kai jo charakteris supanašėja su Dievo. Tik panašūs verti vienas kito. Mes aukojamės Dievui tarnaudami žmonėms, nes Jis paaukojo Save už mus.

Nė vienas, savo širdimi ir gyvenimu liejantis gausius Dievo palaimų srautus kitiems, neliks be atlygio. Tarpukalnės ir lygumos, kuriomis kalnų upeliai pasiekia ežerą ar jūrą, nieko nepraranda. Tai, ką jos atiduoda, gauna atgal šimteriopai, nes linksmi čiurlendami upeliai dovanoja žalumą ir derlingumą. Upelių pakrantėse auganti žolė žalesnė, medžiai vešlesni, gausiau gėlių. Kai pievos paruduoja nuo deginančios vasaros kaitros, žaliajuosta žymi upės vagą. Lygumos, nešančios kalnų dovanas į jūrą, atsinaujina ir pagražėja; jos liudija tą atlygį, kurį Dievas duoda visiems, tapusiems Jo malonės kanalais pasauliui.

Panašią palaimą patirs visi, kurie bus gailestingi varguoliams. Pranašas Izaijas sakė: "Dalykis su alks-tančiu savo duona, priglausk pastogėn vargšą ir benamį, aprenk, ką pamatęs nuogą, neatsuk nugaros saviesiems. Tada tartum aušra užtekės tavo šviesa, tavoji žaizda bus greitai užgydyta. [...] VIEŠPATS visuomet bus tau vadovas, sausros išdegintoje šalyje tave pasotins. Jis atnau-jins tavo jėgas,— būsi tu nelyg laistomas sodas, kaip niekad neišsenkantis šaltinis" (žr. Izaijo 58, 7-11 R).

Geradarystė teikia dvigubą palaimą, nes tas, kuris padeda stokojantiems, pats bus žymiai daugiau palai-mintas. Kristaus malonė ugdo tuos charakterio bruožus,

kurie priešingi savanaudiškumui, kurie puošia, taurina ir praturtina gyvenimą. Be pagyrų atlikti geri darbai suvienys širdis ir pritrauks jas arčiau prie Jėzaus, Kuris yra visų kilnių motyvų akstinas. Truputis dėmesio, mei-lės apraiškos ir pasiaukojimas kaip gėlės skleis aromata, suteiks gausias palaimas ir gyvenimo laimę. Galiausiai paaiškės, kad Dangus vertina pasiaukojimą kitų laimei ir gerovei, nors jis nepastebimas ir kuklus. Pasiaukoji-mas įrodo mūsų vienybę su šlovės Karaliumi, Kuris būdamas turtingas, dėl mūsų tapo vargdieniu.

Gerai darbai gali būti atliekami slapta, tačiau nega-lima nusišėpti jų įtakos gerą darančio žmogaus charak-teriui. Jei veikiame iš visos širdies, mes, kaip Kristaus sekėjai, dar glaudžiau bendraujame su Dievu, mus vei-kianti Dievo Dvasia sudaro netrikdomą sielos harmo-niją; tai bus kaip atsakymas į Dieviškąjį prisilietimą.

Tuos, kurie protingai panaudojajiemis patikėtas anks-tesnes dovanas, Dievas dar daugiau apdovanoja. Jis pa-lankiai vertina tarnavimą tų, kurie tiki Jo Mylimuoju, Kurio malone irjėgajie veikia. Tie, kurie siekė išugdyti ir išstbulinti krikščionišką charakterį, mokėsi pirmauti gerais darbais, būsimajame pasaulyje pjaus, ką pasėjo. Žemėje pradėtas darbas bus užbaigtas amžinybėje, kur gyvensime šventą ir kilnų gyvenimą.

Kai meldžiatės, nebūkite tokie, kaip veidmai-niai (Mato 6, 5).

Fariziejai meldavosi nustatytomis valandomis. Jei-gujie tuo metu būdavo gatvėje ar turguje tarp minios, jie sustodavo ir garsiai meldavosi. Toks Dievo garbi-

nimas dažnai buvo savęs gyrimas, todėl Jėzus negailestingai smerkė tokią maldą. Tačiau Jis neniekino viešos maldos, nes Pats su mokiniais ne kartą meldėsi minios akivaizdoje. Jis tik mokė, kad asmeninė malda neturi būti vieša. Mūsų nuoširdaus atsidavimo maldos turi pasiekti tik Dievo ausis. Jokia smalsi ausis neturi išgirsti tokių maldų.

Kai panorėsi melstis, eik į savo kambarėlį ir užsitarinėk melskis (Mato 6, 6 K). Turėkite vietą slaptaimaldai. Jėzus turėjo pamėgtas vietas bendravimui su Dievu, mes turėtume daryti taip pat. Dažniau nueikime į kokią nors vietą, kur galėtume pabūti vieni su Dievu.

Melskis savo Tėvui, esančiam slaptoje (Mato 6,6 K). Jėzaus vardu galime ateiti pas Dievą su vaikišku pasitikėjimu. Čia nereikalingas joks tarpininkas. Per Jėzų galime atverti savo širdį Dievui, Kuris mus pažįsta ir myli.

Slapta malda, kurios neregės jokia akis, išskyrus Dievo, negirdės jokia ausis, išskyrus Jo, galime išlieti gailestingajam Tėvui savo slapčiausius norus ir troškimus. Tyloje, kai siela nurimsta, balsas, kuris niekada neatsisako atsiliiepti į žmonių poreikius, prabils mūsų širdžiai.

Viešpats kupinas užuojautos ir gailestingumo (Jokūbo 5, 11 K). Be galo mylėdamas Jis pasiruošęs išklausyti klystančiųjų išpažintį ir priimti jų atgailą. Jis laukia menkiausio mūsų dėkingumo, kaip motina laukia pirmosios savo mylimo kūdikio šypsenos. Viešpats nori, kad mes suprastume, kaip nuoširdžiai ir švelniai Jo širdis prisirišusi prie mūsų. Jis ragina mus patikėti sunkumus Jo užuojautai, širdgėlas Jo meilei, žaizdas Jo išgydymui, mūsų silpnumą pakeisti Jo galybe, tuštumą — Jo pilnatve. Nė vienas atėjęs pas Jį nenusivylė.

Pažvelkit į Jį irpralinksmedkit,— niekad jums gėdos nereikės kęsti (Psalmių 34, 6 R).

Tiems, kurie ieško Dievo, norėdami slapta išsakyti Viešpačiui savo reikmes ir prašyti pagalbos, nebus nuvilti. *Tavo Tėvas, regintis slaptoje, tau atlygins* (Mato 6, 6 K). Kai Kristus taps mūsų gyvenimo draugu, pajusime neregimos galios veikimą. Žiūrėdami į Jėzų, tapsime panašūs į Jį, žvelgdami į Jį, pasikeisime. Charakteris pasidarys švelnesnis, geresnis ir kilnesnis, tuomet jis tiks Dangiškajai Karalystei. Bendraudami ir draugaudami su Viešpačiu būsime pamaldesni, tyresni ir uolesni. Mūsų maldos bus prasmingesnės. Mes gaušime Dieviškąjį išsilavinimą, kuris pasireikš gyvenime uolumu ir stropumu.

Siela, kasdien nuoširdžia malda besikreipianti į Dievą pagalbos, paramos ir jėgų, turės didingus siekius, aiškiai pažins tiesą ir supras savo pareigas, sieks kilnių tikslų ir jaus nuolatinį teisumo alkį bei troškulį. Jei palaikysime nenutrūkstamą ryšį su Dievu, tai bendraudami su kitais galėsime skleisti mūsų širdyse viešpataujančią šviesą, ramybę ir taiką. Besimelsdami Dievui gauname jėgų. Šios jėgos ir nenuilstamos pastangos lavinti protą, giliai mąstyti ir būti atsakingam, paruoš mus gerai atlikti kasdienines pareigas ir išlaikyti ramią dvasią bet kuriomis aplinkybėmis.

Kai suartėsime su Dievu, Jis įdės žodžius į mūsų lūpas, kuriais kalbėsime su Juo ar šlovinsime Jo vardą. Jis išmokys mus angelų giesmės, padėkos giesmės mūsų Dangiškajam Tėvui. Kiekvienas mūsų poelgis skleis širdyje gyvenančio Išgelbėtojo šviesą ir meilę. Žmogus, kuris gyvena tikėdamas Dievo Sūnumi, yra atsparus visiems vargams.

Melsdamiesi nedaugiažodžiaukite kaip pagonys (Mato 6, 7).

Pagonys žiūrėjo į savo maldas kaip į nuodėmių išpirką. Juo ilgesnė malda, juo didesnis nuopelnas. Jei savo pastangomis gali pasidaryti šventas, vadinasi, savyje turi kažką, kuo gali džiaugtis ir girtis. Toks maldos supratimas remiasi savęs išpirkimo principu. Jis yra visų klaidingų religijų pagrindas. Fariziejai perėmė pagonišką maldos supratimą, jis neišnyko iki mūsų laikų, jo laikosi net kai kurie vadinantys save krikščionimis. Nustatytų, įprastinių posakių kartojimas, kai širdis nejaučiąjokio Dievo poreikio, yra tolygus pagonių daugiažodžiavimui.

Malda nėra nei nuodėmės išpirka, nei nuopelnas, ji neturi galios. Daugybė imantrių žodžių negali prilygti vienam nuoširdžiam troškimui. Labiausiai iškalingos maldos — tai tik tušti žodžiai, jei jie neišreiškia tikrųjų širdies jausmų. Tik iš karštos širdies einanti malda, kai išsakomi nuoširdūs sielos troškimai, tarsi mes viltingai prašome savo žemiškojo bičiulio padaryti malonę, yra tikėjimo malda. Dievas nenori girdėti iškilmingų liaupsių. Tačiau ndšsakytas sugniuždytos ir prislėgtos širdies šauksmas, kuri suvokia savo nuodėmę ir visišką silpnumą, randa kelią pas gailestingą Tėvą.

Kai pasninkaujate, nebūkite paniurę kaip veidmainiai (Mato 6, 16).

Pasninkas, pasak Dievo Žodžio, yra kažkas daugiau nei formalus veiksmas. Tai ne vien tik maisto atsisaky-

mas, ašutines vilkėjimas ir galvos pabarstymas peleinais. Kai pasninkauji tikrai sielvartaudamas dėl nuodėmės, niekada nesistengsi to parodyti.

Pasninko tikslas, kurio liepia laikytis Dievas, yra ne kankinti kūną dėl sielos nuodėmės, o padėti mums suvokti nuodėmės bjaurumą, nusižeminti prieš Dievą ir gauti Jo atleidžiančią malonę. Jis įsakė Izraeliui: "Perplėškite sau širdis, o ne savo drabužius. Grįžkite pas VIEŠPATĮ, jūsų Dievą (Joelio 2, 13 R).

Nieko nepasieksime, jei patys taikysime sau bausmę už nuodėmes ar galvosime, kad savo darbais galime nusipelnyti arba nusipirkti šventųjų dalį. Kai Kristaus paklausė: "Ką mums veikti, kad darytume Dievo darbus?", Jis atsakė: "Tai ir bus Dievo darbas: tikėkite Tą, Kurį Jis siuntė" (Jono 6, 28.29 K). Atgailauti — tai nusišukti nuo savojo "aš" ir atsigręžti į Kristų. Kai priimsime Jėzų, kad tikėjimu Jis apsigyventų mūsų širdyse, pasireikš geri darbai.

Jėzus sako: "O tu pasninkaudamas pasitepk [aliejum] galvą ir nusiprausk veidą, kad ne žmonėms rodytumeis pasninkaująs, bet savo Tėvui, Kuris yra slaptoje" (Mato 6, 17.18 K). Ką bedarytume Dievo garbei, turime daryti džiaugsmingai, o ne budėdami ar reikšdami nepasitenkinimą. Jėzaus religijoje nėra nieko niūraus. Jei krikščionys atrodo niūrūs, tarsi būtų nusivylę savo Viešpačiu, jie neteisingai vaizduoja Jo charakterį ir suteikia progą priešams daryti klaidingas išvadas. Nors krikščionys žodžiais vadina Dievą savo Tėvu, bet niūrumas ir liūdesys rodo pasauliui, kad jie yra našlaičiai.

Kristus nori, kad mūsų tarnavimas Jam atrodytų patrauklus, nes toks jis yra iš tikrųjų. Atskleiskime užjaučiančiam Išgelbėtojų savo slaptas širdies mintis ir

vargus. Palikime savo naštas kryžiaus papėdėje ir eikime džiaugdamiesi meile To, Kuris pamilo mus pirmas. Žmonės gali nežinoti apie slapta vykstantį sielos ir Dievo bendradarbiavimą, tačiau Šventosios Dvasios poveikį širdžiai pamatys visi, nes Jis, *regintis slaptose, tau atlygins*.

Nekraukite sau lobių žemėje (Mato 6, 19).

Žemėje sukaupti lobiai neamžini; juos gali pavogti vagys, suėsti kandys ir rūdys, sunaikinti ugnis ar audra. *Kur tavo lobs, ten ir tavo širdis* (Mato 6,21 K). Žemiškasis lobs atitraukia mintis nuo dangiškųjų dalykų.

Ano meto žydus valdė godumas pinigams. Atsidavę žemiškiesiems dalykams, jie išstūmė iš sielos Dievą ir tikėjimą. Taip yra ir dabar. Aklas turtų troškimas pavergia, daro pražūtingą įtaką gyvenimui ir nuslopina kilnius siekius, sugadina žmones ir veda į žūtį. Tarnavimas šėtonui — Mamonai — kupinas rūpesčių, sunkumų, varginančio darbo, o turtai, kuriuos žmonės stengiasi sukaupti žemėje, yra tik laikini.

Jėzus sakė: "Verčiau kraukitės lobį danguje, kur nei kandys, nei rūdys neėda, kur vagys neįsilaužia ir nevaigia, nes kurtavo lobs, ten ir tavo širdis" (Mato 6,20.21 K).

Kviečiama *krauti lobį danguje*. Tik danguje susikrausime lobį sau. Tik toks lobs iš tikrųjų bus mūsų, nes danguje sukrauti turtai yra amžini. Jų negali sunaikinti nei ugnis, nei vanduo, jų negali atimti joks vagis, suėsti kandys ar rūdys, nes jie yra Dievo rankose.

Šis lobs, kurį Kristus vertina labiau už viską, yra *Jo šventųjų garbingo paveldo turtas* (Efeziečiams 1,

18 K). Kristus Savo mokinius vadina brangakmeniais, brangiu ir ypatingu lobiu. Jis sako: "Tarsi brangakmeniai karūnoje jie žėrės Jo žemėje" (Zacharijo 9, 16 R). Kristus žiūri į Savo tyrą ir tobulą tautą kaip į atlygį už visas dėl meilės jai patirtas kančias ir pažeminimą. Palaimintoji tauta yra Jo šlovės atšvaitas, nes Jis yra didysis centras, iš kurio spinduliuoja visa šlovė.

Mes taip pat; galime prisijungti prie Jėzaus didžiojo atpirkimo darbo ir dalytis su Juo turtais, įgytais Jo mirtimi ir kančiomis. Apaštalas Paulius Tesalonikos krikščionims rašė: "Kas gi yra mūsų viltis, džiaugsmas ir pasididžiavimo vainikas prieš mūsų Viešpatį Jėzų, kai Jis ateis,— argi ne jūs?! Taip, jūs esate mūsų garbė ir džiaugsmas!" (1 Tesalonikiečiams 2, 19.20 K) Tai lobs, dėl kurio kviečia mus darbuotis Kristus. Viso gyvenimo darbo vaisius—tai charakteris. Kiekvienas žodis ar poelgis, lydimas Kristaus malonės, uždegs sieloje dangiškųjų dalykų siekį, kiekviena pastanga, padedanti suformuoti krikščionišką charakterį,— tai lobs, kurį mes krauname danguje.

Kur tavo lobs, ten ir tavo širdis. Padėdami kitiems, padedame sau. Kiekvienas, skiriantis savo pinigus ir laiką skelbti Evangelijai, aukoja savo interesus ir meldžiasi už darbą, kuriuo bus pasiektos žūstančios sielos. Jo meilė persiduos kitiems, o jis pats labiau atsiduos Dievui, kad galėtų būti kuo daugiau naudingas.

Paskutiniąją dieną, kai žūs žemiškieji turtai, tas, kuris susikrovė lobį danguje, pamatys savo gyvenimo vaisius. Jei mes vadovavomės Kristaus žodžiais, tai surinkę aplink didįjį baltą sostą, pamatysime sielas, išgelbėtas mūsų darbo dėka, ir sužinosime, kad vienas padėjo išgelbėti kitus, o tie — dar kitus. Mes pamaty-

sime savo darbo rezultata — didžiulę minią, patekusią į dangų. Susirinkusieji sudės vainikus prie Jėzaus kojų ir garbins Jį visą amžinybę. Džiaugsmingai Kristaus darbininkai pamatys atpirktuosius, kurie dalijasi šlove su Atpirkėju! Koks brangus bus dangus tiems, kurie ištikimai dirbo sielų gelbėjimo darbą!

Jeigu esate su Kristumi prikelti, siekite to, kas aukštybėse, kur Kristus sėdi Dievo dešinėje (Kolosiečiams 3, 1 K).

Jei tavo akis sveika, visam tavo kūnui bus šviesa (Mato 6, 22).

Dori ketinimai, atsidavimas Dievui visa širdimi — tokie buvo Išgelbėtojo žodžiai. Turime tvirtai ir nuodėmėms stengtis, kad išvystume tiesą ir paklustume jai bet kuria kaina. Tada būsime Dievo apšviesti. Tikrasis pamaldumas prasideda tada, kai nebenuolaidžiaujama nuodėmei. Tada mūsų širdis prabils kaip apaštalo Pauliaus: "Pamiršęs, kas už manęs, aš veržiuosi pirmyn, į tikslą, siekiu laimikio aukštybėse, prie kurio Dievas kviečia Kristuje Jėzuje. O taip! Aš iš tikrųjų visa laikau nuostoliu palyginti su Kristaus Jėzaus, mano Viešpaties, pažinimo didybe. Dėl Jo aš ryžausi visko netekti ir viską laikau sąšlavomis, kad tik laimėčiau Kristų" (žr. Filipiečiams 3, 13.14.8 K).

Kai akis aptemdo savimeilė, aplink pasidaro tamsu. *Jei tavo akis nesveika, visas tavo kūnas skendės tamsoje* (Mato 6, 23 K). Ši baisi tamsa apgaubė užsispyrusius, netikinčius žydus ir neleido įvertinti charakterio ir misijos To, Kuris atėjo išgelbėti juos iš nuodėmių.

Jei svyruojame ir nepasitikime Dievu, reiškia, kad jau pasidavėm pagundai. Jei mes visiškai neatsiduosime Dievui, liksime tamsoje. Besąlygiškai neatsidavę Dievui, paliekame praviras širdies duris, pro kurias gali patekti šėtonas ir savo gundymais išvesti mus iš kelio. Jis žino, kad, nusilpus mūsų dvasios regėjimui, tikėjimo akimis negalėsime matyti Dievo, tuomet neliks kliūčių nuodėmei.

Nuodėmingų aistrų viešpatavimas rodo sielos aklumą. Nuolat nuolaidžiaudami tokiai aistrai vis labiau nutolstame nuo Dievo. Jei einame šėtono pasiūlytu keliu, mus apgaubia blogio šešėliai ir kiekvienas žingsnis veda gilyn į tamsą ir pagilina širdies aklumą.

Tiek materialųjį, tiek dvasinį pasaulį valdo analogiški dėsniai. Tamsoje gyvenantis žmogus praranda regėjimo galią. Jį apsupa tamsesnė nei vidurnakčio tamsa, ir ryškiausias vidurdienis jam nebenušvis. Jis *vaikščioja tamsoje ir nežino, kur einąs, nes tamsa užgulė jam akis* (1 Jono 2, 11 K). Nuolat nuolaidžiaudamas blogiui, užsispyrusiai ignoruodamas Dieviškosios meilės kreipimąsi, nusidėjėlis praranda gėrio potraukį, nebesiekia Dievo, todėl nebesugeba priimti Dangaus šviesos. Nors meilės kupinas malonės kvietimas dar skamba, šviesa žėri taip pat skaisčiai kaip ir anksčiau, tačiau balsas nepasiekia apkurtusių ausų, o šviesa — aptemusių akių.

Dievas niekada visiškai neapleidžia nė vienos paklydusios sielos, kol dar išlieka bent mažiausia viltis ją išgelbėti. Žmogus nusisuka nuo Dievo, o ne Dievas nuo jo. Mūsų Dangiškasis Tėvas lydi mus, kreipiasi į mus, išpėja, užtikrina Savo gailestingumą tol, kol mato, kad palankios galimybės ir privilegijos jau išnaudotos. Tada atsakomybė krinta ant nusidėjėlio pečių. Priešin-

damasis Dievo Dvasiai ir neapkęsdamas šiandienos šviesos, jis neapkės ir ryškesnės rytdienos šviesos. Taip pamažu žmogus smunka, galiausiai šviesa jau negalės jo paveikti ir jis neatsilieps į Dievo Dvasios veikimą. Tada jame buvusi šviesa virs tamsybe. Anksčiau su-
prasta tiesa pasirodys tokia nesuprantama, kad tik padidins sielos aklumą.

***Niekas negali tarnauti dviem šeimininkams
(Mato 6, 24).***

Kristus nesako, kad žmogus neturėtų tarnauti dviem šeimininkams, bet teigia, kad tai neįmanoma. Dievo ir Mamonos interesai niekuo nesusiję ir neturi nieko bendra. Kur krikščionio sąžinė išpėja susilaikyti, atsisakyti, sustoti, ten susirūpinęs žemiškais reikalais žmogus peržengia ribą, nuolaidžiauja savanaudiškiems polinkiams. Vienoje pusėje yra išsižadantis savęs Kristaus sekėjas, kitoje — nuolaidžiuojantis sau, mylintis pasaulį žmogus, besivaikantis madų, pasidavęs lengvabūdiškumui ir lepinantis save uždraustais malonumais. Krikščionis negali pereiti į kitą pusę.

Niekas negali užimti neutralios pozicijos. Nėra vidurinės grupės, kuri mylėtų Dievą ir tarnautų teisingumo priešui. Kristus turi gyventi Savo sekėjuose ir dirbti panaudodamas jų sugebėjimus. Dėl to jie turi pasiduoti Jo valiai ir veikti su Jo Dvasia. Tada jie gyvens, tikriausiai, gyvens ne jie, o Kristus juose. Tas, kuris tik iš dalies atsiduoda Dievui, yra valdomas kitos jėgos, klauso kito balso, kurio šnibždėjimai yra visiškai priešingi Dievo balsui. Pusinis tarnavimas patraukia žmogų į prie-

šo pusę ir paverčia tikru tamsos valdovo kareiviu. Žmonės, kurie vadina save Kristaus kariais, bet stoja į šėtono sąjungą ir padeda jam, parodo, kad yra Kristaus priešai ir išduoda šventą tikėjimą. Jie tampa grandimi, siejančia šėtoną su tikraisiais Kristaus kariais, tada priešas gali užvaldyti jų širdis.

Tvirčiausia mūsų pasaulio blogio tvirtovė nėra netinkamas atmesto nusidėjėlio ar smukusio atstumtojo gyvenimas, tai gyvenimas, kuris atrodo doras, garbingas ir kilnus, nors jame slypi nuodėmė, nuolaidžiavimas blogiui. Sielai, slapta kovojančiai su didele pagunda, drebančiai ant pražūties bedugnės krašto, toks pavyzdys yra stipriausias gundymas. Žmogus, kuris gerai supranta tiesą, gyvenimo esmę, suvokia, kas yra garbingumas, bet sulaužo nors vieną švento Dievo Įstatymo įsakymą, paverčia pagunda iš Jo gautas puikias dovanas. Gabumai, talentai, užuojauta, kilnūs ir geri darbai gali tapti šėtonojauku suvilioti kitas sielas ir jas pražudyti tiek šiame, tiek būsimajame gyvenime.

Nemylėkite pasaulio, nei to, kas yra pasaulyje. Jei kas myli pasaulį, nėra jame Tėvo meilės, nes visa, kas pasaulyje, tai kūno geismas, akių geismas ir gyvenimo puikybė, o tai nėra iš Tėvo, bet iš pasaulio (1 Jono 2, 15.16 K).

Per daug nesirūpinkite (Mato 6, 25).

Dievas, Kuris davė tau gyvybę, žino, kad tau reikalingas maistas gyvybei palaikyti. Tas, Kuris sukūrė kūną, žino, kad tau reikia drabužių. Ar Tas, Kuris davė didelę dovaną, neduos visko, kad tau nieko netrūktų?

Jėzus atkreipė klausytojų dėmesį į paukščius, kurie gieda linksmas giesmeles niekuo nesirūpindami; jie *nei sėja, nei pjauna*, Dangiskasis Tėvas pasirūpina jais. Taigi Jėzus klausia: "Argijūs ne daug vertesni už juos?" (Mato 6, 26 K)

*Jei mažutėlį pilką žvirblį
Gerasis Jėzus pamaitina,
Nejau užmirš Jis liūdną širdį,
Kurį vargai, skausmai kankina?
Jis mato ašarą gaudžiausią,
Šalia tavęs yra kas dieną,
O tavo valandą sunkiausią
Tave Jis glaudžia — vaiką mielą.
Pasitikėki Juo ir būk ramus,
Tavęs Jis niekad, neatstums, greta Jis bus.*

Kalnų atšlaitės ir laukai mirgėjo nuo gėlių. Gaivų rytą rodydamas į rasotą žalumą, Jėzus tarė: "Pasižiūrėkite, kaip auga lauko lelijos" (Mato 6,28 K). Žmonės gali nukopijuoti grakščias augalų ir gėlių formas bei švelnias spalvas, tačiau koks prisilietimas gali suteikti gyvybę gėlei ar žolei? Kiekvieną pakelės žiedą sukūrė ta pati galia, kuri sukūrė žvaigždėtus pasaulius aukštybėse. Visi kūriniai pulsuoja gyvybe, ateinančia iš didžio Dievo. Jo ranka aprengė laukų gėles turtingesniais rūbais negu žemės karalių. *Jeigu Dievas taip aprengia laukų gėlę, kuri šiandien žydi, o rytoj metama į krosnį, tai argi jis dar labiau nepasirūpins jumis, mažatikiai?* (Mato 6, 30 K)

Jėzus sukūrė gėles ir išmokė žvirblį čirškėti. Jis sako: "Pasižiūrėkite, kaip auga laukų lelijos, įsižiūrėkite

į padangių sparnuočius". Iš gamtos grožio jūs galite sužinoti apie Dievo išmintį daugiau nei mokyti žmonės. Ant lelijos žiedlapių Dievas užrašė jums žinią, kurią supranta tik širdis, palikusi nepasitikėjimą, savanau-diškumą ir gniuždančius rūpesčius. Kodėl Jis davė mums čiulbančius paukščius ir švelnius žiedus? Jis davė, nes tėviškai mus mylėjo ir stengėsi nušviesti ir džiuginti mūsų gyvenimo kelią. Be gėlių ir paukščių mes galėjome turėti visa, ko reikia egzistavimui, tačiau Dievas neapsiribojo tuo, kad duotų žmogui tik tai, kas būtina fiziniams poreikiams patenkinti. Jis papuošė žemę ir dangų nuostabiais vaizdais, norėdamas parodyti Savo meilę ir rūpestį mumis. Visų sukurtų dalykų grožis atspindi Jo šlovę. Jei Viešpats panaudojo tokį begalinį meistriškumą kurdamas gamtos lobius, kad būtume laimingi ir džiaugsmingi, ar galime abejoti, kad Jis išlies mums visas reikalingas palaimas?

Pasižiūrėkite, kaip auga lauko lelijos. Kiekviena gėlė praskleisdama žiedlapius saulės šviesai, paklūsta tokiems pat didiesiems dėsniams, kurie valdo žvaigždes, nors gėlės gyvenimas atrodo gražus, saldus ir paprastas! Gėlių grožiu Dievas nori atkreipti mūsų dėmesį į krikščioniško charakterio patrauklumą. Tas, Kuris sukūrė ryškiaspalvius žiedus, dar labiau nori, kad siela apsigaubtų Kristaus charakterio grožiu.

"Pasižiūrėkite, kaip auga lauko lelijos",— sako Jėzus. Pasižiūrėkite, kaip iš šaltos, tamsios žemės ar iš upės dugno dumblo pasirodę šie augalėliai pražysta visu grožiu ir skleidžia nuostabų aromatą. Kas galėtų pagalvoti apie grožį, pamatęs šiurkštų rudą lelijos svogūnėlį? Kai jame Dievo valia atsiskleidžia paslėpta gyvybė, palijus lietui ir nušvitus saulei, žmonės žavisi grakščia

ir gražia išvaizda. Taip Dievo gyvenimas atsiskleis ir kiekvieno žmogaus sieloje, kuris pasiduos Jo malonės veikimui, nužengiančiam ant kiekvieno kaip lietaus ar saulės šviesos palaima. Dievo Žodis sukuria gėles, tas pats Žodis suteiks mums puikias Šventosios Dvasios dorybes.

Dievo Įstatymas yra meilės Įstatymas. Jis apsupo mus grožiu, norėdamas parodyti, kad mes žemėje gyvename ne tik tam, kad ją raustume, kastume ir statytume, dirbtume ar verptumėte, bet Kristaus meile padarytume gyvenimą šviesų, džiaugsmingą ir gražų kaip tai daro gėlės, kad džiugintume kitų gyvenimą meilės tarnavimu.

Tėvai ir motinos, mokykite vaikus rodydami gėlių pavyzdį. Nusiveskite juos į pievą ar sodą, susėskite po lapotais medžiais ir aiškinkite, kaip skaityti gamtoje parašytą Dievo meilės žinią. Pasakojimus apie Jį susiekite su paukščiais, gėlėmis, medžiais. Tegu vaikai visame grožyje pamato Dievo meilės žmogui apraišką. Parodykite vaikams, kad jūsų tikėjimas teikia džiaugsmą. Tegu jūsų lūpose visada skamba gerumo įstatymas.

Mokykite vaikus, kad beribė Dievo meilė gali pa-keisti jų prigimtį ir jie gali gyventi daroje su Viešpačiu. Paaiškinkite jiems, kad Jis padarys gyvenimą gražų kaip gėlių. Padėkite jiems suvokti, kad rinkdami gražius žiedus jie atmintų: Tas, Kuris sukūrė gėles, yra nepalyginamai gražesnis už jas. Taip jų širdelės tarsi augalo ūseliai laikysis už Jo. Tas, Kuris yra *visas žavingas*, taps jų kasdieniu pašnekovu ir geriausiu bičiuliu, o jų gyvenimas pasikeis pagal Jo tyrumo pavyzdį.

***Jūs pirmiausia ieškokite Dievo Karalystės
(Mato 6, 33).***

Kristaus besiklausantys žmonės susirūpinę lauke, kada bus paskelbtas žemiškosios karalystės atkūrimas. Kai Jėzus kalbėjo jiems apie Dangaus lobius, daugumai žmonių kilo klausimas: kaip sąjunga su Juo pagerins jų tautos padėtį pasaulyje? Jėzus parodė, kad rūpindamiesi daugiausia žemiškais dalykais, jie tampa panašūs į aplinkines pagonių tautas, gyvenančias taip, tarsi nebūtų Dievo, Kuris švelniai rūpinasi Savo kūrinių.

"Visų tų dalykų,— sako Jėzus,— vaikosi šio pasaulio pagonys. Jūsų Dangiškasis Tėvas juk žino, kad viso to jums reikia. Jūs pirmiausia ieškokite Dievo Karalystės ir Jo teisybės, o visa tai bus jums pridėta" (Luko 12, 30; Mato 6, 32.33 K). Kitaip tariant, Aš atėjau atidaryti jums meilės, teismo ir ramybės karalystės vartus. Atverkite savo širdis, kad priimtumėte šią karalystę, ir tarnavimas jai tebus svarbiausiu dalyku! Nors tai yra dvasinė karalystė, bet nebūgštaukite, kad nebus pasirūpinta jūsų reikmėmis šiame gyvenime. Jei pradėsite tarnauti Dievui, turinčiam visą valdžią danguje ir žemėje, Jis pasirūpins jumis.

Jėzus neliepia apleisti save, tačiau moko, kad Viešpats turi būti mums ir Pirmasis, ir Paskutinysis, ir Svarbiausias. Neturime užsiimti tokiu verslu ar darbu, ieškoti malonumų, kurie kliudytų išitvirtinti mūsų charakteryje ir pasireikšti gyvenime Jo teisumui. Ką tik darytume, darykime iš širdies, kaip Viešpačiui.

Gyvendamas žemėje, nuolat atskleisdamas žmonėms Dievo šlovę ir pajungdamas visa Savo Dangiškojo Tėvo valiai, Jėzus parodė, kad gyvenimas turi būti šven-

tas visur, turime būti ištikimi net mažuose dalykuose. Jis patikina mus, kad viskas, ko reikia šiame gyvenime, *bus pridėta*, jei seksime Jo pavyzdžiu. Skurdas ar turtas, liga ar sveikata, paprastumas ar išmintis — visokiomis aplinkybėmis yra numatyti Jo malonės pažadai.

Galingoji Dievo ranka palaiko kiekvieną sielą, kokia menkaji bebūtų, kai ji kreipiasi pagalbos. Žemės turtai pražus, tačiau gyvenanti Dievui siela išliks su Juo. *Praeina pasaulis ir jojo geismai. Kas vykdo Dievo valią, tas išlieka per amžius* (1 Jono 2,17 K). Auksiniai Dievo miesto vartai atsivers, kad priimtų tuos, kurie gyvendami žemėje ir kęsdami vargus, patirdami netektis, išmoko ieškoti Dievo vadovavimo ir išminties, paguodos ir vilties. Angelų giesmės pasveikins juos, gyvybės medis duos jiems vaisių. *'Nors kalnai imtų kilnotis ir kalvos svirduliuoti, tačiau Manoji meilė niekada nuo tavęs nesitrauks, Manoji ramybės Sandora nesusvyruos',— sako VIEŠPATIS, Tas, Kuris tavęs pagailėjo* (Izaijo 54, 10 R).

Taigi nesirūpinkite rytdiena [...]. Kiekvienai dienai gana savo vargo (Mato 6, 34).

Jei atsidavėte Dievui ir dirbate Jo darbą, jums nereikia rūpintis rytojumi. Tas, Kuriam jūs tarnaujate, žino pabaigą nuo pradžios. Rytdienos įvykiai, paslėpti nuo jūsų akių, atsiveria Jam, Visagaliui.

Kai pradedame ką nors daryti pasikliaudami savo išmintimi, tai užsikrauname našta, kurios ant mūsų pečių Dievas neuždėjo. Stengdamiesi panešti ją be Viešpaties pagalbos, mes prisiimame atsakomybę, kuri pri-

klauso Dievui, ir pastatome save į Jo vietą. Nors turime rūpesčių, susiduriame su pavojais, daug ką prarandame, jei iš tikrųjų tikime, kad Dievas myli mus ir linki mums gero, turėtume liautis baimintis dėl ateities. Turime pasitikėti Dievu, kaip vaikas pasitiki mylinčiais tėvais. Tada išnyks mūsų rūpesčiai ir vargai, nes mūsų valia įsilies į Dievo valią.

Kristus nepažadėjo, kad šiandien padės nešti rytdienos našta. Jis pasakė: "Gana tau Mano malonės" (2 Korintiečiams 12, 9 K). Kaip kadaise maną dykumoje, Jis teikia Savo malonę kasdien ir patenkina dienos poreikius. Kaip Izraelio tauta klajodama dykuma, mes galime rasti kiekvieną rytą tai dienai skirtos Dangaus duonos.

Tik ši diena yra mūsų, ją mes turime gyventi Dievui. Šią dieną mes turime pavesti Kristui visus savo ketinimus, planus ir rūpesčius, nes Jis mumis rūpinasi. *Užtikrinu, kad Aš tikrai žinau Savo užmojų jums,— tai VIEŠPATIES žodis,— užmojų jūsų gerovei, o ne jūsų žalai! Noriu jums suteikti viltimi sklidiną ateitį. Grįžimu ir atsidavimu būsite išgelbėti, ramybė ir pasitikėjimas yra jūsų jėga* (Jeremijo 29, 11; Izaijo 30, 15 R).

Jei šauksiesi Viešpaties ir ieškosi Jo kiekvieną dieną, jei norėsi būti laisvas ir džiaugtis Viešpačiu Dievu, jei su džiugia širdimi atsilepsi į gailestingą Jo kvietimą ir užsidėsi Kristaus našta — paklusnumo ir tarnavimo našta — tai visi tavo nepasitenkinimai liausis, visi sunkumai bus pašalinti, visos nerimą keliančios problemos, su kuriomis susiduri dabar, bus išspręstos.

VIEŠPATIES MALDA

Todėl melskitės taip (Mato 6, 9).

Mūsų Išgelbėtojas du kartus pateikė maldos pavyzdį: pirmą kartą, kai sakė Kalno pamokslą miniai, o antrą — praėjus keliems mėnesiams, kai meldėsi su mokiniiais. Mokiniai trumpam buvo pasitraukę nuo savo Viešpaties ir grįžę rado Jį bendraujantį su Dievu. Nepastebėdamas jų, Išgelbėtojas tęsė Savo maldą garsiai. Jo veidas švytėjo dangiškąja šviesa. Atrodė, kad Jis stovi prieš Nematomąjį, o Jo žodžiai dvelkė gyvybingą jėgą, kuri suteikiama kalbant su Dievu.

Besiklausančių mokinių širdys buvo labai sujau-dintos. Jie ne kartą matė, kaip Jėzus ilgas valandas praleisdavo vienas, bendraudamas su Savo Tėvu. Iš-tisas dienas Jis tarnaudavo minioms, kurios susirinkdavo prie Jo, ir atskleisdavo klaidingus rabinų samprotavimus. Sis nepaliaujamas darbas dažnai Jį išsekindavo. Mo-tina, broliai ir netgi Jo mokiniai baiminosi, jog Jam tai gali kainuoti gyvybę. Tačiau jie matydavo, kad, baigęs varginančią dieną, Jis pasitraukdavo maldai. Kai grįž-davo, Jo veidas spindėdavo ramybe, kuri atgaivindavo aplinkinius. Praleidęs keletą valandų su Dievu, kiekvieną rytą Jis vėl eidavo nešti žmonėms Danguos švie-są. Mokiniai pastebėjo ryšį tarp maldos ir Jo žodžių bei veiksmų galios. Todėl dabar Jo maldos klausėsi nuo-

lankiai ir su pagarbia baime. Jėzui baigus maldą, mo-kiniai, suvokę didžiulį poreikį melstis, sušuko: "Vieš-patie, išmokyk mus melstis [...]" (Luko 11, 1 K).

Maldos pavyzdyje, kurį jiems pateikė Jėzus, nebu-vo naujų minčių. Jis pakartojo tai, ko mokė anksčiau. Jis tarsi sakė: "Turite suprasti, ką jau esu kalbėjęs. Visa tai turi gilią prasmę, kurios jūs dar nesupratote".

Tačiau Išgelbėtojas neteigia, kad mūsų malda turi apsiriboti Jo pasakytais žodžiais. Priėmęs žmogišką būtį, Jis pateikia Savo maldos pavyzdį tokiais papras-tais žodžiais, kurie priimtini net mažam vaikui. Tačiau net įprastais žodžiais tariama malda yra tokia išsami, kad jos svarbos niekada negalės visiškai suvokti švie-siausieji žmonijos protai. Jėzus moko dėkingiems ateiti pas Dievą, atskleisti savo reikmes, išpažinti nuodėmes ir prašyti Jo malonės, remiantis duotais pažadais.

Kai melsitės, sakykite: 'Tėve mūsų' (Mato 6, 9).

Jėzus moko mus vadinti Savo Tėvą mūsų Tėvu. Jis nesigėdija mus vadinti broliais (Žydams 2, 11 K). Iš-gelbėtojo širdis pasiruošusi pasveikinti mus kaip Dievo šeimos narius, todėl pirmieji mūsų žodžiai: *Tėve mūsų*, kuriais turime kreiptis į Dievą, užtikrina mūsų giminybę su Juo.

Šie žodžiai skelbia nuostabią tiesą, kupiną paguodos ir padrąsinimo: Dievas myli mus kaip Savo Sūnų. Tai Jėzus pasakė apie mokinius ir Savo paskutine malda: "Tu juos myli taip, kaip Mane mylėjai" (Jono 17,23 K).

Šį pasaulį, į kurį kėsina si ir kurį žiauriai bei despo-tiškai valdo šėtonas, Dievo Sūnus didžiausiu meilės žygdarbiu vėl sujungė su Jehovos sostu. Kai ši pergalė

buvo pasiekta, cherubai, serafai ir nesuskaičiuojami nepuolusių pasaulių pulkai giedojo šlovės giesmes Dievui ir Avinėliui. Jie džiaugėsi, kad puolusiai žmonijai atsivėrė išgelbėjimo vartai, kad žemė bus išvaduota iš nuodėmės prakeikimo. Kaip turėtų džiaugtis tie, kuriems parodyta ši nuostabioji meilė!

Ar galime mes abejoti, svyruoti ir jaustis tarsi našlaičiai? Jėzus prisiėmė žmogiškąją prigimtį, kad išgelbėtų Įstatymo laužytojus. Jis visu kuo tapo panašus į mus, kad gautume amžinąją ramybę ir būtume tikri dėl ateities. Mes turime Užtarėją danguje. Tas, kuris pripažįsta Jį kaip savo asmeninį Išgelbėtoją, nebus paliktas kaip našlaitis vienas nešti savo nuodėmių naštą.

Mylimieji, mes dabar esame Dievo vaikai. O jei esame vaikai, tai ir įpėdiniai. Mes Dievo įpėdiniai ir Kristaus bendraįpėdiniai, jeigu su Juo kenčiame, kad su Juo būtume pagerbti. Dar nepasirodė, kas būsime. Mes žinome, kad, kai pasirodys, būsime panašūs į Jį, nes matysime Jį tokį, koks Jis yra (žr. 1 Jono 3, 2; Romiečiams 8, 17.18 K).

Pirmasis žingsnis vedantis pas Dievą — pažinti ir tikėti *meile, kuria Jis mus myli* (1 Jono 4,16 K), nes tik Jo meilė mus kreipia pas Jį.

Dievo meilės pažinimas skatina atsisakyti savanau-diškumo. Vadindami Dievą Tėvu, pripažįstame visus Jo vaikus savo broliais. Mes esame didžiulės žmonijos dalis, vienos šeimos nariai. Todėl melstis turėtume ir už save, ir už savo artimus. Jei siekiame palaiminimo tik sau, tai meldžiamės neteisingai.

Pasak Jėzaus, beribis Dievas suteikia mums privilegiją kreiptis į Jį ir vadinti Tėvu. Susimąstykite, ką tai reiškia. Jokie tėvai žemėje niekada taip nuoširdžiai

nesimeldė už paklydusį sūnų, kaip mūsų Kūrėjas meldėsi už Įstatymo laužytojus. Nė vienas žmogus niekada neragina užkietėjusiu nusidėjėlio atgailauti taip švelniai ir su tokia meile kaip Viešpats. Dievas gyvena kiekvienoje namuose. Jis girdi kiekvieną žodį, išklauso kiekvieną malda, išgyvena kiekvienos sielos širdgėlą ir nusivylimus. Jis mato žmogaus elgesį su tėvu, motina, seserimis, broliais, draugais ir kaimynais. Jis patenkina visas mūsų reikmes. Jo meilė, malonė ir gailestingumas nuolat lydi mus.

Jei vadiname Dievą Tėvu, laikome save Jo vaikais, vadovaujamės Jo išmintimi ir esame paklusnūs visur ir visame, tai žinome, kad Jo meilė mums nesikeičia, ir pripažįstame Jo planą mūsų gyvenimui. Jei esame Dievo vaikai, Jo garbė, Jo charakteris, Jo šeima, Jo darbas bus mūsų svarbiausias rūpestis. Džiaugsmingai ir su derama pagarba mes pripažinsime savo giminystę su Dangaus Tėvu ir kiekvienu Jo šeimos nariu. Nuoširdžiai dirbsime Jo šlovei ir mūsų brolių gerovei, nors mūsų darbai atrodytų menkaverčiai.

Kuris yra danguje. Į Tą, Kuris yra *danguje* ir daro *visa, kas Jam patinka*, Kristus liepia žiūrėti kaip į Tėvą. Mus globoja Aukščiausias, todėl galime gyventi saugiai ir pasitikėdami sakyti: "Kai apima baimė, Tavimi pasitikiu" (žr. Psalmių 115, 3; 56, 4 R).

Teesie šventas Tavo vardas (Mato 6, 9).

Kad Dievo vardas būtų šventas, žodžius, kuriais kreipiamės į Aukščiausiąją Esybę, reikia tarti pagarbiai. *Šventas ir šiurpulingas Jo vardas!* (Psalmių 111,

9 R) Niekada negalima nerūpestingai tarti Dievo vardo ar nepagarbiai kreiptis į Jį. Kai meldžiamės, įeiname į Aukščiausiojo priimamąjį, todėl turime žengti pas Jį jausdami šventą pagarbą baimę. Angelai užsidengia veidus Jo akivaizdoje. Šventi cherubai ir serafai artinasi prie Jo sosto su pagrabiu nuolankumu. Ar mes, ribotos, nuodėmingos būtybės, neturėtume stoti prieš Viešpatį, mūsų Kūrėją, dar pagrabiau nusižeminę?!

Gerbti Viešpaties vardą reiškia kur kas daugiau. Mes, kaip žydai Kristaus laikais, galime rodyti didžiausią išorinę pagarbą Dievui, bet nuolat žeminti Jo vardą. *Viešpaties vardas* apreiškia Dievo savybes. Jis yra *gailestingas ir maloningas Dievas, lėtas pykti, gausus gerumo ir ištikimybės, f...J atleidžiantis kaltę, nusižengimą ir nuodėmes* (Išėjimo 34, 6.7 R). Kristaus Bažnyčia bus vadinama: *'VIEŠPATS yra mūsų teisumas'* (Jeremijo 33, 16 R). Tokį vardą gaus kiekvienas Kristaus sekėjas. Tai yra Dievo vaikų palikimas. Šeima vadinama Tėvo vardu. Kai Izraelio tautą užklupo nelaimės ir sunkūs išmėginimai, pranašas Jeremijas meldėsi: "[...] Tavuoju vardu mes vadinami: neapleisk mūsų!" (Jeremijo 14, 9 R)

Dievo vardą gerbia dangaus angelai ir nepuolusiųjų pasaulių gyventojai. Kai meldiesi: "Teesie šventas Tavo vardas", prašai, kad Dievo vardas būtų šventas šiame pasaulyje, šventas tavyje. Dievas pripažino tave žmonių ir angelų akivaizdoje Savo vaiku. Todėl melskis, kad nepiktžodžiautum *šiam gražiam vardui, kuriuo esi pavadintas* (Jokūbo 2, 7 K). Dievas siunčia tave į pasaulį kaip Savo atstovą. Kiekvienu savo poelgiu skelbk Dievo vardą. Šiuo prašymu raginama ugdyti Jo charakterį. Tu negali gerbti Jo vardo ir atstovauti Jam

pasaulyje, jei negyveni kaip Jis ir nerodai Jo charakterio. Tik priimęs Kristaus malonę ir teisumą gali gyventi krikščioniškai.

Teatinie Tavo Karalystė (Mato 6, 10).

Dievas yra mūsų Tėvas. Jis myli ir rūpinasi mumis kaip Savo vaikais. Jis yra ir didysis Visatos Karalius. Jo Karalystės interesai yra mūsų interesai, todėl mes turime prisidėti, kad ji būtų įkurta.

Kristaus mokiniai laukė greito Jo Šlovės Karalystės atėjimo, bet meldamasis šia malda, Jėzus nenurodė, kad ta Karalystė ateis dabar. Todėl jie turėjo melstis, kad ji prisiartintų. Šis prašymas užtikrina, kad ji tikrai ateis. Nors jie nematys Šlovės Karalystės savo gyvenimo dienomis, bet Jėzus liepia melstis už ją. Malda įrodo, jog žadėtoji Karalystė tikrai ateis Dievo numatytu metu.

Dievo Malonės karalystė jau prisiartinio, nes diena iš dienos nuodėmingos ir maištaujančios širdys atsi-duoda Jo meilei. Tačiau Jo Šlovės Karalystė neprasidės tol, kol Kristus neateis į šį pasaulį antrąjį kartą. *Karalystė, ir valdžia, ir didybė karalysčių po visu dangumi bus atiduota Aukščiausiojo šventiesiems* (Danieliaus 7, 27 R). Jie paveldės Karalystę, paruoštą *nuo pasaulio sukūrimo* (Mato 25, 34 K). Tada Kristus gaus Savo didžiąją valdžią ir viešpataus.

Dangaus vartai atsivers. Su miriadais ir tūkstančiais šventųjų mūsų Išgelbėtojas ateis kaip KARALIŲ KARALIUS ir VIEŠPAČIŲ VIEŠPATS. Jis bus karalius visoje žemėje,— *tą dieną bus vienas VIEŠPATS ir vie-*

nas Jo vardas. Dievo padangtė bus tarp žmonių. Jis apsigyvens pas juos, ir jie bus Jo tauta, o pats Dievas bus su jais (Zacharijo 14, 9 R; Apreiškimo 21, 3 K).

Tačiau prieš atėjimą, pasak Jėzaus, *bus paskelbta ši Karalystės Evangelija visame pasaulyje paliudyti visoms tautoms* (Mato 24, 14 K). Jo Karalystė neateis tol, kol Jo malonės Geroji naujiena nepasieks viso pasaulio. Taigi atsiduodami Dievui ir laimėdami Jam sielas, pagreitinsime Jo Karalystės atėjimą. Tik tie, kurie pasišvenčia tarnauti Jam ir sako: "Štai aš, siųsk mane" (Izaijo 6, 8 R), kad akliams atvertų akis, kad *jie iš tamsybių gręžtųsi į šviesą, nuo šėtono galybės — į Dievą, ir tikėdami Jį, gautų nuodėmių atleidimą bei dalį su pašventintaisiais* (Apaštalų darbų 26, 18 K), — nuoširdžiai meldžiasi: "Teateinie Tavo Karalystė".

Teesie Tavo valia kaip danguje, taip ir žemėje (Mato 6, 10).

Dievo valia yra išreikšta šventojo Įstatymo priesakais, o Įstatymo principai yra Dangaus principai. Aukščiausias pažinimas, kurio siekia dangaus angelai, yra Dievo valios pažinimas, o jų garbingas tarnavimas yra Jo valios vykdymas, kuriam jie skiria visas jėgas.

Tačiau danguje Dievui tarnaujama dvasia, o ne pagal raidę. Kai šėtonas sukurstė maištą prieš Jehovos Įstatymą, mintis, kad egzistuoja Įstatymas, angelams sukėlė naujų minčių. Angelai tarnauja Dievui ne kaip tarnai, o kaip sūnūs. Tarp jų ir Kūrėjo vyrauja tobula vienybė. Jiems nesunku paklusti. Meilė Dievui paverčia jų tarnystę džiaugsmu. Todėl kiekvienoje sieloje,

kurioje gyvena Kristus — garbės viltis, aidu atsikartoja Jo žodžiai: *Mano džiaugsmas — vykdyti Tavo valią, Mano Dieve, Tavo Įstatymą turiu širdyje!* (Psalmių 40, 9 R)

Melsdamiesi: "Teesie Tavo valia kaip danguje, taip ir žemėje" mes prašome, kad užsibaigtų blogio viešpatavimas žemėje, kad pasitrauktų visiems laikams nuodėmė ir kad būtų atkurta teisumo Karalystė. Tada žemėje, kaip ir danguje bus įgyvendinti visi *geri užmojai* (2 Tesalonikiečiams 1, 11 K).

Kasdienės mūsų duonos duok mums šiandien (Mato 6, 11).

Pirmoji Jėzaus pateiktosios maldos dalis susijusi su Dievo vardu, Jo Karalyste ir Jo valia: reikia gerbti Dievo vardą, artinti Jo Karalystės atėjimą ir vykdyti Jo valią. Kai tarnavimas Dievui taps svarbiausiu mūsų gyvenimo dalyku, galėsime prašyti ir tikėtis, kad bus patenkinti visi poreikiai. Jei išsižadėjome savęs ir atsidavėme Kristui, esame Dievo šeimos nariai, todėl viskas Tėvo namuose yra mūsų. Mums pasiekiami visi Dievo lobiai ne tik šiame, bet ir būsimajame pasaulyje. Angelų tarnavimas, Šventosios Dvasios dovanos, net Jo tarnų vargai — visa tai mūsų. Pasaulis ir visa, kas jame, priklauso mums tiek, kiek jis pasitarnauja mūsų gerovei. Net nedorėlių priešiškusmas virsta palaima, nes ruošia mus dangui. Jei *mes — Kristaus*, tai *viskas yra mūsų* (žr. 1 Korintiečiams 3, 21.23 K).

Tačiau mes esame panašūs į vaikus, kurie dar nepradėjo valdyti turto. Dievas dar nepatikėjo mums bran-

gaus lobio, kad klastingas šėtonas neapgautų mūsų, kaip jis apgavo pirmąją porą Edeno sode. Kristus saugoja mūsų paveldą nuo grobiko kėslių. Kaip vaikai, kuriems dar nepatvirtintos paveldėjimo teisės, kasdien gauname tai, kas reikalinga kiekvienai dienai. Tačiau turime nepaliaudami melsti: "Kasdienės mūsų duonos duok mums šiandien" (Mato 6, 11 K). Nenusiminkime, jei jos neužteks rytojui, nes Jis pažadėjo: "Pasitikėk VIEŠPAČIU ir daryk gera,— gyvensi krašte ir būsi saugus". Dovydas sako: "Buvau jaunas, pasenau, tačiau nemačiau nei Dievo paliktojo teisinio, nei jo vaikų, prašančių duonos" (Psalmių 37, 3.25 R). Dievas, pasiuntęs varnus, kad pamaitintų pranašą Eliją prie Karito upeilio, nepraeis pro Savo ištikimus, pasiaukojančius vaikus. Apie teisųjį parašyta: *Jam duona bus tiekiamajam netrūks vandens. Nelaimės metu jie nebus apvilti ir bado dienomis jie valgys iki soties. Jeigu Jis nepagailėjo nė Savo Sūnaus, bet atidavė Jį už mus visus,— kaipgi Jis irvisko nedovanotų kartu su Juo?!* (Izaijo 33, 16; Psalmių 37, 19 R; Romiečiams 8, 32 K) Tas, Kuris gyvendamas Nazarete padėjo Savo motinai našlei, palengvino jos rūpesčius ir sunkumus, užjaučia kiekvieną motiną, kuri stengiasi aprūpinti vaikus maistu. Tas, Kuris mitydamas minias, gailėjosi žmonių, nes *jie buvo suvargę ir apleisti lyg avys be piemens* (Mato 9, 36 K), gailisi kenčiančių varguolių. Jis ištisia ranką, kad juos palaimintų. Malda, kurios išmokė Jėzus Savo mokinius, moko neužmiršti varguolių.

Kai meldžiamės: "Kasdienės mūsų duonos duok mums šiandien", prašome ne tik dėl savęs, bet ir dėl kitų. Ir pripažįstame, kad tai, ką Dievas duoda mums, skirta ne mums vieniems. Dievas duoda mums duonos

vildamasis, kad pamaitinsime alkstančius. Jis apdovanoja pavargėlius Savo gėrybėmis (Psalmių 68, 11) ir sako: "Keldamas pietus ar vakarienę, nekviesk nei savo draugų, nei brolių, nei giminaičių, nei turtingų kaimynų [...]. Rengdamas vaišes, verčiau pasikviesk vargšų, paliegėlių, luošų ir aklų, tai būsi palaimintas, nes jie neturi kuo atsilyginti, ir tau bus atlyginta teisiųjų prisikėlime" (Luko 14, 12-14 K).

Dievas gali jus apipilti visokeriopomis malonėmis, kad visuomet ir visais atžvilgiais būtumėte aprūpinti ir galėtumėte dosniai imtis bet kokio gero darbo. Kas šykščiai sėja, šykščiai ir pjaus, o kas dosniai sėja, dosniai ir pjaus (žr. 2 Korintiečiams 9, 8.6 K).

Kasdienės duonos prašymas susijęs ne tik su maistu, reikalingu kūnui, bet ir su dvasine duona, kuri reikalinga sielai, kad gautų amžinąjį gyvenimą. Jėzus sako.: "Plušėkite ne dėl žūvančio maisto, bet dėl išliekančio amžinajam gyvenimui" (Jono 6,27 K). Ir priduria: "Aš esu gyvoji duona, nužengusi iš dangaus. Kas valgys šią duoną — gyvens per amžius" (Jono 6, 51 K). Mūsų Išgelbėtojas yra gyvybės duona. Pajutę Jo meilę ir atsiliesime į ją siela, galėsime maitintis duona, kuri nužengė iš dangaus.

Kristų mes priimame priimdami Jo Žodį, o Šventoji Dvasia duodama tam, kad atskleistų ir išaiškintų Dievo Žodį, leistų mūsų širdims suprasti jo tiesas. Kai skaitome Šventąjį Raštą, turime nepaliaudami melsti, kad Dievas atsiųstų Savo Dvasią, Kuri atskleistų tiesą, sustiprintų mūsų sielą dienos poreikiams.

Mokydamas mus prašyti to, ko mums reikia kiekvienai dienai — tiek žemiškųjų, tiek dvasinių palaimų — Dievas daro tai mūsų gerovei. Viešpats nori,

kad mes suvoktume: Jis nuolat rūpinasi mumis, o mes esame priklausomi nuo Jo. Taip Jis siekia sužadinti mūsų troškimą bendrauti su Juo. Bendraudami su Kristumi malda, tyrinėdami didžiąsias ir brangiąsias Jo Žodžio tiesas, pamaitinsime alkstančią ir pagirdysime ištroškusią savo sielą gyvybės šaltiniu.

Atleisk mums mūsų kaltes, nes ir mes atleidžiame kiekvienam, kuris mums kaltas (Luko 11,4).

Jėzus moko, kad Dievas mums atleis tik tada, jei atleisime kitiems. Dievo meilė traukia mus prie Jo. Ši meilė sujaudina mūsų širdis, ji skatina mylėti brolius.

Baigęs melstis, Jėzus pasakė: "Jeigu jūs atleisite žmonėms jų nusižengimus, tai ir jūsų Dangiškasis Tėvas atleis jums. O jeigu neatleisite žmonėms, tai nė jūsų Tėvas neatleis jūsų nusižengimų" (Mato 6, 14.15 K). Tas, kuris neatleidžia žmonėms, užkerta kelią Dievo malonei. Nereikia manyti, kad būsime pateisinti, jeigu neatleisime tiems, kurie padarė mums kažką blogo ir neatsiprašė. Be abejonės, nusižengusieji turėtų nuolankiai prisipažinti ir atgailauti, tačiau mes su jais turime elgtis gailestingai. Mūsų elgesys neturi priklausyti nuo to, išpažino ar neišpažino jie savąsias kaltes. Nors buvome labai skaudžiai įžeisti, neturime galvoti apie skriaudą ir savęs gailėti. Jeigu tikimės, kad mums bus dovanota už nusižengimus Dievui, turime atleisti visiems, padariusiems mums ką nors blogo.

Tačiau atlaidumas turi platesnę prasmę nei daugelis galvoja. Kai Dievas pažada, kad *mielai atleidžia*, Jis pabrėžia, kad šis pažadas reiškia daugiau negu mes

galime suprasti: *'Nes Mano mintys — ne jūsų mintys, o Mano keliai — ne jūsų keliai,— VIEŠPATIES žodis. — Kaip aukštas dangus viršum žemės, taip Mano keliai viršija jūsų kelius ir Mano mintys — jūsų mintis'* (Izaijo 55, 8.9 R). Dievo atleidimas yra ne vien teisinis aktas, kuriuo Jis išlaisvina mus nuo pasmerkimo. Jis ne tik atleidžia nuodėmę, bet ir atpratina nuo jos. Čia glūdi atlaidžios, širdį pakeičiančios meilės ištaka. Dovydas teisingai suprato atlaidumą ir išreiškė tai malda: "Sukurk man tyrą širdį, Dieve, ir atnaujink manyje ištikimą dvasią" (Psalmių 51, 12 R). Jis tęsė savo mintį: "[...] kaip toli yra Rytai nuo Vakarų, taip toli nuo mūsų Jis išsklaido mūsų nuodėmes" (Psalmių 103, 12 R).

Dievas Kristaus Asmenyje paaukojo Save už mūsų nuodėmes. Jis patyrė žiaurią mirtį ant kryžiaus, vietoj mūsų nešė kaltės našta, *teisusis už neteisiuosius*, kad parodytų mums meilę ir patrauktų mus prie Savęs. Jis sako: "Verčiau būkite malonūs, gailestingi, atlaidūs vieni kitiems, kaip ir Dievas Kristuje jums buvo atlaidus" (Efeziečiams 4, 32 K). Tegu Kristus, Dieviškoji gyvybė, gyvena jumoje. Tuomet per jus atsiskleis dangiškoji meilė, kuri įžiebs viltį nusivylusiems ir suteiks dangiškąją ramybę nuodėmės sužeistai širdžiai. Jei norime rasti Dievo palankumą, pirma turime išsižadėti savęs ir rodyti Jo malonę kitiems.

Svarbu *pažinti ir įtikėti meile, kuria Dievas mus myli* (1 Jono 4, 16 K), kad galėtume priimti ir rodyti atleidžiančią Dievo meilę kitiems. Šėtonas griebiasi visokiausios apgaulės, kad mes nepažintame šios meilės. Jis nori priversti mus patikėti, kad prasižengimai ir nuodėmės yra tokie baisūs, kad Viešpats neatsilieps į mūsų maldas, nelaimins ir neišgelbės. Tada mes matome

tik savo silpnybes, nelieta nieko, kas liudytų Dievui už mus. Tuomet šėtonas įtikinėja, kad mes negalėsime nieko pakeisti, kad nepajėgsime pašalinti savo charakterio trūkumų. Kai bandysime eiti pas Dievą, priešas pradės šnibždėti: "Kam tau melstis? Juk tu pasielgei blogai. Ar nenusidėjai Dievui ir nepasielgei prieš savo sąžinę?" Tačiau gali atsakyti priešui, kad Dievo *Sūnaus Jėzaus kraujas apvalo mus nuo visų nuodėmių* (1 Jono 1,7 K). Kai jautiesi nusidėjęs ir negali melstis, tuomet melstis būtina. Nors tau gėda, jautiesi nevertas ir menkas, turi melstis ir tikėti. *Tikras žodis ir vertas visiško pritarimo, jog Kristus Jėzus atėjo į pasaulį gelbėti nusidėjėlių, kurių pirmasis esu aš* (1 Timotiejui 1,15 K). Atleidimas, susitaikymas su Dievu nėra atlygis, jis nesuteikiamas už nusidėjusio žmogaus nuopelnus. Atleidimas yra dovana, paremta nesuterštu Kristaus teisumu.

Neturėtume mažinti savo kaltės, ar teisintis nusidėję. Į nuodėmę turėtume žiūrėti taip, kaip žiūri Dievas. Žinoma, žmogui tai labai sunku. Tik Golgotos kryžius gali parodyti nuodėmės bjaurumą ir sunkumą. Jei mums tektų nešti savo kalčių našta, ji sutraiškytų mus. Tačiau į mūsų vietą atsistojo Nenuodėmingasis. Nors nenusipelnė, bet Jis prisiėmė mūsų nedorybes. *Jeigu išpažįstame savo nuodėmes, Jis ištikimas ir teisingas, kad atleistų mums nuodėmes ir apvalytų mus nuo visų nedorybių* (1 Jono 1, 9 K). Kokia šlovinga tiesa! Jėzus patenkino Įstatymo reikalavimus ir išteisino visus, kurie tiki Juo. *Kur yra Dievas, kaip Tu, Kuris atleidžia kaltę ir dovanoja nusižengimą Savo paveldo likučiui? Jo pyktis netveria amžinai, nes Jam malonu būti gailėstingam* (Michėjo 7, 18 R).

Ir nevesk mus į pagundą, bet gelbėk mus nuo pikto (Mato 6, 13 K).

Pagunda vilioja padaryti nuodėmę. Ji kyla ne iš Dievo, o iš šėtono. Ją skatina mūsų širdžių piktumas. *Dievas negali būti gundomas į pikta ir pats nieko negundo* (Jokūbo 1, 13 K).

Šėtonas siekia vesti mus į pagundą, kad blogas mūsų charakteris atsiskleistų žmonėms ir angelams. Tuomet piktasis galėtų teigti, jog priklausome jam. Vaizdingoje Zacharijo pranašystėje matome šėtoną, stovintį priešais Viešpaties angelą. Šėtonas kaltino nėsvariais drabužiais apsirengusį vyriausiąjį kunigą Jozuę ir tuo pat metu priešinosi angelui, kuris ketino pervilkti kunigą. Tai parodo šėtono požiūrį į kiekvieną sielą, kurią Kristus traukia prie Savęs. Priešas veda mus į nuodėmę, o paskui kaltina prieš visą Visatą ir teigia, kad nesame verti Dievo meilės. Tačiau Viešpats angelas šėtonui tarė: "Tesudraudžia tave VIEŠPATS, šėtone! VIEŠPATS, Kuris išsirinko Jeruzalę, tesudraudžia tave! Argi šis žmogus nėra nuodėgulis, išplėštas iš ugnies?" O Jozuei jis tarė: "Žiūrėk, nuėmiau tavo kaltę nuo tavęs ir apvilksiu tave iškilmų rūbais" (Zacharijo 3, 1-4 R).

Rodydamas Savo didžią meilę, Dievas stengiasi subrandinti mumyse brangius Šventosios Dvasios vaisius. Jis leidžia mums susidurti su kliūtimis, patirti persekiojimus, atremti sunkumus, bet nori, kad į juos žiūrėtume ne kaip į prakeikimą, o kaip į didžiausią mūsų gyvenimo palaiminimą. Kiekviena nugalėta pagunda, kiekvienas tvirtai atlaikytas išmėginimas didina patirtį ir padeda ugdyti charakterį. Dieviškosios galios dėka

atlaikiusi pagundą siela atskleidžia pasauliui ir visai Visatai Kristaus malonės veiksmingumą.

Mes neturime baimintis išmėginimų, nors jie atrodo sunkūs, turime tik melsti Dievą, kad nepatektume ten, kur veda mūsų pikti širdžių troškimai. Melsdamiesi Viešpaties malda, atsiduodame Dievo vadovavimui ir prašome vesti mus saugiu keliu. Negalima melstis, bet eiti ten, kur traukia mūsų širdis. Nuoširdžiai melsdamiesi mes turime laukti, kur Jis nukreips ir pasakys: "Štai tikrasis kelias! Juo eikite!" (Izaijo 30, 21 R)

Pavojinga gaišti svarstant šėtono pasiūlymų pranašumus. Nuodėmė užtraukia negarbę ir bėdas kiekvienai sielai, kuri jai nuolaidžiauja. Nuodėmės prigimtis yra apakinanti ir apgaulinga, ji vilioja mus gražiais pažadais. Jeigu surizikuosime žengti į šėtono teritoriją, niekas neapsaugos nuo jo įtakos. Todėl turėtume užtvirti visus kelius, kuriais gundytojas galėtų mus pasiekti.

Prašymas: Ir nevesk mūsų į pagundą taip pat yra ir pažadas. Jei atsiduodame Dievui, Jis užtikrina mus, kad *neleis mūsų mėginti virš mūsų jėgų, bet padarys, kad galėtume atlaikyti išmėginimą* (1 Korintiečiams 10, 13 K).

Vienintelė apsauga nuo blogio ta, kad Kristus apsigyvena mūsų širdyje, kai tikime Jo teisumu. Mus gali įveikti pagundos, nes mūsų širdys pilnos savanaudiškumo. Kai pažinsime didžią Dievo meilę, atsiskleis savanaudiškumo bjaurumas ir atgrasumas, tuomet norėsime pašalinti šį bruožą iš savo sielos. Šventoji Dvasia šlovina Kristų. Kai Kristaus malonė pakeičia mūsų charakterį, širdys sušvelnėja, pagunda praranda savo galią.

Kristus niekada neapleidžia sielos, už kurią mirė. Siela gali palikti Jį, ją gali nugalėti pagunda, bet Kristus niekada nenusisuks nuo tos, už kurią kaip išpirką atidavė Savo gyvybę. Jei mūsų dvasios akys prašviesėtų, pamatytume prislėgtas, širdgėlos varginamas, mirtinai nusivylusias sielas, mes pamatytume angelus, skubančius padėti gundomiesiems, kurie stovi ant bedugnės krašto. Šie dangaus angelai kovoja su piktojo angelais, supančiais nelaiminguosius. Danguis angelai padeda puolusiems atsistoti ant nepajudinamo pamato. Šių dviejų kariuomenių kova tokia pat reali, kaip ir priešiškų šalių kariuomenių kautynės. Todėl amžinasis sielų likimas priklauso nuo dvasinės kovos baigties.

Kaip ir apaštalui Petruui mums sakoma: "Štai šėtonas pareikalavo persijoti jus tarsi kviečius. Bet Aš meldžiuosi už tave, kad tavasis tikėjimas nesusvyruotų" (Luko 22, 31.32 K). Dėkui Dievui, kad nepalieka mūsų vienų. Tas, kuris *taip pamilo pasaulį, jog atidavė Savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą* (Jono 3, 16 K), neapleis mūsų, kovojančių su Dievo ir žmogaus priešais. "Štai,— sako Jis,— Aš suteikiau jums galią mindžioti gyvates bei skorpionus ir visokią priešų galybę, kad niekas jums nepakenktų" (Luko 10, 19 K).

Gyvenkite bendraudami su gyvuoju Kristumi, Jis tvirtai laikys jus už rankos ir niekada nepaleis. Pažinkite ir įtikėkite Dievo meile, kuria Jis jus pamilo, ir būsite saugūs. Jo meilė yra nenugalima tvirtovė visiems šėtono puolimams ir klastoms. *VIEŠPATIES vardas yra tvirtas bokštas; teisusis gali bėgti į jį ir būti jame saugus* (Patarlių 18, 10 R).

Nes Tavo yra Karalystė, ir galybė, ir garbė per amžius (Mato 6, 13).

Tiek pirmasis, tiek paskutinis Viešpaties maldos sakiny s nurodo mūsų Tėvą, Kurio Karalystė ir galybė aukštesnė už bet kokią žinomą galią ir vardą. Išgelbėtojas žinojo, kas laukia Jo mokinių: jų gyvenimas nebus kupinas pasaulio blizgesio ir garbės, kurių jie galbūt tikėjosi; jis bus tamsus, lydimas žmonių neapykantos ir šėtoniško įniršio audrų. Dėl tautų nesantaikos ir vaidų kiekvienas mokinių žingsnis bus pilnas pavojų, o širdys dažnai prislėgtos baimės. Jie pamatys nuniokotą Jeruzalę, sugriautą šventyklą, kurioje niekada nebebus garbinamas Dievas, o Izraelio tautą — išsklaidytą po visas šalis kaip sudužusio laivo liekanas, išbarstytas ant negyvenamos vietovės kranto. Jėzus sakė: "Girdėsite apie karus ir karų gandus. [...] Tauta sukils prieš tautą ir karalystė prieš karalystę. Vietomis bus badmečių ir žemės drebėjimų. Tačiau visa tai — tik kentėjimų pradžia" (Mato 24, 6-8 K). Bet Kristaus sekėjai neturi baimintis, kad jų viltys žlugo, kad Dievas apleido žemę. Galybė ir garbė priklauso Tam, Kurio didieji sumanymai bus netrukdomai įvykdyti. Nepaisydami piktojo galios ir galybės, Kristaus mokiniai turi melstis dėl savo kasdienių reikmių ir nuolat žvelgti į Viešpatį, savo Dievą, Kurio Karalystė stovi aukščiau už visas kitas, Kuris yra jų Tėvas ir amžinas Bičiulis.

Jeruzalės sugriovimas simbolizuoja pasaulio žūtį ir galutinį žemės nuniokojimą. Pranašystės, kurios iš dalies išsipildė, kai buvo sugriauta Jeruzalė, visiškai išsipildys paskutiniais laikais. Dabar mes gyvename didelių ir didingų įvykių išvakarėse. Prieš mus kri-

zė, kurios pasaulis dar niekada nepatyrė. Kaip ir pirmuosius mokinius, Dievas patikina mus, kad Jo Karalystė apims visą Visatą. Būsimieji įvykiai yra mūsų Kūrėjo rankose. Tautų likimas, Jo Bažnyčios gyvenimas ir darbas priklauso nuo Visagalio. Įgyvendindamas Savo planus, Dieviškasis Mokytojas kiekvienam, kuris yra įrankis Jo rankose, sako tai, ką kitados pasakė karaliui Kirui: "Aš — Tas, Kurs tave apginkluoju, nors tu Manęs ir nepažįsti [...]" (Izaijo 45, 5 R).

Pranašas Ezechielis regėjime matė ranką po cherubų sparnais. Tai turi pamokyti Dievo tarnus, kad jų sėkmė priklauso nuo Dieviškosios galios. Tie, kuriuos Dievas panaudoja kaip Savo pasiuntinius, neturi manyti, kad darbo sėkmė priklauso nuo jų. Mirtingoms būtybėms neuždedama šios atsakomybės našta. Tas, Kuris nei miega, nei snaudžia, Pats nuolat rūpinasi, kad Jo planai būtų vykdomi, Jis skatins Savo darbo pažangą. Jis sukliudys nedorėlių ketinimams ir atskleis piktus kėslus tų, kurie nori pakenkti Jo vaikams. Karalius, visų kareivijų Viešpats, sėdintis tarp cherubų, saugo Savo vaikus, kai aplink tvyro tautų nesantaika ir vaidai. Dangaus Valdovas yra mūsų Išgelbėtojas! Jis tikrina kiekvieną išmėginimą ir stebi išbandymų krosnies liepsną, kuri ištiria sielą. Kai grius karalių tvirtovės, kai Dievo rūstybės strėlės pervers Jo priešų širdis, Jo tauta bus saugi Jo rankose.

O VIEŠPATIE, Tavo yra didybė, galybė, grožybė, pergalė ir šlovė. Taip, nes Tau priklauso visa, kas danguje ir žemėje. O VIEŠPATIE, Tau priklauso karalystė, Tu esi iškilęs kaip galva virš visko. Tu daliji turtus ir garbę, Tu visa valdai. Tavo rankoje jėga ir galybė, Tavo galioje kiekvieną išaukštinti ir stiprinti (1 Metraščių 29,11.12 R).

MOKYTI, BET NE TEISTI

Neteiskite, kad nebūtumėte teisiami (Mato 7, 1).

Stengdamiesi užsitarnauti išgelbėjimą savo darbais, žmonės patys kelia sau papildomus reikalavimus, kurie apsaugotų nuo nuodėmės. Matydami, kad negali laikytis Įstatymo, mirtingieji kuria taisykles ir priesakus, verčiančius besąlygiškai paklusti. Visa tai nukreipia mintis nuo Dievo į save. Jei meilė Dievui užgesa širdyse, išnyksta ir meilė artimajam. Žmonių išgalvota priesakų sistema, gausūs reikalavimai skatina jos šalininkus teisti visus, kurie neatitinkajiemis priimtų normų. Savanaudiškumas ir smulkmeniška kritika malšina kilnius ir taurius jausmus, žmonės tampa priekabūs egoistiški teisėjai.

Tokios nuostatos laikėsi ir fariziejai. Religinis tarnavimas neskaitino jų nusižeminti, jie nesikrimto dėl savo silpnybių, nesijautė dėkingi už privilegijas, kurias suteikė Dievas. Atvirkščiai, jų dvasia likdavo išdidė, pokalbiuose vyravo savojo "aš", individualių jausmų ir veiksmų temos. Savęs išaukštinimas virto aplinkinių vertinimo matu. Apsivilkę tariamojo teisumo rūbą, jie sėsdavo į teisėjo kėdę, kad kritikuotų ir smerktų kitus.

Tautą valdė ta pati dvasia. Kiekvienas manė turįs teisę kištis į kito sąžinę. Žmonės teisdavo vienas kitą

už dalykus, kurie priklausė sielai ir Dievui. Matydamas tokią situaciją Jėzus sakė: "Neteiskite, kad nebūtumėte teisiami". Kitaip tariant, nekelkite savęs pavyzdžiu. Nepirškite kitiems savo nuomonės apie tai, kaip jūs suprantate Šventąjį Raštą ir pareigas, nesmerkite žmonių vien už tai, kad jie neatitinka jūsų idealo. Nekritikuokite ir neteiskite kitų, spėliodami apie jų veiksmų motyvus.

Neteiskite ko nors prieš laiką, iki ateis Viešpats, Kuris nušvies, kas tamsoje paslėpta, ir atskleis širdžių sumanymus (1 Korintiečiams 4, 5 K). Mes negalime skaityti širdžių. Mes patys turime ydų, todėl negalime teisti kitų. Mirtingi žmonės sprendžia tik iš išorės. Tik Viešpats, Kuris žino žmonių slėpinius ir sumanymus, Kuris yra švelnus bei užjaučiantis, gali pažinti kiekvieną sielą.

Esi nepateisinamas, kad ir kas būtų, žmogau; kuris mėgsti teisti kitus. Juk teisdamas kitą, pasmerki save, nes ir pats tai darai, už ką teisi (Romiečiams 2, 1 K). Taigi tie, kurie smerkia ar kritikuoja kitus, patys pasmerkia save, nes ir jie panašiai elgiasi. Smerkdami kitus, jie paskelbia nuosprendį sau, o Dievas patvirtina, kad šis nuosprendis teisingas.

*Tavąją širdį, žiedus ir žolę
Mindo nevikrios, purvinos kojos.
Tačiau tu neteiski, atleiski, atlyžki,
Į purvą, į blogį padėki negrižti.*

*Gero linkėki, pamirškipikta,
Tavo gerumas tešildo kitą.
Tas, kas sušalęs ir užsidaręs,
Atvers tau sielos slaptą kertelę.*

Kodėl gi matai krislą savo brolio akyje?
(Mato 7, 3)

Žodžiai *pats tai darai, už ką teisi*, tiksliai neišreiškia to, kaip sunkiai nusideda žmogus, kuris leidžia sau kritikuoti ir teisti savo brolių. Jėzus sakė: "Kodėl gi matai krislą savo brolio akyje, o nepastebi rąsto savojoje?!"

Jėzaus žodžiai apibūdina žmogų, kuris greitai pastebi kitų ydas. Manydamas, kad atskleidė kito žmogaus charakterio trūkumą ar gyvenimo dėmę, jis karštai trokšta nurodyti blogį. Tačiau Jėzus sako, kad šis charakterio bruožas, kurį atskleidžia nekrikščioniškas poelgis, palyginus su kritikuojama yda, yra kaip rąstas prieš krislą. Tokiam žmogui trūksta pakantumo ir meilės dvasios, todėl jis mato viską tarsi per padidinamąjį stiklą. Kas iš tiesų nėra sielvartavęs dėl nuodėmės ir visiškai neatsidavė Kristui, tas savo gyvenimu negalės rodyti užjaučiančios Išgelbėtojo meilės. Toks žmogus klaidingai nušviečia romią ir meilės kupiną Evangeliją, sužeidžia brangias sielas, už kurias mirė Kristus. Remiantis Išgelbėtojo pavartotu palyginimu, galima pasakyti, kad tas, kuris nuolaidžiauja savo priekabiai dvasiai, užsitraukia didesnę nei kaltinamojo žmogaus nuodėmę; kaltintojas ne tik daro tą pačią nuodėmę, bet apsunkina ją išdidumu ir priekabumu.

Vienintelis Kristus yra idealaus charakterio pavyzdys, todėl kiekvienas, iškeliantis save kaip pavyzdį kitiems, stoja į Kristaus vietą. Tėvas *visą teisimą pavedė Sūnui* (Jono 5, 22 K), todėl tas, kuris leidžia sau teisti kitus, atima iš Dievo Sūnaus šią išimtinę teisę. Toks teisėjas ir kritikas perkelia save į antikristo, prieštarautojo pusę, jis *sukyla prieš visą, kas Dieviška ir šventa*,

ir pats sėdasi Dievo šventovėje, dėdamasis Dievu (2 Tesalonikiečiams 2, 4 K).

Šalta, kritiška, neatiaidi dvasia, kuria pasižymėjo fariziejai, yra nuodėminga dvasia, jos vaisiai kartūs. Jei religiniame gyvenime nepasireiškia meilė, jame nėra Jėzaus, jo neapšviečia Jėzaus artumo šviesa. Meilės trūkumo negali užpildyti jokia aktyvi veikla ar nekrikščioniškas uolumas. Žmogus dažnai sugeba pastebėti kitų ydas, tačiau visiems, kurie taip elgiasi, Jėzus sako: "Veidmainy, pirmiau išritink rąstą iš savo akies, o pasakui pažiūrėti, kaip išimti krislelį iš brolio akies" (Mato 7, 5 K). Tas, kuris nusikalto pats, dažniausiai kaltina ir įtarinėja kitus. Smerkdami kitą, stengiamės nuslėpti ar pateisinti savo širdies blogį. Nusidėję pirmieji žmonės pažino blogį. Vos tik pirmoji pora nusikalto, pradėjo priekaištauti vienas kitam. Tai būdinga žmogiškajai prigimčiai, kuri nepasiduoda veikiamai Kristaus malonės.

Kai žmonės puoselėja šią kaltinimo dvasią, jie ne tik rodo savo brolių ydas. Jei nuosaikios priemonės neduoda laukiamų rezultatų, brolių kaltintojai griebiasi prievartos. Įvairiausiais būdais jie verčia žmones sutikti su jų brukamu požiūriu į tiesą. Taip elgėsi žydai Kristaus laikais, tą patį darė krikščioniška Bažnyčia, kai prarado Kristaus malonę. Pamačiusi, kad nebeturi meilės galios, ji pasitelkė į pagalbą stiprią valstybinę valdžią, stengdamasi primesti savo dogmas ir įgyvendinti savo nuostatas. Pradedant nuo Abelio iki mūsų laikų, ši dvasinė prievarta yra visų religinių įstatymų šaltinis, visų persekiojimų priežastis.

Kristus ne varu varo, o traukia žmones prie Savęs. Vienintelė jėga, kurią Jis naudoja, yra meilės galia. Kai Bažnyčia pradeda ieškoti pasaulietinės valdžios pa-

ramos, akivaizdu, kad ji prarado Kristaus galią — Dieviškosios meilės galią.

Sis blogis išsaknijęs Bažnyčios narių širdyse, todėl pirmiausia reikia pradėti gydyti juos. Jėzus liepia, kad kaltintojas prieš bandydamas taisyti kitus, pirmiausia išsiritintų rąstą iš savo akies, išsižadėtų savo priekabios dvasios, išpažintų ir atsisakytų savo nuodėmės. Juk *nėra gero medžio, kuris megztų blogus vaisius, nei vėl — netikuso, kuris megztų gerus vaisius* (Luko 6,43 K). Puoselėjama kaltinimo dvasia yra blogio vaisius, kuris rodo, kad medis yra blogas. Todėl neverta didžiutis savo teismu. Reikia pakeisti širdį, kad taisytume kitus. *Juk burna kalba tai, ko pertekusi širdis* (Mato 12, 34 K).

Kai sielą užklumpa gyvenimo krizė, o jūs stengiatės patarti ar perspėti, jūsų žodžiai darys gerą įtaką tik tuomet, kai jūsų gyvenimas atitinka žodžius. Kad darytumėte gera, turite būti geri. Negalėsite padaryti įtakos kitiems, kol jūsų širdis nebus romi, apvalyta ir paveikta Kristaus malonės. Kai ši permaina įvyks, jūsų gyvenimas taps palaima kitiems. Pasikeitimas bus jums toks pat natūralus, kaip kvapniais žiedais pražystantis rožės krūmas ar sirpstantis vynmedis.

Jeigu *jumyse bus Kristus — garbės viltis*, jūs neieškosite kitų žmonių klaidų. Užuot kaltinę ir smerkę, jūs norėsite padėti, laiminti ir gelbėti. Sutikę klystančius, atsiminsite šiuos žodžius: *Žiūrėk, kad ir pats nepultum į pagundą* (Galatams 6, 1 K). Jūs prisiminsite, kad patys buvote suklydę ir surasti teisingą kelią buvo sunku. Jūs nestumsite savo brolio į didesnę tamsą, jūsų gailestinga širdis įspės jį apie pavojų.

Tas, kuris dažnai žvelgia į Golgotos kryžių ir atsimena, kad Išgelbėtojas buvo nukryžiuotas dėl jo nuo-

dėmių, niekada nebandys lyginti savo ir kito žmogaus kaltės. Jis niekada nebus teisėju, kaltinančiu kitus. Tas, kuris vaikšto Golgotos kryžiaus šešėlyje, nesmerkia ir nesipuikuoja.

Kai pajusite, kad galite atsisakyti savęs ar net atiduoti gyvybę už klystantį brolių, tik tada jūs tikrai išsiritinote rąstą iš savo akies ir esate pasiruošę padėti, tik tada galite ateiti ir kreiptis į brolio širdį. Nė vienas suklydęs žmogus nebuvo nukreiptas į tiesos kelią pasmerkus ar išpeikus. Taip daugelis dar labiau atitolo nuo Kristaus ir užvėrė savo širdis įtikinėjimams. Sugrąžinti nusidėjėlių iš klystkelių ir ištaisyti daugybę nuodėmių gali tik romi dvasia, švelnus, malonus elgesys. Kristaus apraiška jūsų charakteryje darys teigiamą įtaką visiems, su kuriais jūs bendrausite. Kasdien rodykite savimi Kristų, tuomet Jis leis atskleisti kuriamąją Savo Žodžio galią — švelnią, įtikinančią, tačiau galingą įtaką, kuri atkuria sielose Viešpaties, mūsų Dievo, gerumą.

Neduokite šventenybių šunims (Mato 7, 6).

Čia Jėzus turi galvoje žmones, kurie nenori išsilaivinti iš nuodėmės vergijos. Nuolaidžiaudami įgeidžiams ir nuodėmėms, jie morališkai smuko, nenori nutraukti ryšių su blogiu ir atsiskirti nuo jo. Kristaus tarnai neturėtų leisti, kad Evangelija būtų išjuokiama, jie neturi ginčytis dėl jos tiesų.

Tačiau Išgelbėtojas niekada nepraeina pro nusiėdusią sielą, kuri nori pažinti brangiąsias Danguos tiesas. Muitininkams ir ištvirtėlėms Jo žodžiai buvo naujo gyvenimo pradžia. Marija Magdalietė, iš kurios Jis išva-

rė septynis demonus, paskutinioji paliko Išgelbėtojo kapą ir pirmoji pasveikino Jį prisikėlimo rytą. Saulius iš Taršo, vienas pikčiausių Evangelijos priešų, tapo pasišventusiu apaštalu Pauliumi. Siela gali būti pasinėrusi į nuodėmę ir nusikaltimus, kupina paniekos ir neapykantos, bet Kristaus išgelbėta ji spindės kaip brangakmenis Atpirkėjo karūnoje.

Prašykite, ir jums bus duota, ieškokite, ir rasite, belskite, ir jums bus atidaryta (Mato 7, 7).

Viešpats norėjo, kad neliktų dingsčių netikėti, Jis stengėsi, kad Jo žodžiai būtų teisingai suprasti ir išaiškinti, todėl davė trejopą pažadą. Jis nori, kad ieškantys Dievo tikėtų Tuo, Kuriam viskas galima. Todėl sako: "Kiekvienas, kas prašo, gauna, kas ieško, randa, ir beldžiančiam atidaroma" (Mato 7, 8 K).

Viešpats nekelia jokių sąlygų, išskyrus tai, kad būtina alkti Jo malonės, trokšti patarimo ir ilgtis Jo meilės.

Prašykite, jau pati sąvoka rodo, kad jūs suvokiate, ko jums reikia, jei prašysite tikėdami, jums bus duota. Viešpats žada ir Savo pažadą ištesės. Jei pas Viešpatį ateisite sužeista širdimi, nesibaiminkite, kad per daug įžūliai prašote to, ką Viešpats pažadėjo. Kai prašote palaiminimo, kad jūsų charakteris taptų krikščioniškas, tikėkite, kad pažadas bus įvykdytas, nes prašote remdamiesi Viešpaties žodžiu. Jei suvokiate ir žinote nusidėję, to pakanka, kad galėtumėte prašyti Jo malonės ir gailestingumo. Jei nori ateiti pas Dievą, nereikia būti šventu, užtenka tik trokšti, kad Jis apvalytų nuo visų

nuodėmių ir nedorybių. Mes galime prašyti vien todėl, kad mums labai reikia, kad esame beviltiškoje padėtyje, kad Viešpats ir Jo atpirkimo galia mums būtina.

Ieškokite — siekite ne tik Jo palaiminimo, bet Jo Paties. *Susitaisyk su Dievu ir būk ramus; šitaip sulauksi gera* (Jobo 22, 21 R). Ieškokite ir rasite. Dievas ieško jūsų, jei trokštate ateiti pas Jį, vadinasi, pasireiškia Jo Dvasios trauka. Pasiduokite tai traukai. Kristus užtaria gundomus, klystančius ir netikinčius. Jis nori pakylėti puolusius, kad jie pradėtų bendrauti su Juo. *Jeigu ieškosi Jo, Jis leis tau Save surasti* (1 Metraščių 28,9 R).

Belskite. Mes ateiname pas Dievą ypatingai pakviesti, Jis laukia mūsų, norėdamas pasveikinti Savo priimamajame. Pirmieji mokiniai, sekę Kristumi, nepasitenkino skubotu pokalbiu kelyje, todėl paklausė: "Rabi [tai reiškia: 'Mokytojau'], kur gyveni?" *Tada jiedu nuėjo, pamatė, kur Jis gyvena, ir tą dieną praleido pas Jį* (Jono 1, 38.39 K). Mes taip pat galime patekti pas Jį ir bendrauti su Juo. *Kas tik gyvena Aukščiausiojo pastogėje, pasilieka Visagalio pavėsy* (Psalmių 91, 1 R). Tie, kurie nori gauti Dievo palaiminimą, turi belsti į malonės duris. Jie turi tvirtai tikėdami tarti: "Tu, Viešpatie, žadėjai, kad kiekvienas, kas prašo, gauna, kas ieško, randa, ir beldžiančiam atidaroma".

Žiūrėdamas į susirinkusius pasiklausyti Jo žodžių, Jėzus nuoširdžiai troško, kad ši didžiulė minia įvertintų meilę pagrįstą Dievo gailestingumą ir gerumą. Norėdamas pavaizduoti žmonių poreikius ir Dievo pasiūlomą juos patenkinti, Kristus pateikia alkano vaiko, prašančio iš tėvo duonos, pavyzdį: "Argi atsiras iš jūsų žmogus, kuris savo vaikui, prašančiam duonos, duotų akmenį?!" (Mato 7, 9 K) Jis atkreipia dėmesį į švelnią

natūralią tėvo meilę sūnui ir sako: "Jei tad jūs, būdami nelabi, mokate savo vaikams duoti gerų daiktų, juo labiau jūsų Dangiškasis Tėvas duos gera tiems, kurie Jį prašo" (Mato 7,11 K). Nė vieno tėvo širdis nenusisuks nuo alkano ir prašančio duonos vaiko. Ar jis galėtų šaltakraujiškai žiūrėti į savo vaiko kančias, teikti jam viltį, kad vėliau nuviltų jį? Ar jis galėtų pažadėti sotų ir skanų maistą, o duotį jam akmenį? Ar mes neižeidžiame Dievo manydami, kad Jis neatsilieps į Savo vaikų prašymus?

Jei tad jūs, būdami nelabi, mokate savo vaikams duoti gerų daiktų, juo labiau jūsų Tėvas iš dangaus suteiks Šventąją Dvasią tiems, kurie Jį prašo (Luko 11, 13 K). Šventoji Dvasia, Kuri atstovauja Dievui, yra didžiausia dovana. Joje slypi visos geros dovanos. Kūrėjas negali duoti mums nieko didesnio, nieko geresnio nei Šventoji Dvasia. Kai mes prašome Viešpatį pasigailėti mūsų ir vadovauti mums per Šventąją Dvasią, Jis niekada nenusisuks nuo mūsų maldų. Net tėvai gali nusisukti nuo savo alkano vaiko, bet Dievas visada atsilieps į vargstančios ir trokštančios širdies šauksmą. Kaip nuostabiai Jėzus pavaizdavo švelnią Dievo meilę! Tiems, kurie tamsią dieną galvoja, kad Dievas nekreipia į juos dėmesio, iš Dangiškojo Tėvo širdies skamba žinia: "Bet Sionas sako: Apleido mane VIEŠPATS, užmiršo mane Dievas". Ar gali moteris užmiršti savo mažylį, būti be švelnumo savo iščių sūnui? Net jeigu ji ir užmirštų, Aš tavęs niekad neužmiršiu. Žiūrėk! Įrėčiau tavo vardą Savo rankos delne" (Izaijo 49, 14-16 R).

*Kas benutiktų, nemanyki niekad,
Kad Viešpats Dievas kietaširdis:
Kad pažadai Jo netesėti lieka,
Kad Jis tavų maldų negirdi.*

*Jei motina ir tėvas taip meilingai
Viskuo aprūpina vaikelį,
Nejaugi Tas, Kuris be galo gailestingas,
Tau kietą akmenį paduoti gali?!*

*Jei net ir motina užmirštų kūdikėlį,
Kuris jos kūno ir širdies dalelė —
Tu daug brangesnis Dangiškajam Tėvui,
Jis niekad tavęs užmiršt negali!*

Mes galime melsti kiekvieno pažado, kuris užrašytas Dievo Žodyje, nes Jehova užtikrina, kad jis bus ištesėtas. Turime ypatingą teisę prašyti Jėzaus vardu dvasinio palaiminimo, kurio mums trūksta. Paprastai lyg vaikai galime išsakyti Viešpačiui, ko mums reikia. Galime papasakoti Jam savo žemiškus reikalus — prašyti duonos ir rūbo, galime išsakyti dvasinius poreikius — gyvenimo duonos bei Kristaus teisumo rūbo reikmę. Mūsų Dangiškasis Tėvas žino, kad mums viso to reikia, todėl esame raginami prašyti. Visos malonės gaunamos Jėzaus vardu. Dievas gerbia šį vardą, todėl patenkins mūsų prašymus iš Savo dosnumo turtų.

Neužmirškite, kad, ateidami pas Dievą kaip tėvą, pripažįstate, jog esate Jo vaikai. Todėl jūs privalote pasitikėti Jo gerumu, žinodami, kad Jo meilė nekinta, taip pat būtina paklusti Jo valiai. Atsiduokite ir dirbkite Jo darbą. Liepęs pirmiausia ieškoti Dievo Karalystės ir Jo teisybės (teisumo), Jėzus pažadėjo: "Prašykite ir gausite" (Jono 16, 24 K).

Dievo vaikams saugomos visos dovanos To, Kuris turi visą valdžią danguje ir žemėje. Jos labai brangios, nes įgytos Atpirkėjo kraujo aukos dėka. Visi, kurie ateis pas Dievą kaip vaikai, gaus ir džiaugsis dovanomis,

kurios patenkins giliausius širdies troškimus; tokios dovanos išlieka amžinai. Priimkite Dievo pažadus kaip jums asmeniškai skirtus, priminkite Viešpačiui Jo žodžius, ir patirsite džiaugsmo pilnatvę.

Tad visa, ko norite, kad jums darytų žmonės, ir jūs patys jiems darykite (Mato 7, 12).

Užtikrindamas mums Dievo meilę, Jėzus liepia žmonėms mylėti vienas kitą. Jis paskelbia principą, kuriuo žmonės turėtų vadovautis bendraudami.

Žydai stengėsi gauti kuo daugiau; jie norėjo užsitikrinti valdžią, tarnybą ir prideramą pagarbą. Tačiau Kristus moko, kad reikėtų rūpintis ne tuo, ką gausime, o tuo, ką galime duoti. Mes turėtume rūpintis kitais tiek, kiek rūpesčio patys norime patirti.

Bendraudami su kitais pasistenkite suprasti jų padėtį. Pamėginkite pajusti, ką jie jaučia, pasistenkite suprasti jų sunkumus, nusivylimus, širdgėlą ir džiaugsmą. Pabandykite gyventi kito žmogaus interesais ir elkitės taip, lyg būtumėte atsidūrę jų vietoje ir norėtumėte, kad su jumis panašiai elgtųsi. Tai auksinė dorovės taisyklė, ji išreiškia įsakymą: "Mylėk savo artimą kaip save patį" (Mato 22,39 K). Toks yra pranašų mokymo pagrindas. Ši dangiškąjį principą skleis visi, kurie tinka šventai dangaus bendruomenei.

Si auksinė taisyklė yra tikro paslaugumo principas, kurį geriausiai atskleidžia Jėzaus gyvenimas ir charakteris. Kasdieninis mūsų Išgelbėtojo gyvenimas švytėjo grožiu ir švelnumu, kiekvienas Jo žingsnis skleidė gerumą. Tą pačią dvasią skleis ir Jo vaikai. Tie, kurių

širdyse gyvena Kristus, bus apsupti Dieviškosios aplinkos. Balti tyrumo rūbai kvepės Viešpaties sodo aromatu, veidai atspindės Jėzaus šviesą, jie nušvies kelių pavargusioms ir klumpančioms kojoms.

Kiekvienas, kuris suvokia tobulo charakterio esmę, visada rodo Kristaus jautrumą ir gailestingumą. Malonė suminkština širdį, taurina ir tobulina jausmus, suteikia Dieviškojo jautrumo ir dorybės pojūtį.

Yra dar vienas svarbus dalykas, susijęs su auksine taisykle. Tie, kurie tapo visokeriopos Dievo malonės dalininkais, yra pašaukti perduoti ją tamsoje ir nežinioje paskendusiosioms sieloms taip, tarsi būtų jų vietoje ir norėtų ją gauti. Apaštalas Paulius sakė: "Juk aš skolingas graikams ir barbarams, mokytiems ir nemokytiems" (Romiečiams 1, 14 K). Mes esame skolingi tamsioms ir morališkai smukusioms sieloms, nes žinome apie Dievo meilę, esame ją pažinę, todėl privalome perduoti Dieviškosios malonės lobį šioms vargstančioms sieloms.

Šio pasaulio gėrybėmis ir palaimomis taip pat reikia dalintis: jei tu turi daugiau nei tavo broliai, pasidaryk skolingas jiems tiek, kiek jie yra mažiau už tave apdovanoti. Jei esi turtingas ir gyveni ištaigingai, privalai rūpintis kenčiančiais, ligoniais, našlėmis ir našlaičiais taip lyg pats būtum jų vietoje ir norėtum, kad tavimi rūpintųsi.

Auksinė taisyklė iš esmės moko tos pačios tiesos, kuri jau skambėjo Kalno pamoksle: "Kokiu saiku seikite, tokiu ir jums bus atseikėta". Tai, kaip mes elgiamės su kitais — gerai ar blogai — atsilies mums palaima arba prakeiksmu. Ką duodame, tą ir gausime. Už žemiškus palaiminimus, kuriuos suteikiame kitiems, gali

būti, o dažnai ir būna, atlyginama tuo pačiu. Kai stokojame, visa, ką duodame, dažnai grįžta mums keturgubai. Be to, už visas dovanas Viešpats atmoka net šiame gyvenime gausiau *išliedamas mums Savo meilę*, kuri yra svarbiausias dangiškosios šlovės ir turtų dalykas. Padarytas blogis taip pat sugrįžta. Kiekvienas, pasmerkęs ar nuliūdinęs kitą, pats patirs ir pajaus tai, ką išgyveno kitas, netekęs meilės ir užuojautos.

Dievas mums parodė Savo meilę, kad mylėtume vieni kitus. Jis nori, kad mes neapkęstume savo kietaširdiškumo ir atvertume širdis Jėzui. Taip blogis virs gėriu, o prakeikimas — palaima.

Aukstinė taisyklė yra krikščioniškumo matas. Jei nepaisoma šios taisyklės, sieloje užgimsta melas. Religija, kuri neskatina vertinti kitų, nors pats Kristus juos vertina, nes atidavė Save už juos; religija, kuri neskatina kreipti dėmesį į žmonių reikmes, kančias ar teises, yra netikra religija. Jei nekreipiame dėmesio į varguolių bėdas, kenčiančius ir nusidėjėlius, tai išduodame Kristų. Krikščionybė neturi daug galios pasaulyje, nes žmonės tik prisiima Kristaus vardą, o jų gyvenimas neigia Jo charakterį. Dėl to piktžodžiuojama Viešpaties vardui.

Tomis šviesiomis dienomis, kai prisikėlusiojo Kristaus šlovė užtekėjo apaštališkajai Bažnyčiai, apie tikinčiuosius buvo rašoma, kad to, ką jie *turėjo, nė vienas nevadino savo nuosavybe. Tarp jų nebuvo vargšų. Apaštalai su didžia galybe liudijo apie Viešpaties Jėzaus prisikėlimą, ir juos lydėjo malonės gausa. Jie kasdien sutartinai rinkdavosi šventykloje, o savo namuose tai vienur, tai kitur laužydavo duoną, su džiugia ir tauria širdimi drauge vaišindavosi, garbindami Dievą, ir buvo visos liaudies mylimi. O Viešpats kasdien didino jų bū-*

rį į tais, kurie ėjo į išganymą (žr. Apaštalo darbu 4, 32. 34.33; 2, 46.47 K).

Nei danguje, nei žemėje nerasime įtikinamesnės tiesos nei ta, kurią patvirtina gailestingumo darbai tiems, kuriems reikia mūsų užuojautos ir pagalbos. Šią tiesą įkūnijo Jėzus. Kai išpažįstantieji Kristaus vardą įgyvendins aukstinę taisyklę, Evangeliją lydės ta pati galia, kokia lydėjo apaštalo laikais.

Kokie ankšti vartai ir koks siauras kelias į gyvenimą! (Mato 7, 14)

Kristaus laikais Palestinos gyventojai gyveno sienomis užtvirtuose miestuose, kurie dažniausiai buvo įsikūrę ant kalvų ar kalnų. Vartai būdavo uždaromi saulei nusileidus; į miestą būdavo galima patekti tik stačiais, uolėtai s keliais, todėl grįžtantis namo keliautojas dienos pabaigoje turėdavo paskubėti, kad galėtų praeiti pro vartus dar nesutemus. Užgaišusieji nebūdavo įleidžiami.

Siaurą, kylantį į kalną ir vedantį namo kelią Jėzus panaudojo kaip vaizdingą krikščioniško kelio iliustraciją. Kelias, kurį Jis nurodė, yra siauras, o įeiti pro vartus sunku, nes aukstinė taisyklė užtveria kelią išdidumui ir savanaudiškumui. Žinoma, yra ir platus kelias, tačiau jo galas — pražūtis. Jei eisite dvasinio gyvenimo keliu, eisite aukštyn, jums teks nuolat kopti į kalną. Tačiau jums teks eiti su nedaugeliu, nes dauguma pasirenka kelią, vedantį į pakalnę.

Keliu, vedančiu į mirtį, eina visi atsidavę žemiškiems dalykams,— savanaudžiai, išdidūs, nesąžiningi

ir morališkai smukę žmonės. Ten gali reikštis žmonių nuomonės ir idėjos, ten galima atsiduoti savo polinkiams, daryti viską, ką diktuoja savimeilė. Nereikia ieškoti kelio, kuris veda į pražūtį, nes vartai platus, kelias erdvus, o koja pati žengia keliu, vedančiu į mirtį.

Kelias į gyvenimą yra siauras, o įėjimas ankštas. Jei nenusimesite apraizgančių nuodėmių, šis kelias jums atrodys per siauras. Jei norite žengti Viešpaties keliu, teks atsisakyti savo kelių, savo norų, savo žalingų įpročių ir ydų. Tie, kurie nori tarnauti Kristui, negali sekti pasaulio nuomone ar laikytis pasaulio normų. Dangaus kelias per siauras, kad galėtume kovoti dėl padėties ir turto, jis per siauras egoistiškoms ambicijoms, per status ir sunkus patogumų mėgėjams. Sunkus darbas, kantrybė, pasiaukojimas, neturtas, nusidėjėlių priekaištai ir pasmerkimas — tokia buvo Kristaus dalia. Tokia bus ir mūsų dalia, jei norime patekti į Dievo Rojų.

Bet tai nereiškia, kad išsigelbėjimo kelias yra sunkus, o kelias į pražūtį — lengvas. Kelyje, vedančiame į mirtį, pasitaiko skausmo, kančių, liūdesio ir nusivylimų, kurie perspėja, kad tuo keliu neverta eiti. Dievo meilė kelią į pražūtį neatsargiems ir savavaliams padarė sunkesnį. Žinoma, šėtonas jį stengiasi parodyti kuo patraukliau, tačiau tai apgaulė. Blogio kelyje patirsite kankinančią sąžinės graužatį ir slegiančius rūpesčius. Galime manyti, kad malonu būti išdidžiam ir paklusti žemiškoms ambicijoms, tačiau vėliau mūsų laukia skausmas ir nusivylimas. Savanaudiški planai gali žadėti daug džiugesio ir teikti malonią viltį, bet galų gale pamatysime, kad laimė užnuodyta, o gyvenimą apkartina viltys, paremtos savuoju "aš". Kelio į pražūtį vartus gali puošti gėlės, bet eidami šiuo keliu pajusime

jų dyglių "skonį". Apgaulinga vilties šviesa, šviečianti prie įėjimo, virs nusivylimo tamsa, o siela, einanti šiuo keliu, pateks į nesibaigiančios nakties tamsą.

Sukčių kelias veda į pražūtį, bet išminties keliai yra malonūs, o visijos takai — ramūs (Patarlių 13, 15; 3, 17 R). Kaskart paklusę Kristui, pasiaukoję Jo vardan, įveikę išmėginimus, nugalėję pagundą žengiate žingsnį galutinės šlovingos pergalės keliu. Jei leisime vadovauti Kristui, Jis ves mus saugiu keliu. Net didžiausias nusidėjėlis gali rasti tą kelią. Nerimastingas ieškotojas visada ras kelią į tyrą ir šventą šviesą. Šis kelias yra siauras ir šventas, einant juo netoleruojama nuodėmė, tačiau žengti šiuo keliu gali kiekvienas. Todėl nė viena abejojanti, drebanti siela neturi sakyti: "Dievas užmiršo mane".

Mūsų kelias gali būti nelygus ir status, dešinėje ir kairėje gali būti spąstų, pasitaikys sunkumų. Mums teks atkakliai dirbti: nors ir būsime pavargę ir norėsime pailsėti, teks kovoti, nors būsime nusilpę ir prislėgti, teks pasikliauti tikėjimu. Su Kristumi, savo Vadu, pagaliau pasieksime trokštamą dangų. Pats Kristus praėjo šiuo nelygiu keliu ir išlygino taką mūsų kojoms.

Eidami stačiu keliu, vedančiu į amžinąjį gyvenimą, rasime džiaugsmo šaltinius, kurie atgaivina pavargusius. Einantieji išminties keliais džiaugsis net ir sunkiai išmėginami, nes Tas, Kurį mylių sielos, nematomas eina šalia jų. Su kiekvienu žingsniu jie vis labiau jus Jo rankos prisilietimą, su kiekvienu žingsniu Nematomojo šlovė ryškiau apšvies jų kelią, o jų gyriaus giesmės skambės vis garsiau ir susilies su angelų choru, kuris gieda prie Dievo sosto. *Bet teisiųjų takas yra tarsi aušros šviesa, vis labiau švintanti iki skaisčios dienos* (Patarlių 4, 18 R).

Pasistenkite įeiti pro ankštus vartus!
(Luko 13, 24)

Vėlyvas keliautojas, skubantis pasiekti miestą prieš nusileidžiant saulei, negalėjo niekur sustoti, kad ir kas žavėtų netoliese. Visas jo dėmesys turėjo būti sutelktas į pagrindinį tikslą — pasiekti miesto vartus. Taip atkakliai siekti gyvenimo tikslo, pasak Jėzaus, turi ir krikščionis. Jis mokė: "Aš atskleidžiau jums charakterio šlovę, tikrąją Savo Karalystės šlovę. Nors Karalystė nežada žemiškos valdžios, bet ji verta jūsų kilnių troškimų ir pastangų. Aš nekviečiu jūsų kovoti už didžiosios pasaulio imperijos aukščiausiąją valdžią, tačiau nesaikau, kad išvis nereikia kovoti ir laimėti pergalių. Aš kviečiu jus stengtis, atkakliai siekti, kad patektumėte į dvasinę Mano Karalystę".

Krikščionio gyvenimas yra kova ir žengimas pirmyn. Tačiau vienas žmogus negali nugalėti, nes kovos laukas yra širdis. Kova, kurią mes turime laimėti, yra sunkiausia žmogaus kova — mes nuslopiname savąjį "aš", paklūstame Dievo valiai ir atiduodame širdį Jo meilės poveikiui. Mūsų senoji prigimtis, gimusi iš kūno ir kraujo troškimų, negali paveldėti Dievo Karalystės. Reikia atsisakyti paveldėtų polinkių ir žalingų įpročių.

Nusprendęs įeiti į dvasinę karalystę, žmogus pajus, kad jį žlugdo visos dvasiškai neatnaujintos prigimtios ir aistrų jėgos, kurias palaiko tamsos karalystės jėgos. Savanaudiškumas ir išdidumas priešinsis viskam, kas atskleidžia jų nuodėmingumą. Mes negalime apvaldyti blogio troškimų ir įpročių, kurie nori mums vadovauti. Mes negalime nugalėti galingo priešo, kuris laiko mus

savo vergijoje. Tik Dievas gali padėti pasiekti pergalę. Jis nori, kad mes sutramdytume save, savo norus ir įpročius. Tačiau Jis negali padėti mums, jei mes nesutinkame ir nebendradarbiaujame. Dievo Dvasia veikia žmogaus dvasinius ir fizinius sugebėjimus. Mūsų pastangos turi susivienyti su Dievo galia.

Karštai nesimelsdami, nenusižeminę negalime tikėtis pergalės. Prievarta bendradarbiauti su Dieviškąja galia neįmanoma, reikia atsiduoti savanoriškai. Jei Dievo Dvasia veikta net šimtakart galingiau, jūs vis vien netaptumėte tikrais krikščionimis, tikrais dangaus tarnais. Šėtono tvirtovė nebūtų nugalėta. Mūsų valia turi veikti kartu su Dievo. Mes patys negalime savo ketinimų, troškimų ir polinkių palenkti Dievo valiai, jei norime, kad taip būtų, Dievas padarys tai už mus. Jis *nugalės gudravimus ir bet kokią puikybę, kuri sukyla prieš Dievo pažinimą, f...J bus paimta nelaisvėn kiekviena mintis, kad paklustų Kristui* (2 Korintiečiams 10, 5 K). Tada jūs *darbuositės savo išganymui su baime ir drebėdami, nes Dievas iš Savo palankumo skatina jus ir trokšti, ir veikti!* (Filipiečiams 2, 12.13 K)

Tačiau daugelis, kuriuos traukia Kristaus grožis ir dangaus šlovė, pasitraukia, kai supranta sąlygas. Einantieji plačiuoju keliu nėra patenkinti. Jie norėtų išsilaivinti iš nuodėmės vergijos, todėl visomis išgalėmis kovoja su nuodėmingais įpročiais. Jie norėtų eiti siauruoju keliu pro ankštus vartus, tačiau savanaudiškai malonumai, meilė pasauliui, išdidumas ir ambicijos pastato tarp jų ir Išgelbėtojo sieną. Norint išsižadėti savęs, savo meilės objektų ir tikslų, reikia aukotis, tuomet daugelis pradeda svyruoti, tampa neryžtingi ir pasisuka atgal. Tokie *bandys įeiti, bet neįstengs* (Luko 13, 24 K). Jie

nori gero, stengiasi, bet neapsisprendžia iki galo. Jie neturi aiškaus tikslo, kurio siektų bet kokia kaina.

Vienintelė viltis pasiekti pergalę — sujungti savo ir Dievo valią, kiekvieną minutę, kiekvieną dieną bendradarbiauti su Juo. Negalima įeiti į Dievo Karalystę, saugojant savąjį "aš". Šventumą pasieksime tik išsižadėję savęs ir turėdami Dievo išmonę. Išdidumą ir pernelyg didelį pasitikėjimą savimi reikia nukryžiuoti. Ar mes pasiruošę užmokėti reikalaujamą kainą? Ar norime, kad mūsų valia visiškai atitiktų Dievo valią? Kol to nenorėsime, keičianti Dievo malonė nepasireišk mummyse.

Kova, į kurią stojame, yra *gera tikėjimo kova*. "To dėlei ir vargstu,— sakė apaštalas Paulius,— grumdamasis Jo suteikta jėga, galingai veikiančia manyje" (Kolosiečiams 1, 29 K).

Kritišku momentu patriarchas Jokūbas nuėjo į nušalia vietą pasimelsti. Jis nepaprastai troško pakeisti savo charakterį. Kol prašė Dievą pagalbos, jam pasirodė, kad priešas uždėjo ranką ant peties, todėl visą naktį patriarchas kovojo dėl gyvybės. Bet Jokūbo sielos troškimas nepakito, nors gyvybei grėsė pavojus. Kai jo jėgos beveik išseko, Angelas prisilietė prie jo ir parodė Dieviškąją galią, tada Jokūbas suprato, su kuo kovojo. Sužeistas ir bejėgis, jis puolė ant Išgelbėtojo krūtinės, prašydamas palaiminimo. Jis nenorėjo nei atsitraukti, nei atsisakyti savo prašymo. Kristus išgirdo šios bejėgės, atgailaujančios sielos šauksmą, nes taip skamba Jo pažadas: *O jei užuovėjos jis pas Mane ieškos? Tedaro taiką su Manimi! Taip! Taiką tedaro su Manimi!* (Izaijo 27, 5 R) Jokūbas prašė ryžtingai: "Paleisiu Tave tik kai mane palaiminsi" (Pradžios 32, 27 R). Šį atkaklu-

mą įkvėpė besigrumiantis su juo Dievas. Jis leido jam laimėti, pakeitė Jokūbo vardą Izraelio vardu ir pasakė: "Nes ėmeisi su Dievu bei žmonėmis ir nugalėjai" (Pradžios 32, 29 R). Tai, ką Jokūbas bergždžiai stengėsi įgyti pats, buvo laimėta išsižadėjus savęs ir tvirtai pasitikint Dievu. *Štai pergalė, nugalinti pasaulį: mūsų tikėjimas!* (1 Jono 5, 4 K)

Sergėkitės netikrų pranašų (Mato 7, 15).

Atsiras netikri mokytojai, kurie norės atitraukti jus nuo siaurojo kelio ir ankštųjų vartų. Sergėkitės jų! Nors jie ateina pas jus avių kailyje, bet viduje slepiasi plėšrūs vilkai. Jėzus nurodo, kaip galima atskirti netikrus mokytojus nuo tikrųjų: "Jūs pažinsite juos iš vaisių. Argi kas gali pasiskinti vynuogių nuo erškėčių ar figų nuo usnių?!" (Mato 7, 16 K)

Mes negalime atpažinti jų iš gražių kalbų ar daug žadančių patikinimų. Apie juos galima spręsti remiantis Dievo Žodžiu: *Jeigu jie kalba ne pagal mokymą ir liudijimą, tai be abejo neregės aušros. Mano vaike, jeigu nebeklausysi pamokymo, greitai nuklysi ir nuo to, ką jau esi išmokęs* (Izaijo 8, 20; Patarlių 19, 27 R). Kokią žinią skelbia šie mokytojai? Ar jie moko bijoti Dievo ir šventai Jį gerbti? Ar jie moko mylėti Dievą, ištikimai laikytis Jo įsakymų? Jei žmonės nejaučia Moralinio Įstatymo svarbos, jei pro pirštus žiūri į Dievo įsakymus, jei pažeidžia bent menkiausią Jo paliepimą ir taip elgtis moko kitus, Dangui jie nieko neverti. Jų tvirtinimai neturi jokio pagrindo. Jie dirba darbą, kurį pradėjo tamos kunigaikštis, Dievo priešas.

Ne visi, kurie išpažįsta Jo vardą ir vadinasi krikščionimis, yra Kristaus. Pasak Jėzaus, daugelis tų, kurie mokė Jo vardu, galų gale pasirodys *per lengvi*. *Daugelis Man sakys, anai dienai atėjus: 'Viešpatie, Viešpatie, argi mes nepranašavome Tavo vardu, argi neišvarinėjome demonų Tavo vardu, argi nedarėme daugybės stebuklų Tavo vardu?' Tuomet jiems pareikštu: 'Aš niekuomet jūsų nepažinojau. Salin nuo Manęs, jūs nedorėliai!'* (Mato 7, 22.23 K)

Kai kurie nedori žmonės mano esą teisūs. Nors jie vadina Kristų savo Viešpačiu ir yra įsitikinę, kad daro didelius darbus Jo vardu, iš tikrųjų elgiasi nedorai. Jie klausosi tavo žodžių, bet jų nevykdo, nes melas yra jų lūpose, ir jų širdys nori tik naudos. Skelbiantysis Dievo Žodį bus jiems lyg meilės dainų dainius, turintis gražų balsą ir igudęs groti,— jie girdi tavo žodžius, bet jų nevykdo (Ezechielio 33, 31.32 R).

Vadintis mokiniu neturi jokios vertės. Tikėjimą, galintį išgelbėti sielą, daugelis priima klaidingai. "Tikėk,— sako jie,— ir tau nereikės laikytis Įstatymo". Tačiau tikėjimas, kuris neugdo paklusnumo, skatina pernelyg didelį pasitikėjimą savimi. Apaštalas Jonas sako: "Kas sakosi Jį pažinęs, bet Jo įsakymų nesilaiko, tas melagis, ir nėra jame tiesos" (1 Jono 2, 4 K). Tegul niekas nepuoselėja minties, kad jo veiksmų ir nuomonės nuoširdumą gali patvirtinti ypatingi reiškiniai ar stebuklingi apreiškimai. Kai žmogus nerimtai žiūri į Dievo Žodį ir asmenišką nuomonę, jausmus ir išgyvenimus iškelia virš Dieviškojo mato, jame nėra šviesos.

Paklusnumas išbando, koks tu esi mokinys. Tik laikydamiesi įsakymų įrodysite savo meilės nuoširdumą. Jei mokslas, priimtas į širdį, pašalina išjos nuo-

dėmę, išvalo sielą nuo užterštumo, duoda šventumo vaisius, galime būti tikri, kad tas mokslas yra Dievo tiesa. Kai savo gyvenimu rodome gerumą, švelnumą, užuojautą, geranoriškumą, kai širdys džiaugiasi darydamos tai, kas teisinga, kai išaukštiname Kristų, o ne save, galime būti tikri, kad mūsų tikėjimas yra teisingas. Iš to patiriame, jog esame Jį pažinę, kad laikomės Jo įsakymų (1 Jono 2, 3 K).

Tačiau namas nesugriuvo, nes buvo pastatytas ant uolos (Mato 7, 25).

Žmones labai paveikė Kristaus žodžiai. Juos patraukė Dieviškosios tiesos principų grožis, o iškilmingi Kristaus įspėjimai kaip Dievo balsas palietė širdžių gelmes. Išgirstos tiesos griovė ankstesnių minčių ir nuomonių pagrindą. Norint paklusti Jo mokslui, reikės pakeisti viską, ką jie buvo įpratę galvoti ir daryti. Jiems tektų susidurti su jų religiniais mokytojais, nes reikės griauti visą struktūrą, kurią per daugelį kartų sukūrė rabinai. Todėl, nors žmonių širdys atsiliepė į Jo žodžius, tik nedaugelis buvo pasiruošę priimti juos gyvenimo principu.

Jėzus baigė Kalno pamokslą vaizdinga iliustracija, kuri įstabiai ir aiškiai parodė, kaip svarbu įgyvendinti Jo žodžius. Aplink Išgelbėtoją susirinkusioje minioje buvo daug žmonių, kurie visą gyvenimą gyveno ant Galilėjos ežero krantų. Sėdėdami ant atšlaitės ir klausydamiesi Kristaus žodžių, jie galėjo matyti slėnius ir siaurus tarpeklius, per kuriuos kalnų upeliai tekėjo į ežerą. Vasarą šie upeliai dažnai visiškai išdžiūdavo,

palikdami tik sausą ir dulkėtą vagą. Tačiau atėjus žiemos darganai, kalnų upeliai virsdavo srauniomis upėmis, kurios kartais užliedavo slėnius, nunešdamos su savimi viską. Tada dažnai žalioje lygumoje, visai nepavojingoje vietoje pastatytos valstiečių lūšnos būdavo nušluojamos nuo žemės paviršiaus. Tačiau buvo namų, pastatytų aukštose kalnų uolose. Kai kurie gyvenamieji būstai buvo statomi iš akmenų, jie atlaikė tūkstantmečių audras. Pastatyti tokius namus buvo labai sunku, reikėjo labai sunkiai dirbti. Juos buvo nelengva pasiekti, jie buvo mažiau patrauklūs nei lygumos namai. Bet jie buvo statomi ant uolos, todėl vėjas, vanduo ir audra nebuvo jiems pavojingi.

Tie, kurie, pasak Jėzaus, priims Jo žodžius ir padarys juos savo charakterio ir gyvenimo pagrindu, panašūs į išmintingą žmogų, pasistačiusį namą ant uolos. Prieš amžius pranašas Izaijas sakė: "[...] Dievo Žodis tveria amžiais" (Izaijo 40, 8 R). Apaštalas Petras, gerokai vėliau nei buvo pasakytas Kalno pamokslo, cituodamas pranašo žodžius, pridūrė: "Toks yra Žodis, paskelbtas jums kaip Geroji naujiena" (1 Petro 1, 25 K). Dievo Žodis yra vienintelis nekintantis dalykas mūsų pasaulyje. Jis yra tikrasis pagrindas. "Dangus ir žemė praeis,— sakė Jėzus,— o Mano žodžiai nepraeis" (Mato 24, 35 K).

Kristaus Kalno pamokslo žodžiai įkūnija didžiulius Įstatymo principus. Kas remsis jais, remsis Kristumi, Amžinąja Uola. Priimdami Žodį, mes priimame Kristų. Tik tie, kurie priima Jo žodžius, stato ant Jo. *Juk niekas negali dėti kito pamato, kaip tik tą, kuris jau padėtas, kuris yra Jėzus Kristus. Ir nėra niekame kitame išgelbėjimo, nes neduota žmonėms po dangumi*

kito vardo, kuriuo galėtume būti išgelbėti (1 Korintiečiams 3, 11; Apaštalų darbų 4, 12 K). Kristus yra Žodis, Dievo apreiškimas — Jo charakterio, Įstatymo, meilės ir gyvenimo apreiškimas, Jis yra vienintelis pagrindas, kuriuo remdamiesi galime suformuoti tvirtą charakterį.

Mes statome ant Kristaus, kai paklūstame Jo Žodžiui. Teisus yra ne tas, kuriam patinka teisumas, bet tas, kuris rodo teisumą. Šventumas nėra susižavėjimas, jis — atsidavimo Dievui vaisius, mūsų Dangiškojo Tėvo valios vykdymas. Kai Izraelio vaikai įruošė stovyklą prie Pažadėtosios žemės ribų, jiems nepakako žinoti apie Kanaaną ar giedoti apie jį giesmes, kad galėtų naudotis puikiosios žemės vynuogynais ir alyvų giraitėmis. Jie galėjo padaryti juos savo nuosavybe tik užkariavę tą žemę, laikydamiesi Dievo sąlygų, tvirtai tikėdami Juo, remdamiesi Jo pažadais ir paklūsdami Jo nurodymams.

Tikroji religija — tai Kristaus žodžių vykdymas. Juos vykdome ne todėl, kad norime užsitarnauti Dievo malonę, bet todėl, kad būdami neverti gavome Jo meilės dovaną. Žmogaus išgelbėjimas priklauso ne nuo mokslo pripažinimo, bet nuo tikėjimo, kuris pasireiškia teisumo darbais,— tokia Kristaus valia. Iš Kristaus sekėjų tikimasi ne žodžių, o darbų, kurie formuoja charakterį. *Visi, vedami Dievo Dvasios, yra Dievo vaikai* (Romiečiams 8, 14 K). Ne tie, kurių širdis paliečia Dvasia, ne tie, kurie retkarčiais pasiduoda Jos įtakai, bet tie, kuriuos veda Dvasia, yra tikrieji Dievo vaikai.

Nori tapti Kristaus sekėju, bet nežinai, nuo ko pradėti? Ar esi tamsoje ir tau sunku rasti šviesą? Sek ta šviesa, kurią turi. Liepk savo širdžiai paklusti tam, ką

žinai iš Dievo Žodžio. Dievo galia ir gyvenimas slypi Jo Žodyje. Kai priimsi jį tikėjimu, jis suteiks tau jėgos paklusti. Kai "sugersi" turimą šviesą, gausi ryškesnę. Statydamas ant Dievo Žodžio, formuosi charakterį pagal Jo charakterį.

Kristus yra tikrasis Pagrindas, gyvasis Akmuo. Jo gyvenimas suteikiamas visiems, kurie stato ant šio Akmens. *Irjūs patys, kaip gyvieji akmenys, statydinkitės į dvasinius namus. Ir taip darniai augs visas pastatas, tampantis šventove Viešpatyje* (1 Petro 2,5; Efeziečiams 2, 21 K). Mes — gyvieji akmenys — tampame viena su pagrindu ir gyvename bendrą gyvenimą. Tokio pastato nenuvers jokios audros, nes

*Kas gyvenime pasitiki Dievu,
Su Juo išliks kartu.*

Sugrius bet koks statinys, kurio pagrinde nebus Dievo Žodžio. Tas, kuris, kaip Kristaus laikų žydai, stato ant žmoniškų idėjų ir nuomonių, išgalvotų ceremonijų ir apeigų arba ant darbų, kurie daromi nepriklausomai nuo Kristaus malonės, stato savo charakterio namą ant biraus smėlio. Stiprių pagundų audros nušluos smėlio pamatus ir namas sugrius.

Dėl to Viešpats DIEVAS šitaip sako: '[...] Teisingumas — Mano svambalas, teisumas — Man gulsčiukas. Nušluos ledų kruša melo prieglaudą, išplaus vandenys slėptuvę' (Izaijo 28, 16.17 R).

Tačiau šiandien gailestingas Dievas kviečia nusi-dėjėlių. *Kaip Aš gyvas,— tai Viešpaties DIEVO Žodis,— nenoriu, kad nedorėlis mirtu, bet noriu, kad nedorėlis sugrįžtu iš savo kelio ir gyventų. Sugrįžkite, sugrįžkite iš savo nedorų kelių, kad nemirtumėte, Izraelio namai!*

(Ezechielio 33, 11 R) Balsas, kuris šiandien kreipiasi į surambėjusius nusidėjėlius, tai balsas To, Kuris, žiūrėdamas į Savo mylimą miestą sielvartingai sušuko: "Jeruzale, Jeruzale! Tu žudai pranašus ir užmuši akmenimis tuos, kurie pas tave siųsti. Kiek kartų norėjau surinkti tavo vaikus tarsi višta savo viščiukus po sparnais, o tu nenorėjai! Štai paliekami jums jūsų namai" (Luko 13, 34.35 K). Jėzui Jeruzalė buvo atmetusio ir paniekinusio Jo malonę pasaulio simbolis. Jis verkė dėl jos gyventojų užkietėjusių širdžių. Kai Jėzus liejo ašaras ant kalno, Jeruzalė dar galėjo atgailauti ir išvengti pražūties, nes Dangus laukė, kad Jo Dovana bus priimta.

O širdie, Kristus vis dar meiliai kreipiasi į tave: "Štai Aš stoviu prie durų ir beldžiu: jei kas išgirs Mano balsą ir atvers duris, Aš pas jį užeisiu ir vakarieniausiu su juo, o jis su Manimi. Štai dabar palankus metas, štai dabar išganymo diena!" (Apreiškimo 3, 20; 2 Korintiečiams 6, 2 K)

Jei pasitikite vien savimi, tai statote namą ant smėlio. Tačiau dar nevėlu išvengti gresiančios žūties. Todėl dar prieš audrą bėkite prie tvirtos Uolos. Viešpats Dievas sako: "Štai ant Siono dedu Aš akmenį, išmėgintą akmenį, brangų kartinį akmenį, kaip tvirtą pamatą: kas pasitiki Juo, nedreba iš baimės. Gręžkitės Manin ir būsite išgelbėti, visi žemės pakraščiai, nes Dievas Aš,— kito nėra! Nebijok, nes Aš su tavimi esu, nebūgštau, nes Aš esu tavo Dievas! Tave stiprinsiu,— padėsiu tau, remsiu tave Savo teisumo dešine. Gėda ir nemalonė niekad nekris ant jūsų per amžių amžius" (Izaijo 28, 16; 45, 22; 41, 10; 45, 17 R).

BIBLIJOS TEKSTŲ RODYKLĖ

Pradžios knyga	29, 12-16.....26	11, 25.....26
2, 24.....61	38, 7.....48	13, 15.....127
12, 2.....43		18, 10.....109
15, 1.....36	Psalmių knyga	19, 27.....131
32, 27.....130	19, 8.....73	20, 22.....66-67
32, 29.....131	29, 9.....44	22, 11.....29
32, 31.....60	34, 6.....79	23, 7.....58
	36, 7.....49	24, 29.17 66-67
Išėjimo knyga	37, 3.25.....102	25, 21.....67
22, 31.....46	37, 11.....21	
34, 6.....25	37, 19.....102	Giesmių giesmė
34, 6.7. 46, 98	40, 9.....101	2, 16.....61
34, 7.....25	41, 2-4. 26-27	4, 7.....61
	45, 2.....49	4, 15.....24
Kunigų knyga	49 (50), 21.....28	5, 10.....61
19, 17.18.....54	51, 12.....105	5, 10.16. ... 43, 49
24, 20.....66	56, 3.....97	
	62, 6.....23	Izaijo
Pakartoto	69, 10.....33	pranašystė
Išstatymo knyga	72, 6.....11	1, 18.....13
11, 26-28.....7	89 (90), 17.....58	6, 8.....100
15, 7.8.....68	91, 1.....119	8, 20.....131
33, 2-4. 45-46	103, 12.....105	9, 5.....30
33, 25.....32	103, 13.....69	27, 5.....130
	111, 7.8.....50	28, 16.....137
2-oji Samuelio	111, 9.....97	28, 16.17.....136
knyga	115, 3.....97	30, 21.....108
15, 30.....15	119, 89.....50	33, 23.....60, 102
	119, 152.....50	40, 8.....134
1-oji Metraščių	119, 172.....22	41, 10.....137
(Kronikų) knyga	145, 5.6.....44	41, 17.18.....25
28, 9.....119	149, 4.....21	42, 21.....48
29, 11.12.....111		45, 5.....111
	Patarlių knyga	45, 8.....24-25
Jobo knyga	3, 17.....127	45, 17.....137
5, 17-19.....16	4, 18.....127	45, 22.....137
22, 21.....119	4, 23.....58	45, 24.25.....14

49, 10.....21	Michėjo	5 40.41.....67
49, 14-16.....120	pranašystė	5 42.....68
50, 6.....67	5, 6.....31	5 43-45.....69
53, 2.....28	6, 6-8.....52-53	5 44.....69
53, 7.....67	7, 18.....106	5 45.....70
54, 4.5.....61		5 48.....71
54, 17.....22, 36	Zacharijo knyga	6 1.....74
55, 1.....22	3, 1-4.....107	6 5.....77
55, 8.9.....105	9, 16.....83	6 6.....78, 79
58, 7-11.....76	12, 8.....60	6 7.....80
60, 1.....43	14, 9.....99-100	6 9.....94, 95, 97
63, 9.....17		6 10.....99, 100
64, 5.....53	Evangelija pagal	6 11.....101, 102
	Matą	6 13.....107, 110
Jeremijo	3, 15.....48	6 14.15.....104
pranašystė	4, 17.....8	6 16.....80
3, 14.....61	5, 2.3.....11	6 17.18.....81
14, 9.....98	5, 4.....14	6 19.....82
23, 6.....22	5, 5.....18	6 20.21.....82
33, 16.....98	5, 6.....22	6 22.....84
	5, 7.....25	6 23.....84
Raudų knyga	5, 8.....27	6 24.....86
3, 33.....15	5, 9.....30	6 25.....87
	5, 10.....31	6 26.....88
Ezechielio	5, 13.....37, 38	6 28.....88
pranašystė	5, 14.....39	6 30.....88
33, 11.....136-137	5, 14.15.....40	6 30.....91
33, 31.32.....132	5, 16.....40	6 32.33.....91
36, 26.27.....13	5, 17.....45	6 33.....91
	5, 19.....50	7 1.....112
Danieliaus	5, 20.....52	7 3.....114
pranašystė	5, 22.....54, 55	7 5.....115
7, 27.....99	5, 23.24.....56	7 6.....117
10, 8.....19	5, 24.....56	7 7.....118
	5, 28.....57	7 8.....118
Ozėjo pranašystė	5, 30.....58	7 9.....119
10, 1.....53	5, 34.....62	7 11.....120
	5, 34-36.....62	7 12.....122
Joelio pranašystė	5, 37.....64	7 14.....125
2, 13.....81	5, 39.....65	7 16.....131

7, 15.....131	18, 10.....11	8, 4.....73
7, 22.23.....132	18, 13.....13	8, 9.14.....30
7, 25.....133	22, 31.32.....109	8, 14.....135
7, 29.....47		8, 17.18.....96
9, 36.....102	Evangelija pagal	8, 18.....32
11, 28.....5, 13	Joną	8, 28.....67
11, 29.....19, 20	1, 4.....40	8, 29.....58
12, 34.....116	1, 16.....25	8, 32.....102
16, 24.....19	1, 29.....13	10, 3.....53
19, 3.....60	4, 14.....24	13, 10.....22
19, 8.....60	5, 22.....114	14, 4.....55
19, 9.....60	6, 27.....103	
22, 39.....122	6, 28.29.....81	1-asis laiškas
24, 6-8.....110	6, 35.....22	korintiečiams
24, 14.....100	6, 51.....103	2, 9.....58
24, 35.....134	8, 29.....19	3, 11.....134-135
25, 34.....99	8, 48.....28	3, 21.23.....101
26, 63.64.....63	12, 32.....14	4, 5.....113
	14, 27.....20	4, 7.....55
Evangelija pagal	16, 24.....121	10, 13.....108
Morkų	17, 4.....19	13, 1-3.....38-39
3, 8.....10	17, 18.....41	13, 4-8.....20
	17, 19.....37	13, 12.....29
Evangelija pagal	17, 23.....95	
Luką		2-asis laiškas
1, 79.....43	Apaštalų darbai	korintiečiams
5, 8.....12	2, 46.47 .. 124-125	1, 3.4.....18
6, 17-19.....10	4, 12.....134-135	1, 5.....17
6, 35.....68, 71	4, 32.34.33... 124-	4, 11.....73
6, 38.....24	125	4, 17.....32
6, 43.....116	9, 15.....35	4, 18.....34
10, 19.....109	26, 18.....100	6, 2.....137
11, 1.....95		9, 2.....75
11, 4.....104	Laiškas	9, 6.8.....103
11, 13.....120	romiečiams	10, 5.....129
12, 30.....91	1, 14.....123	12, 9.....32
13, 24.....128, 129	2, 1.....113	
13, 34.35.....137	3, 31.....50	Laiškas galatams
14, 12-14.....103	5, 1.....30	2, 19.20.....19

5, 6.....52	2-asis laiškas	2-asis Petro
6, 1.....116	tesalonikiečiams	laiškas
	1, 11.....101	3, 13.....21
Laiškas	2, 4.....114-115	
efeziečiams		1-asis Jono
1, 18.....81-82	1-asis laiškas	laiškas
2, 21.....136	Timotiejui	i, 7.....106
3, 18.19.....36	1, 15.....106	1, 9.....106
3, 20.....24	5, 6.....59	2, 3.....133
4, 29.....65		2, 4.....132
4, 32.....105	Laiškas Titui	2, 7.....48
5, 11.....65	2, 11.....12	2, 11.....85
5, 18.....24	3, 3-5.....70	2, 15.16.....87
5, 24-28 61-62		3, 2.....96
	Laiškas žydams	3, 4.....48
	(hebrajams)	3, 15.....54
Laiškas	2, 10.....60	4, 7.....30
filipiečiams	2, 18.....17	4, 16.....22,42,
1, 15.17.....35	10, 16.....50	96, 105
1, 18.....36	10, 27.....28	5, 4.....17, 131
2, 6.7.....18	11, 27.....34	4, 19.....25
2, 12.13.....129	11, 34.....60	
3, 8.13.14.....84	11, 35.36 ... 34-35	Judo laiškas
4, 4.....36	12, 10.....15	1, 9.....55
4, 19.....27		1, 24.....42
	Laiškas	Jokūbo laiškas
kolosiečiams	1, 13.....107	Apreiškimas
1, 12.....13	2, 7.....98	Jonui
1, 1924	2, 10.....50	3, 15.16.....38
1, 29.....130	3, 17.....27	3, 17.....12
2, 3.9.....36	5, 10.....34	3, 19.....16
2, 9.....73	5, 11.....78	3, 20.....22, 137
2, 10.....24		3, 21.....21
3, 1.....84	1-asis Petro	7, 14.15.....33
4, 6.....65	laiškas	12, 10.....55
	1, 11.....41	14, 5.....65
1-asis laiškas	1, 23.....35	15, 2.3.....33
tesalonikiečiams	1, 25.....134	21, 3.....100
2, 19.20.....83	2, 5.....136	22, 3.....21

TURINYS

Pratarmė.....	5
Kalno atšlaitėje.....	7
Palaiminimai.....	11
Įstatymo dvasia.....	45
Tikrieji tarnavimo Dievui motyvai.....	74
Viešpaties malda.....	94
Mokyti, bet ne teisti.....	112
Biblijos tekstų rodyklė.....	138

Elena Vait
Vh-05 Kristaus Kalno pamokslas: Biblijos tyrinėjimas/Iš
anglų k. vertė Gražina Matukevičienė - Kaunas.:
Amžinoji Uola, 1996.-537 [7] p.

ISBN 9986-495-22-9

UDK 22

£ *VAIT*

1

KRISTAUS KALNO PAMOKSLAS

Iš anglų k. vertė Gražina Matukevičienė
Redagavo Romualda Chabarina
Stilistė Raimonda Adamonytė

Eiliuotą tekstą vertė G. Matukevičienė, R. Chabarina
Redagavo Birutė Lenktytė

SL 1673. 1996 08 21. 5, 27 sąl. sp. 1. Tir. 5000 egz.
Užsakymas 96011. Spausdino ir leido leidykla
"Amžinoji Uola", A. Smetonos al. 35-1, 3016 Kaunas.
Kaina sutartinė.